

Τύκ-Τόκ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΓΕΩΡΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΔΑΚΤΗΣ 3ΟΥ ΕΝ ΑΥΤΩΝ ΔΑΡΕΙΣΤΕΡΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ





ΚΑΘΑΡΤΙΚΑ ΜΑ ΣΤΙΧΟΚΟΥΦΕΤΑ
ΦΕΝΑΜΙΝΤ

Και οι πλέον δυσκοίλιοι με ένα ή δύο κάθε βράδυ ενεργούνται. Μασάζσατε επί δέκα λεπτά κάθε κεφαλή. Είνε ευχάριστη καθαρτική. Πωλείται εις όλα τα φαρμακεία.

Προτιμάτε τον άσυνανώνιστον ζυθεν ΦΙΞ, βραβευθέντα εις όλες τας εκθέσεις.

Ζητήσατέ τον εις άπαντα τα Ζυθεπωλεία και εις φιάλας εις τα καλλίτερα παντοπωλεία Αθηνών, Πειραιώς και Επαρχιών.

Πίνοντες ζυθεν ΦΙΞ, παρασκευαζόμενοι εξ έντεπίου κριθής, ύπεστηρίζετε την έγχώριον παραγωγήν.

ΘΡΕΠΤΙΚΗ ΑΞΙΑ ΤΟΥ ΖΥΘΟΥ

500 γραμμάρια ή δύο περίπου ποτήρια ζυθεν είναι ισοδύναμα προς 105 γραμμάρια άρτου.

ή 32 γραμμάρια βουτύρου,
ή 284 γραμμάρια πατατών,
ή 385 γραμμάρια γάλακτος,
ή 470 γραμμάρια μήλων,
ή 325 γραμμάρια κρέατος ή ιχθύων,
ή 1925 γραμμάρια ζωμευ κρέατος.

(Εκ του συγγράμματος των καθηγητών CARL VON NOORDEN και HUGO SOLOMON, Τόμος 1ος, «Γενική Διατροφή», Βερολίνον, 1920).

ΖΩΜΟΣ ΚΡΕΑΤΟΣ ΕΙΣ ΚΥΒΟΥΣ



Ιδεώδης τόσο ως ρόφημα, όσον και διά σάλ τας φαγητών, οικονομικώτατος, σπεσιαλιτέ, του παγκοσμίου φήμης εργοστασίου ΚΝΟΡ. Δοκιμάσατε! Πωλείται εις όλα τα έδωμοπωλεία.



ΕΙΔΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΔΙ' ΕΙΔΙΚΩΝ ΑΔΕΝΙΚΩΝ ΕΚΧΥΛΙΣΜΑΤΩΝ ΗΠΑΤΟΣ ΚΑΙ ΧΟΛΗΣ

Τα δίσκια «ΡΙΡΟ», προϊόν πολυστών επιστημονικών έρευνών, το τελειότερον ιδιοσκεύασμα δια την καταπολέμησιν της παχυσαρκίας και την απολύμανσιν των πνευμόνων.

Ως αιμοποιητικόν και τονωτικόν, έδωκαν καταπληκτικά αποτελέσματα εις την θεραπείαν των χρονίων παθήσεων των πνευμόνων, άδενίτιδος, της χλωρώσεως, της αναιμίας και των παθήσεων του ήπατος. Έπαναφέρουσι την όρεξιν, καταρρίπτουσι τον πυρετόν, στασιάζουσι τας αιμοπτύσεις.

Τα «ΡΙΡΟ» δέν έχουν αντένδειξιν και ό άρρωστος δύναται τα λυμάνη εις όλα τα στάδια της άσθενείας.

Ένευρωρισμένον υπό του Ένωτάτου Έγειονομικού Συμβουλίου πωλείται εις όλα τα φαρμακεία.

Γεν. Έντιπρόσωπος Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΣ, Ευέλιδος

RAMONA PRESERVATIFS ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΑ ΠΡΟΦΥΛΑΚΤΙΚΑ

ΩΡΑΙΩΤΗΣ-ΥΓΕΙΑ

Τα σπειρία του προσώπου, τα έκζέματα, οι καλλήγοι και όλα δερματικά εξανθήματα θεραπεύονται ριζικώς με χάπια (γευματικά ελεύσεως) ΦΟΥΡΟΝΚΟΥΔΟΖΙΝΗ, έγκεικρομένα υπό του Ένωτάτου Συμβουλίου. Πωλούνται εις όλα τα φαρμακεία. Ζητήσατε άμεσα!

Γεν. Έντιπρόσωπος Α. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ, Κάνιγγος 12 Αθήναις.



Προφυλαχθείτε από την γρίπην μένον με τας κασιτίλας «ΜΕΖ».

ΑΙ ΠΑΣΤΙΛΙΑΙ «ΜΕΖ»

άνακουφίζουν άμέσως τον βήχα. Απολυμαίνουν τελείως το στόμα. Διευκολύνουν την άναπνοήν. Προλαμβάνουν τας παθήσεις του λάρυγγος και προσφυλάσσουν από την γρίπην. Δοκιμάσατε. Ζητείτε μόνον «ΜΕΖ». Πωλούνται εις κατὰ παντού. Κεντρική άποθήκη έδδος Έλεούσης 10, Πάροδος Αθηνών.



ΕΝΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

Πάντοτε πρώτη εις την καταπολέμησιν των παθήσεων του στόματος. Διά τούτο έμπρέπει να πωλήται μόνον με δόσους 12.

Παρακαταθήκη: Σάκου και Παπαδημητρίου, Κολοκotronή 17, Πειραιά.

ΤΙΚ-ΤΑΚ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ :

Έσπεριωτο Δραμαί 150
Έσπεριωτο Δίρα Έγγλ. 1
Έσπεριωτο Δολάρια 5

Έξέμνηνοι και τρέμνηνοι κατ' αναλογίαν.

ΚΥΡΙΑΚΗ
15 Μαρτίου 1931



ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ
Όδός Σταδίου 28
(Μέγαρον Εφεσίου)
Διεύθ. γρ. 35-36 45
Διεύθ. τηλ. 50-38
Αθήναι

Διευθυντής Έδιοκτής :
ΑΠ. Ι. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΩΝ 25.000 ΔΡΑΧΜΩΝ ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΚΕΡΔΙΣΑΝΤΩΝ

Συμφώνως προς τους όρους της προκηρύξεως του πρώτου λαχείου μας των 25.000 δρ. έγινε το πρώτον της παραλθούσης Κυριακής, 8 Μαρτίου, εις τα γραφεία μας ή προαγμελθείσα κλήρωσις.

Από ένωρις είχε συγκεντρωθή εις τα Γραφεία μας πλήθος άναγνωστών των Αθηνών και του Πειραιώς, εκ των λαβόντων λαχνούς, δια να παρακολουθήσουν την κλήρωσιν.

Η έπιτοχή της κλήρωσεως άπετελέσθη εκ των παριστάμενων κ.κ. Χρ. Οικονόμου, ταμίαν Έλ. Ηλεκτ. Σιδηροδρόμων, Νηλέως 3, Νικ. Καρβέλα, Ιδιοκτήτου αυτοκινήτου, Τραβέλλα 18, Ι. Χριστίδη, ύπομοιράρχου, Έτάδου 41, Δ. Μαρκουλάκη κτηματούχου, Έγγλ. Κωνσταντίνου 54, Αρ. Βουλγαράκη, έμπορου,

μέχρι της πρώιας της Κυριακής, ως και τα όνόματα τα όποια ένεκα τυπογραφικού λάθους είχαν δημοσιευθή έσφαλμένως. Γενικώς έλήφθη κάθε μέτρον, ώστε να μη παραληφθή το όνομα ούδενός άναγνώστη.

Διά το προσεχές νέον μέγαλον λαχείον μας των 100.000 δραχμών, θα εφαρμοσθή νέον σύστημα θα άποστέλλονται δηλαδή τα κληπία όσων μας στέλλουν δελτία του λαχείου εις τα έμπορευματορεία των επαρχιών, τα όποια θ' αναλάβουν να παραδώσουν τους λαχνούς εις τους δικαιούχους.

Αναστέλλομεν κατ' ασειράν οι κάτωθι λαχνοί κερδίζοντες τα έναντι ποσά.

1ος, ό ύπ' αριθ. 4134 λαχνός, κερδίζων δρχ. 5.000 (έντε χιλιάδας) επ' όνόματι του κ.

4ος 9069, Χρ. Πάσχας, Εύδηλος, Έκαρία
5ος 5358, Κ. Στασινοπούλου, Λαύριον.
6ος 5352, Ι. Πόντος, Έππολύτου 19, Αθήναι
7ος 4364, Σ. Μαρκουλάκης, φυλάκα Συγγρού, Αθήναι.
8ος 7810, Όλγα Κοτσαμάνη, Συν. Κέρτου, Χαλκίδα Κρήτης.
9ος 4627, Γεώργιος Φλωρέντης, Συν. Κονόπου, Αθήναι.
10ος 3449, Σπ. Ρηγόπουλος, Φωτίου Κερυνταί 6, Πειραιεύς.
11ος 7970, Χ. Κονίδης, Λευκωσίας 32, Αθήναι.
12ος 5272, Ηλίας Σκούφης, Ξαχαροπλάστ. Κουκουτά, Καλάμια.
13ος 6459, Δημ. Ζιώζιας, Τρίκαλα.



Ένα έσταντανε κατά την ώραν της κλήρωσεως.

Έσπεριωτο 60, Νικ. Αϊβαλιώτη, έμπορου, Κωλέττη 40, Πειραιεύς, Έντ. Κασέτα, μηχανικού, Αιγίνης 17, Δεσποίνης Παπαδοπούλου, Παλλάδος 15, Χρ. Παπαδοπούλου, μηχαν. ήλεκτρολόγου, Σατοβρινώνδου 30, Έσ. Ζαγοράκη, τηλεγραφεύ, Έστ. Παύλου 31, Στ. Μπαρσατάκη τέχνα Σατοβρινών και Πηρο. Σούλου, παντοπόλου, Πατησίων 286.

Την πρώτην άρχήν άνέστην ό μικρός Έσπεριωτο 60, Νικ. Αϊβαλιώτη, έμπορου, Κωλέττη 40, Πειραιεύς, Έντ. Κασέτα, μηχανικού, Αιγίνης 17, Δεσποίνης Παπαδοπούλου, Παλλάδος 15, Χρ. Παπαδοπούλου, μηχαν. ήλεκτρολόγου, Σατοβρινώνδου 30, Έσ. Ζαγοράκη, τηλεγραφεύ, Έστ. Παύλου 31, Στ. Μπαρσατάκη τέχνα Σατοβρινών και Πηρο. Σούλου, παντοπόλου, Πατησίων 286.

Την πρώτην άρχήν άνέστην ό μικρός Έσπεριωτο 60, Νικ. Αϊβαλιώτη, έμπορου, Κωλέττη 40, Πειραιεύς, Έντ. Κασέτα, μηχανικού, Αιγίνης 17, Δεσποίνης Παπαδοπούλου, Παλλάδος 15, Χρ. Παπαδοπούλου, μηχαν. ήλεκτρολόγου, Σατοβρινώνδου 30, Έσ. Ζαγοράκη, τηλεγραφεύ, Έστ. Παύλου 31, Στ. Μπαρσατάκη τέχνα Σατοβρινών και Πηρο. Σούλου, παντοπόλου, Πατησίων 286.

Βασιλείου Στασινοπούλου, όδός Έφύσσου 62, Ν. Κοκκιανά Πειραιώς.
2ος, ό ύπ' αριθ. 3702, κερδίζων δρχ. 4.000 (τέσσαρας χιλιάδας), Έσπεριωτο 60, Νικ. Αϊβαλιώτη, έμπορου, Κωλέττη 40, Πειραιεύς, Έντ. Κασέτα, μηχανικού, Αιγίνης 17, Δεσποίνης Παπαδοπούλου, Παλλάδος 15, Χρ. Παπαδοπούλου, μηχαν. ήλεκτρολόγου, Σατοβρινώνδου 30, Έσ. Ζαγοράκη, τηλεγραφεύ, Έστ. Παύλου 31, Στ. Μπαρσατάκη τέχνα Σατοβρινών και Πηρο. Σούλου, παντοπόλου, Πατησίων 286.

3ος, ό ύπ' αριθ. 3703, κερδίζων δρχ. 3.000 (τρεις χιλιάδας), Έσπεριωτο 60, Νικ. Αϊβαλιώτη, έμπορου, Κωλέττη 40, Πειραιεύς, Έντ. Κασέτα, μηχανικού, Αιγίνης 17, Δεσποίνης Παπαδοπούλου, Παλλάδος 15, Χρ. Παπαδοπούλου, μηχαν. ήλεκτρολόγου, Σατοβρινώνδου 30, Έσ. Ζαγοράκη, τηλεγραφεύ, Έστ. Παύλου 31, Στ. Μπαρσατάκη τέχνα Σατοβρινών και Πηρο. Σούλου, παντοπόλου, Πατησίων 286.

4ος, ό ύπ' αριθ. 6502, κερδίζων δρχ. 2.000 (δύο χιλιάδας), Βασιλείου Στασινοπούλου, όδός Έφύσσου 62, Ν. Κοκκιανά Πειραιώς.

5ος, ό ύπ' αριθ. 5630, κερδίζων δρχ. 1.000 (χιλία), Ε. Κουντούρης, όδός Δοξακταρι 24, Αθήναι.

Έκτοσ, έξήλθον οι κάτωθι 20 λαχνοί κερδίζοντες άνα 500 δραχμάς έκαστος.

1ος 3577, Καίτη Δηλιάνη, Κολωνού 5, Αθήναι.
2ος 4766, Δημήτρ. Φράγκος, διδασκαλιστής, Φλώρινα.
3ος 6842, Θωμάς Κρετσόλης, Μ. Αλεξάνδρου 3, Λαγκαδάς.

4ος 4978, Α. Σακελλαρίδης, Έσπεριωτο 60, Νικ. Αϊβαλιώτη, έμπορου, Κωλέττη 40, Πειραιεύς, Έντ. Κασέτα, μηχανικού, Αιγίνης 17, Δεσποίνης Παπαδοπούλου, Παλλάδος 15, Χρ. Παπαδοπούλου, μηχαν. ήλεκτρολόγου, Σατοβρινώνδου 30, Έσ. Ζαγοράκη, τηλεγραφεύ, Έστ. Παύλου 31, Στ. Μπαρσατάκη τέχνα Σατοβρινών και Πηρο. Σούλου, παντοπόλου, Πατησίων 286.

5ος 9073, Εύδοκία Χαχαροπλάστ, Μεγ. Αλεξάνδρου 95, Δράμα.
6ος 5320, Κερ. Κανναδά, Ρηνεας 44, Αθήναι.
7ος 6412, Χαρίδ. Κούρσεγλου, κωμικόν Έ. Έσπεριωτο 60, Νικ. Αϊβαλιώτη, έμπορου, Κωλέττη 40, Πειραιεύς, Έντ. Κασέτα, μηχανικού, Αιγίνης 17, Δεσποίνης Παπαδοπούλου, Παλλάδος 15, Χρ. Παπαδοπούλου, μηχαν. ήλεκτρολόγου, Σατοβρινώνδου 30, Έσ. Ζαγοράκη, τηλεγραφεύ, Έστ. Παύλου 31, Στ. Μπαρσατάκη τέχνα Σατοβρινών και Πηρο. Σούλου, παντοπόλου, Πατησίων 286.

8ος 5889, Μαρία Παπαδοπούλου, Συν. Διδασκαλείου, Τρίπολις.
9ος 6849, Έλεφ. Έσπεριωτο 60, Νικ. Αϊβαλιώτη, έμπορου, Κωλέττη 40, Πειραιεύς, Έντ. Κασέτα, μηχανικού, Αιγίνης 17, Δεσποίνης Παπαδοπούλου, Παλλάδος 15, Χρ. Παπαδοπούλου, μηχαν. ήλεκτρολόγου, Σατοβρινώνδου 30, Έσ. Ζαγοράκη, τηλεγραφεύ, Έστ. Παύλου 31, Στ. Μπαρσατάκη τέχνα Σατοβρινών και Πηρο. Σούλου, παντοπόλου, Πατησίων 286.

Μετά την κλήρωσιν, οι έξαχθέντες λαχνοί έπισημασθήσαν από των μελών της Έπιτροπής.

Οι κερδισάντες άναγνώσται των επαρχιών, παρακαλούνται να μας γράψουν καί θέλουν να τους άποστέλλομεν τα κληπία, να μας στείλουν δέ και μίαν φωτογραφίαν των δια να την δημοσιεύσωμεν εις το περιοδικόν. Οι τυχεροί οι διαμένοντες ένταθα να προσέλθουν άποπροσώπου εις τα γραφεία μας κομίζοντας τους λαχνούς των καί άνα μίαν φωτογραφίαν.



ΣΥΓΓΡΑΦΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Είμαστε όλοι απ' την ίδια μάννα, την 'Ελ-λάδα.

— 'Ο Σωτήρης έκανε να τραβήξει να πάη, μα τότε ο τρελλός άγρίεψε.

— 'Αλτ! του λέει. 'Ο Σωτήρης στάθηκε.

Το μάτι του μπάριμπα Θωμά του Γκοβατζή πέταγε φωτιάς. Τέντωσε το χέρι του κ' έδειχνε το σπίτι του Σωτήρη.

— Πήγαινε να βρεις την Παρασκευή, την γυναίκα σου. Πάτε στην εκκλησιά να παρακαλέσετε τον Θεό να σάς δώσει ένα παιδί. 'Όταν τον αναστήσεις, όταν φιάξεις ένα 'Ελληνα να πιάση τον τόπον σου, τότε θάχης μονάχα δικαίωμα να πεθάνης.

Πέσαν τότε όλοι και κρατάγανε τον Σωτήρη. 'Ο Γκοβατζής κρατώντας τον ταμπουρά, παίρνει το σάκκο στο άλλο του χέρι και πάει στους δουργάρους. 'Ο Στραπατσάρωφ καθότανε στὸν καφενέ. 'Ο μπάριμπα Θωμάς, περπατώντας σιγά-σιγά, τεντωμένος σαν αυτοκράτορας, ξυγώνει, τον κυττάει καλά στα μάτια και πετάει με περιφρόνησι το σάκκο πάνω στο τραπέζι. 'Ο Στραπατσάρωφ τινάχτηκε άπάνω.

— Να μου φέρετε κ' εκείνον που έριξε το πρώτο τουφέκι.

— Είμ' ἐγώ!

Δύο κομντατζήδες άρπαξαν τον μπάριμπα-Θωμά από τα χέρια με μια δύναμη φοβερή τους έστειλε να κυλίσουν μες 'το χώμα και με το ίδιο μεγαλείο πήγε με βήματα μεγάλα και σιγά, σιγά και στάθηκε στὸν τοίχο της εκκλησίας. Μαζεύτηκαν και τον κύτταζαν γύρω οι Βούργαροι.

— Σκυλιά, τὸς λέει, ὅ,τι και ἂν κάνετε, ἡ Μακεδονία δική μας είναι. Είναι θέλημα Θεοῦ και κοντά είναι ἡ ἡμέρα.

Οι Βούργαροι γελάσανε.

— Βαρείτε σκυλιά! Ζήτη ὁ Πατριάρχης και ὁ Βασιλέας μας! φώναζε με μια τρομερή φωνή ὁ τρελλοθωμάς.

Και σὰν τὸς εἶδε νὰ χαμηλώνουν τὰ ντουφέκια, ἀναστήλῳσαν σὰν τὸ λιοντάρι ὁ τραγονδιστής και θυμήθηκε:

Τὸ αἷμα μου ποῦ δὲ χυθῆ, σὲ φλόγες θὲ ν' ἀνάψῃ

τοῦ Κροῦμου γιὰ νὰ κἀψῃ τὴν ἄνομη γενιά!

Τὴν ἴδια στιγμή δέταξε τὸν ταμπουρά στὰ παιδιά, μαζεμένα κει πέρα, κίτρινα σὰν τὸ λεμόνι:

— Παιδιά κάθε μέρα τὸ τραγοῦδι μου και τὴν εὐχή μου!

Σταύρωσε τὰ χέρια του και περίμενε.

Οἱ κομντατζήδες ἀνοίχτηκαν, δέκα ντουφέκια βροντήσανε και ὁ Γκοβατζής έπεσε μπροῦ-μπα στὴ γῆ, ποῦ κοκκίνισε στὸ αἷμα του.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΗΣΙΣ

ΜΑΤΑΙΑ

Μάταια χτυπάς τὴν πόρτα μου, δὲν θὰ σ' ἀνοίξω πιά ποτέ, κ' ὅτε θ' ἀκούσης πιά ποτέ νὰ σὲ καλῇ ἡ φωνή μου.

Ἄν εἶπες τ' ἔχω μὰ φορὰ, δὲν σοῦ πιστεύω πιά τὸ ἐνός, κ' ὅπως ἡ πόρτα μου κλειστή θάνα γιὰ σέ, ἡ ψυχὴ μου.

Μεσ σὸ γαλάζιον δοχθινό, σὰν θὰ κυττῶ τὸν οὐρανὸ, καμμιὰ φορὰ τὰ μάτια σου μπορεῖ νὰ τὰ θυμῶμαι, μὰ φύγε τώρα πιά μακριά, γιατί πονῶ, γιατί πονῶ, κ' ὅτε πὸν θέλω ν' ἀναστῶ, κ' οὔτε πὸν πᾶ λυγρῶμαι.

Γ. ΧΟΝΔΡΟΓΙΑΝΝΗΣ

ράη τὴν στολή του, τρέχει μπροστά με τὸς κομντατζήδες κ' ἀνέμίζει τὸ σπαθί του, με τὴν κορόνα τοῦ μυταρά τοῦ Φερδινάνδου στὸ καλπάκι. Μπαμ ἀκούγεται τότε μιά ντουφεκιά απ' τὰ καλοῦπια τῶν περιβολιῶν. Τοῦ τίναξε τὸ καλπάκι δέκα μέτρα μακριά, τὸ αἷμα του τρέχει απ' τὸ κούτελο, μὰ ἦταν ξέσκουρο.

Εἶχε τραβήξει ὁ Σωτήρης.

Ἄχ, εἶπε ὁ τρελλὸς ὁ Γκοβατζής, ὅλοι μαζὶ έπρεπε νὰ τραβήξουμε. Μοιράστηκαν τότε οἱ Βούργαροι. 'Ο Στραπατσάρωφ κράταγε απ' ἔδω, μὰ οἱ περισσότεροι θυγῆκαν απ' τὴν ἄλλη μεριά τοῦ καλαμποκιού και πήραν τὸ χωριὸ ἀπὸ πίσω. Δυστυχία! Χυμήξαν τὰ παλ-ληκάρια νὰ τὸς βγοῦνε μπροστά, μὰ ἄδικα.

Οἱ Κομντατζήδες ἦτανε καβάλλα, μπήκαν στὸ χωριό, πεζέψαν κ' ἔπιασαν τὴν ἐκκλη-σία και τὸ παζάρι. 'Ο ντελάλης μπροστά φωνάζει νὰ παραδῶσουν τὸ Κρεμάσοβο. 'Όλα τὰ πόστα εἶνε πιασμένα.

Τὶ νὰ κάνουν' σκύψαν τὸ κεφάλι και ὁ κύριος Ἀργύρωφ πήρε τὸ μαστοῦνι του και πήγε στὸ Στραπατσάρωφ. Ζήτηγε τέσσαρες χιλιάδες τάλλαρα. Ποῦ νὰ τὰ βροῦνε; μείναν σκυφτοὶ γιὰ δὺό. Μὰ ὁ Στραπατσάρωφ ζήτηγε κ' ἐκείνον ποῦ τούριξε και τοῦ τρύπησε τὸ καλπάκι και τὸν λάβωσε στὸ κούτελο. Νὰ ποῦ τὸν φέρετε νὰ τὸν γδάρω, ἔλεγε εἰδὲ μὴ θὰ σὰς κάψω τὸ χωριό. 'Ο Σωτήρης ἦταν τῶ-μαθε εἶπε: Πᾶω νὰ παραδοθῶ, δὲν μπορῶ νὰ κἀνω τίποτε ἄλλο γιὰ τὸ χωριό μου και ὁ Θε-ὸς ἂς παρηγορήσῃ τὴν Παρασκευοῦλαν, ἀφοῦ ἦρθαν ἐκεῖ τὰ πράματα. Τραβήξε απ' τὸ σε-λάχι τάματά του νὰ τὰ μοιράσῃ στοὺς φί-λους του, ἔδωσε τὸ κεμερί του στὸν κύριον Ἀργύρωφ γιὰ τὸ μερτικό του, τὸ ρολόι του και τὰ δαχτυλίδια του στὴν Παρασκευοῦλαν και τραβήξε νὰ πάη νὰ παραδοθῇ.

—'Όχι, παιδιά μου! ἔμπηξε μιά φωνὴ ὁ μπάριμπα Θωμάς. 'Όλοι γυρίσανε και τὸν κυττάζανε. Στεκότανε, μίλαγε σὰν γνωστι-κός.

— Παιδί μου, Σωτήρη, δὲν πάει νὰ χαθῆς ἔτσι; σὲ χρειάζεται τὸ σπίτι σου, πήρες γυ-ναίκα; αἰριο θάχης παιδιά, σοῦ χρειάζονται κ' ἐκεῖνα και τὸ Κρεμάσοβο!

— Τὶ νὰ κάνωμε λοιπόν, εἶπε ὁ Σωτήρης. Νὰ μὰς κἀψῃ ὁ Στραπατσάρωφ τὸ χωριὸ και ν' ἀτίμασσουνε τὰ κορίτσια οἱ Ἀρκουδιάρη-δες!

—Θὰ πάω ἐγὼ, ἀποκρίθηκε ὁ μπάριμπαΘω-μάς ὁ Γκοβατζής. Ἄφησε νὰ πάω ἐγὼ. Νὰ πῶ πὼς ἐγὼ ἔριξα κ' ἐλάβωσα τὸν Βούργα-ρο. Ἐγὼ τῶφρα τὸ ψωμί μου. Εἶμαι γέ-ρος, μέρας πολλές πιά δὲν ἔχω, εἶμαι και τρελλός! εἶπε με ἓνα χαμόγελο, δὲν κἀνω ἄλλο παρὰ νὰ τραγοῦδάω.

Ἐοῦ χρειάζεσαι; ἔφησε γιὰ τὴν γυναίκα σου γιὰ τὸ Κρεμάσοβο, γιὰ τὴν Μακεδονία και τὸν Πατριάρχη, γιὰ τὸν Βασιλῆά μας ποῦ εἶναι κάτω στὴν Ἀθήνα, ποῦ θάρῃ μιά μέ-ρα ναί! θάρῃ μιά μέρα! εἶπε χτυπώντας δυ-νατὰ τὸ ποδάρι στὸ χώμα. Ἐγὼ τῶφρα τὸ ψωμί μου, μὰ σὲς θὰ τὰ ἰδῇτε.

Μὰ ὁ Σωτήρης δὲν τᾶκουγε αὐτά. Ἄφησε και μαζεῦτηκαν τὰ τάλλαρα, τάβαλαν στὸ σακκὶ και τὸ πήρε στὸν ὅμο νὰ πάη νὰ τὰ δώσῃ ὁ ἴδιος νὰ πῇ πὼς αὐτὸς ἔριξε τοῦ Στραπατσάρωφ.

— Δὲν εἶνε σωστό, εἶπε. Ἐγὼ τὸν λάβω-σα. Ἐγὼ θὰ πάω. Ἐοῦ δὲν εἶσαι κἂν απ' τὸ χωριό.

— Δὲν ἔχει νὰ κἀνῃ, ἀποκρίθηκε ὁ Γκοβα-τζής. Εἶμαι απ' τὴ Μακεδονία εἶνε τὸ ἴδιο.



(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Όταν δρῆθηκαν ὅλοι συγκεντρωμένοι, ὁ κόμης Μαριγιὰκ διηγείται τὴν συνάντησή του με τὴν βασιλομήτορα και τῆς εἰρηνευτικῆς προτάσεις ποῦ ἀπέρηθνε στὴν Ἰωάννα ντ' Ἀλμπρέ.

Μολοντὶ ἐξεπλάγησαν οἱ διαμαρτυρόμενοι δρῆκαν πολὺ καλὲς τῆς προτάσεις τῆς Αἰκα-τοῦλας, ἀπεφασίσθη δὲ νὰ μεταβῇ ἀμέσως ὁ Μαριγιὰκ γιὰ νὰ τῆς γνωστοποιήσῃ στὴν Ἰωάννα ντ' Ἀλμπρέ.

Φεύγοντας, ὁ κόμης λέγει στὸν Μπαρντα-μιάν:

— Νὰ τί περιμένο ἀπὸ σὰς φίλε μου. Ἡ ἀπανοία μου μπορεῖ νὰ διαρκέσῃ ἓνα μῆνα. Νὰ πᾶτε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὴν Ἀλίκη και νὰ τῆς πῆτε ὅτι θὰ ἐπωφεληθῇ τοῦ ταξιδιού μου γιὰ νὰ διηγηθῇ τὸ ἐδιόλλί μου στὴ βα-σιλίσσα τῆς Ναβάρας. Κατὰ πάσαν πιθανό-τητα ἡ Ἰωάννα ντ' Ἀλμπρέ θάρῃ στὸ Πα-ρίσι: ἐλπίζω νὰ μὴν ἔχη ἀντίρρηση νὰ πάρω σὺζυγό μου τὴν Ἀλίκη.

Ἰσχυρὰ ἀπὸ λίγες μέρες, ἄρχισε νὰ κυκλο-φορῇ ἡ φήμη στὸ Παρίσι, πὼς ἡ εἰρήνη τοῦ Σαιν-Ζερμὰν ἔδραμονόταν. Ἡ βασιλίσσα ἔ-δινε τὸ καλὸ παράδειγμα, λέγοντας καθαρά στὴν αὐτὴ πὼς ἦταν ἐγκλημα νὰ χύνεται αἷ-μα ἐπ' ὀνόματι τῆς θεοσεβείας. Ὁ βασιλεὺς κυνηγοῦσε ἀγριογούρουνα, εὐχαριστημένος ποῦ τελειώνει ἡ φασαρία τοῦ πολέμου. Στῆς ἐκκλησίης οἱ ἄητορες ἔπαιναν νὰ ἐκτοξεύουν νὰ πύρινα βέλη τῆς εὐλογίας των. Ὅσο γιὰ τὸς φανατικούς καθολικούς δὲν ἔλεγαν λέξη, σὰν νὰ εἶχαν αὐτὴ τὴν ἐντολή.

Σὲ λίγο, πάλι χαρὰ και ἀγαλλίασις. Ὁ λαὸς πληροφοροῦνταν πὼς ὁ Ἐρρίκος τοῦ Μπαρὲν θὰ νυμφευόταν τὴν Μαργαρίτα τῆς Γαλλίας, πὼς θὰ γινόνταν μεγάλης ἐορτῆς και πὼς ἡ Ἰωάννα ντ' Ἀλμπρέ θὰ ἔκανε τὴν ἐμφανίσι της στὸ Παρίσι, περιστοιχιζομένη ἀπὸ τοὺς πᾶς ἐνδοξοὺς οὐγενότους.

Στὸ τέλος Ἰουνίου, πολλοὶ ἐπίσημοι οὐγε-νότοι κυκλοφοροῦσαν ἐλεύθερα στὸ Παρίσι και σὲ λίγο μαθεύτηκε πὼς ὁ ναύαρχος Κο-λινὸ εἶχε ἔλθει και τὸν ἀγκάλιασε ὁ Γκαζής! Αὐτὰ ὅμως ὅλα συνέβησαν ἀργότερα, ἂς παρακολουθήσουμε κατὰ σειρά τὰ γεγονότα.

Ὁ ἱπότης Μπαρταλιὰν υἱὸς γυρίζει στὸ Παρίσι σὰν ἐρημὴ ψυχὴ, χωρὶς νὰ κατορθώ-σῃ νὰ πληροφορηθῇ τίποτε γιὰ τὴν Λουίζα. Μάταια ἐρευνᾷ, μάταια στενοχωριέται...

ΜΕΚΑΝΗΑ ΣΕΒΑΙΚΟ
Τὸ τέλος τοῦ ἱπποῦ Μπαρταλιὰν

Ὁ στρατάρχης Μονμορανὸς ἀρχίζει νὰ χά-νῃ πιά κάθε ἐλπίδα. Κι' ὁ δυστυχισμένος ἱπ-πότης συλλογιέται πὼς θὰ εἶνε ἡ δὺό γυναι-κες στὸ βάθος καμμιᾶς ἐπαρχίας. Ὅσο γιὰ τὸν πατέρα του, ὅχι μόνο δὲν τοῦ ἔφερε τὰς εἰδήσεις ποῦ τοῦ ὑποσχέθηκε, ἀλλὰ εἶχε ἔ-ξαφανισθῇ ὅλος διόλου.

Πολλὲς φορὲς, ὁ Παῦλος ἐπεχείρησε νὰ μῇ στὸ μέγαρο τοῦ Μέρ, χωρὶς νὰ τὸ ἐπιτύχῃ ὅμως. Τὰ παράθυρα κ' ἡ πόρτες τοῦ μεγά-ρου ἔμεναν ἐρημικὰ κλειστά.

Ὅσο γιὰ τὸν κόμητα Μαριγιὰκ ἔλειπε, γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀποστολὴ του.

Τὴν ἡμέρα ποῦ ἀνεχώρησε ὁ κόμης ὁ Μπαρ-νταλιὰν ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελία του. Μετέβη στὴν ὁδὸν Ἀς και συνάντησε



—Καλὴν ἄνθρωπε! ἐφώνασε. Τώρα ἔχ' σοῦ κέψω τ' αὐτιά. Μὰ ποῦ στὸ στὸ διάβολο βρισκεται!

τὴν Ἀλίκη ντὲ Λούξ, στὴν ὁποίαν ἐπανελάβε-τὰ λόγια τοῦ φίλου του.

Μόλις ἄκουσε ἡ πρῶν ἀκόλουθος τῆς Ἰωάννας ντ' Ἀλμπρέ, ὅτι ὁ κόμης θ' ἀποκά-λυπτε στὴ βασιλίσσα τῆς Ναβάρας τὴν ἐπι-θυμία του γὰ νυμφευτῇ τὴν Ἀλίκη, λιποθύ-μησε.

Ὁ Μπαρταλιὰν δὲν ἤξερε τί νὰ κἀνῃ προ-στὰ στὴ λιποθύμη γυναίκα, ὅταν μπῆκε ἡ γρητὰ Λάουρα, ποῦ τὰ εἶχε κρυφακούσει ὅλα, ὅπως συνήθως.

— Μὴν ἀνησυχῇτε, εἶπε μὲνα παρῆνενο χα-μόγελο, ἡ ἀνεψιά μου ἔχει συχνὰ τέτοιες ζα-λάδες ἡ παραμικρὴ συγκίνησης, ὁ παραμικρὸς φόβος τὴν φέρνουν σ' αὐτὴν τὴν κατάστα-σιν.

Όταν συνῆλθε, ἡ Ἀλίκη ἔφησε απ' τὸν Μπαρταλιὰν ὅτι ἤξερε γιὰ τὴν ἀποστολὴ τοῦ κόμητος. Ὁ ἱπότης ἐκπληκτὸς προσπα-θοῦσε νὰ μαντεύσῃ τὸ μυστικὸ ποῦ ἐκρυβε-αὐτὴ ἡ γυναίκα.

Πέρασαν μερικὲς μέρες. Ὁ Μπαρταλιὰν ξαναθῆκε στὸ σπίτικα τῆς ὁδοῦ Ἀς, δρῆκε ὅμως κλειστὴ τὴν πόρτα, ὅπως στὸ μέγαρο

τοῦ Μέρ. Πρῶτσε τὸς γειτόνους: κανεῖς ὁ-μὸς δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ δώσῃ καμμιὰ πληρο-φορία.

Ἐτοὶ ὁ Μπαρταλιὰν βρισκόταν ὁλομόνα-χος στὸ Παρίσι. Τοῦ ἔμενε μόνος ὁ στρατάρ-χης Μονμορανὸς. Μαζὺ περνοῦσαν ὥρες ὁλό-κληρες καταστρώνοντας σχέδια απ' τὰ ὁποῖα κανένα δὲν ἐπετύγγανε.

Ἀρκετὰ ὅμως ἀσχοληθήκαμε με τὸν ἱπό-τη Μπαρταλιὰν υἱὸ : ἂς δοῦμε τί γίνεται ὁ πατέρας του.

Γι' αὐτὸ ἂς μεταφερθοῦμε στὸ μέγαρο τοῦ Μέρ, τὴν ἐπομένη τῆς ἡμέρας ποῦ ὁ Φραγ-κίσκος, συνοδευόμενος απ' τὸν κῆρυκά του, ἦλθε νὰ προκαλέσῃ τὸν ἀδελφὸ του.

Ὁ Ἐρρίκος κρυμμένος πίσω ἀπὸ ἓνα πα-ραπέτασμα τοῦ παραθύρου, παρῆστη στὴν πρόκληση χωρὶς νὰ κἀνῃ ἓνα κίνημα, κατὰ-χλωμος. Ὁ δὸδξ Ντανβίλ εἶχε στείλει τοὺς περισσότερους ὑπηρετῆς του σ' ἓνα ἄλλο σπί-τι του, κοντὰ στὰ ἔλη τῆς Γκρανζ-Μποτελιέρ, γιατί ἔπρεπε νὰ θεωρηθῇ ἀκατοίκητο τὸ μέ-γαρο. Εἶχαν μείνει μόνον τέσσερες στρατιῶ-ται, ἓνας ἀξιωματικός, ὁ γέρο Μπαρταλιὰν και δὺὸ ὑπηρετῆς. Ἡ Ζανέττα εἶχε προδι-βασθῇ σὲ μαγεύρισμα και τροφοδοτοῦσε τὸ μέγαρο.

Ὁ ὑποκόμης ντ' Ἀπρεμόν, πληγωμένος, ἀ-ποκαλύπτει στὸν Ἐρρίκο Μονμορανὸς, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποῦ εἶχε ἐπιτεθῇ ἐναντίον τῆς ἀ-μάξης ἦταν ὁ υἱὸς Μπαρταλιὰν. Ὑστερα απ' αὐτὸ, ὁ στρατάρχης Ντανβίλ φιλονικεῖ με τὸν γέρο-Μπαρταλιὰν, τὸν ὁποῖον ὀνομά-ζει προδότη. Μονομαχοῦν: ὁ Ἐρρίκος ὁ-μὸς φωνάζει εἰς βοήθειάν του ὅλους τοὺς ἄνδρες τοῦ μεγάρου ποῦ κατοπιν ἡρωϊκῆς μάχης, πνίγνουν τὸν γέρο-Μπαρταλιὰν και τὸν ἐγκαταλείπουν σὲ κακὰ χάλια μέσα σὲνα ὑπόγειο τοῦ μεγάρου τοῦ Μέρ.

Όταν συνέχεται, ὁ Μπαρταλιὰν ἐξακρι-θώνει ὅτι ἔχει μόνον ἓξ πληγές. Σκέπτεται πολὺ λογικά, πὼς αὐτὲς δὲν εἶνε ἀρκετῆς γιὰ νὰ τὸν στείλουν στὸν ἄλλο κόσμο, καθὼς δὲ στὸ ὑπόγειο ἀνακαλύπτει μπουνάκες με-παλῆ κρεστ, πίνει...εἰς ὑγείαν του!

Λιποθυμῶ και πάλι ὅμως απ' τὴν ἐξάντλη-ση: ὅταν ξανασυνέχεται, ἔσκιζει τὸ πονά-μισό του και κάνει ἐπιδέσμους γιὰ τῆς πλη-γῆς του, πλύνοντάς τες με...καρὶ ἀντὶ γιὰ νερό!

Μέσω στὸ ὑπόγειο ἀνακαλύπτει και μεγάλη ποσότητα ζαμπόν. Ὁ ἱπότης κάνει τὴν ἀέ-ψη πὼς πρέπει νὰ τρέφεται καλὰ ἐπὶ δὺὸ ἐβ-δομάδες, γιὰ νὰ γίνῃ ὁλοσδιόλου καλά. Γι' αὐτὸ στερεώνει με μαδέρια τὴν πόρτα τοῦ ὑ-πογείου και ἀρχίζει τὴν...κούρα του!

Περνοῦν ἐτοὶ μιά δὺὸ τρεῖς ἐβδομάδες. Παρ' ὅλη τὴν οἰκονομία, τὸ ζαμπὸν εἶνε αἰεὶ τὸ τελειοῦσθαι κ' ὁ γέρο-ἱπότης, μολοντὶ εἶνε ἐντελὸς θεραπευμένος, βλέπει νὰ σηκώ-νεται μπροστὰ του τὸ φάσμα τῆς πείνης!

Τὴν στιγμή ποῦ ὁ κόμης Μαριγιὰκ ξεκι-νοῦσε γιὰ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ἐμπιστευτι-

κή αποστολή του, η βασίλισσα της Ναβάρρας δρισκόταν στην πόλη Λα Ροσέλ που θεωρούνταν ως το ασφαλέστερο καταφύγιο των διαμαρτυρουμένων.

Η 'Ιωάννα ντ' 'Αλμπρέ είχε συγκεντρώσει εκεί όλες της δυνάμεις που διέθετε. Και κατέστρωσε ένα σχέδιο απλό και τολμηρό: Να συγκεντρώσει μέσα στα τείχη της Λα Ροσέλ όλους τους διαμαρτυρούμενους της Γαλλίας, που ήταν αποφασισμένοι να κάνουν μια μεγάλη προσπάθεια για να επιτύχουν την θρησκευτική ελευθερία τους, να νικήσουν ή να πεθάνουν. 'Αφού συγκέντρωνε και ωργάνωνε το στρατό της, θ' ανέλαμπε η ίδια την άρχηγία και θα βάδιζε εναντίον του Παρισιού.

Αυτό ήταν το πρώτο μέρος του τολμηρού σχεδίου της. 'Ας δούμε όμως και το δεύτερο μέρος: Οι φίλοι της, ο Κολινύ, ο Κονδὲ και ο 'Ερρίκος ο Βεαρνὸς θα προετοιμαζαν την άπαγωγή του Βασιλέως, ενώ συγχρόνως τρεις ή τέσσερες εκατοντάδες διαμαρτυρούμενων θα έμπαιναν κρυφά, κατά ομάδες ή λίγους-λίγους, στο Παρίσι και θα εγκαθίσταντο σ'ένα μέρος της πόλεως, μεταξύ του Λούβρου και των τάφων της Μονμάρτης.

Και το αποτέλεσμα: Η 'Ιωάννα ντ' 'Αλμπρέ θα εμφανιζόταν μπροστά στα τείχη του Παρισιού μέσα στράτευμα χιλίων πεντακοσίων πεζών, δυο χιλιάδων ιππέων, και με είκοσι κανόνια. Στο σύνθημα που θα έδινε εκείνη επάνω απ' τη Μονμάρτη, ο Βεαρνὸς συνοδευόμενος απ' τον Κονδὲ και τον Κολινύ, θα έπαινε: οι τετρακόσιοι ούγενότοι θα τον τριγύριζαν, κι' ολόκληρη ή ομάδα θα διέσχισε την πολιορκημένη πόλη και θα προχωρούσε στην πύλη της Μονμάρτης, φωνάζοντας στους Παρισινούς πως ο Κάρολος 9ος δρισκόταν στο στρατόπεδο των Ούγενότων. Την ίδια στιγμή, θα έκαναν έφοδο απέξω εναντίον της πύλης της Μονμάρτης. Η 'Ιωάννα ντ' 'Αλμπρέ λογάριαζε κατ' αυτόν τον τρόπο να μπει στο Παρίσι σχεδόν ανάμικτα, να ένοηθῃ με τον υιό της, να βαδίσει εναντίον του Λούβρου και να επιβάλῃ τους όρους της στην Αικατερίνη των Μεδίκων.

Αυτό ήταν το συνοπτικό σχέδιο της πολέμιας. Και ξέρουμε ότι οι φίλοι της είχαν άρχεισι τη δράσι τους στο Παρίσι: ο Βεαρνὸς, ο Κονδὲ και ο Κολινύ δεν δίστασαν να μπουν κρυφά στο Παρίσι.

Αυτή ήταν ή κατάσταση όταν ή 'Ιωάννα ντ' 'Αλμπρέ έλαβε μιαν έπιστολή που την άνασταύωσε.

Την έφερε ο κόμης Μαριγιάν εκ μέρους της Αικατερίνης των Μεδίκων. 'Όταν ο Θεόδοτος δρέθηκε μπροστά στην 'Ιωάννα ντ' 'Αλμπρέ, ή βασίλισσα του έδωσε να της φιλήσῃ το χέρι.

— Σας ξαναβλέπω λοιπόν, αγαπητό μου παιδί, είπε με συγκίνηση ή 'Ιωάννα. 'Ελπίζω πως τίποτε το δυσάρεστο δεν σας φέρνει κοντά μας.

— 'Όχι, κυρία...άπεναντίας.

Η 'Ιωάννα ντ' 'Αλμπρέ κούταξε για μιá στιγμή τόν κόμητα με τρυφερότητα. Κάτι ήθελε να τον ρωτήσῃ, δίσταζε όμως. Σάν να μάντευε της σκέψεις της βασίλισσας, ο Μαριγιάν είπε:

— Η Αυτό Μεγαλειότης ο βασιλεύς της Ναβάρρας εἶνε λαμπρὰ στην υγεία του, κυρία και κανέναν κίνδυνο δεν τὸν ἀπειλοῦσε ὡς τη στιγμή που ἐγκατέλειψα τὸ Παρίσι. Τὸ ἴδιο μπορὸ νὰ πῶ καὶ γιὰ τὸν κύριο ναύαρχο καὶ γιὰ τὸν πρίγκηπα.

— Σας στέλνει ο υἱός μου; ρώτησε ή βασίλισσα ἀνακουφισμένη.

— 'Όχι, κυρία. Εἶμαι ἀπεσταλμένος της κυρίας Αικατερίνης.

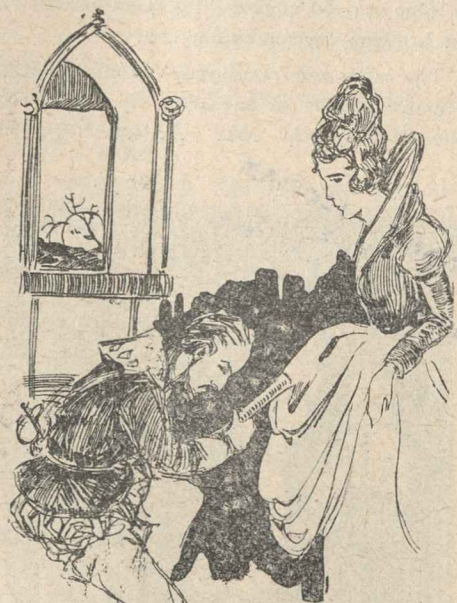
Ο κόμης γονάτισε μπροστά στην 'Ιωάννα ντ' 'Αλμπρέ και της έτεινε την έπιστολή της Αικατερίνης.

Εἶδατε την μητέρα του βασιλέως της Γαλλίας; ρώτησε ή 'Ιωάννα.

— Την εἶδα, κυρία, καὶ ὑπὸ πολὺ περιέργους συνθήκας.

Ο κόμης Μαριγιάν διηγήθηκε λεπτομερῶς την συνέντευξή του με την Αικατερίνη και ὅτι, ἀφορούσε την εἰρήνη καὶ τὸν γάμο. 'Απαριθμῶσε τὰς προσφερομένας ἐγγυήσεις. 'Η βασίλισσα άκουγε προσεκτικά.

— Κόμη, είπε όταν έπαυσε νὰ μιλῇ ὁ Μαριγιάν, θὰ σὰς ἐπιφορτίσω νὰ μεταβιβάσετε την ἀπάντησί μου στὴ βασιλομήτορα. Θὰ σὰς δώσω ἐπίσης μιαν έπιστολή γιὰ τὸν Κάρολο



Ο κόμης Μαριγιάν έφερε μιαν έπιστολήν εἰς τὴν βασίλισσαν της Ναβάρρας

9ο και άλλες γιὰ τὸν βασιλέα της Ναβάρρας καὶ τὸν Κολινύ. Θὰ σκεφθῶ σήμερα καὶ αὐριο ἐπὶ τὸν προτάσεων που μοῦ κάνουν. Μεθαύριο θὰ συγκαλέσω τὸ συμβούλιό μας καὶ θὰ γίνῃ συζήτηση ἐπ' αὐτῶν τῶν ζητημάτων. Θὰ μπορέσετε λοιπὸν νὰ ἐπιστρέψετε ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς μέρες στο Παρίσι. 'Εν τῷ μεταξύ ἀναπαυθῆτε παιδί μου, καὶ νὰ ἔρχεσθε κοντά μου ὅσο μπορεῖτε συχνότερα...

Ο κόμης ὑποκλίθηκε βαθειά, θαυμάζοντας την πρωτοφανή ήμερία με την ὅποιαν άκουσε ή βασίλισσα της προτάσεις απ' της ὁποῖες ἐξηρτάτο ή τύχη του υἱοῦ της καὶ ὅλων τῶν διαμαρτυρουμένων του βασιλείου.

Η 'Ιωάννα ντ' 'Αλμπρέ επανέλαβε:

— Για την ὥρα ἂς ἀφήσουμε κατὰ μέρος την πολιτική καὶ τὸν πόλεμο, κι' ἂς μιλήσουμε γιὰ σὰς, αγαπητέ μου κόμη... 'Όστε, εἰ-
— Ο κόμης περίμενε αὐτὴ την ἐρώτηση. Κα-
τάλαβε τί κρυμμένη ἔννοια είχαν τὰ λόγια της βασίλισσας γιὰτὶ ἀποκρίθηκε με στεναγμό:

— Μάλιστα, κυρία, εἶδα την μητέρα μου... Κι' ή μητέρα μου ἀναγνώρισε στὸ πρόσωπό μου τὸ παιδί που εἶχε ἐγκαταλείψει...

— Εἰστε βέβαιος γι' αὐτό; ρώτησε ζωνρὰ ή 'Ιωάννα ντ' 'Αλμπρέ.

— Η Μεγαλειότης σας θὰ κρίνῃ. Μολονότι οὔτε μιὰ πονετικὴ λέξη δεν πρόφερε γιὰ μένα ή μητέρα μου, όταν της φανέρωσα, ὅτι ὑπέ-

φερα καὶ ὑποφέρω ἀκόμη, εἶμαι βέβαιος πως μ' ἀνεγνώρισε. Γιατὶ μοῦ ἔκανε μιὰ πρόταση:

— Τί εἶδους πρόταση, παιδί μου;

— Αὐτήν, κυρία: θὰ προσέφεραν στὴν Α. Μ. τὸν 'Ερρίκο Βεαρνὸς, τὸν θρόνο της Πολωνίας, οὕτως ὥστε ή Ναβάρρα νὰ θρῆνι χωρὶς βασιλέα...

— Καὶ τότε; εἶπε με ἀγωνία ή 'Ιωάννα.

— Τότε, Μεγαλειότης, ἂν ὁ βασιλεὺς υἱός σας δεχόταν νὰ βασιλεύσῃ στὴν Πολωνία, θὰ ἔβαζαν ἄλλο βασιλέα στὸ θρόνο της Ναβάρρας... κι' αὐτὸς ὁ βασιλεὺς, κυρία...μὲς τολμῶ νὰ ἐπαναλάβω τοὺς παρὰξένους συνό-
— ασμούς...αὐτὸς ὁ βασιλεὺς θὰ ἦμιον ἐνὶ ὧ!

Η 'Ιωάννα ντ' 'Αλμπρέ σκεπτόταν. Βέβαια αὐτὸ ἦταν ἀπόδειξις πως ή Αικατερίνη εἶχε ἀναγνωρίσει τὸ παιδί της που θεωροῦσε νεκρὸ καὶ σχεδίαζε νὰ κατὰστήσῃ τὸν Μαριγιάν ήγεμόνα. 'Όσο γιὰ τὸ δέλεαρ της Πολωνίας, ή 'Ιωάννα δεν ἔδωκε μεγάλη σημασία, μολονότι ἦταν πλοῦσια χώρα: Ναβαρέα στην ψυχὴ, ή βασίλισσα δεν θὰ ἐγκατέλειπε ποτὲ τὸ βασιλεῖό της, ἔστω καὶ γιὰ τὸ θρόνο της Γαλλίας.

— 'Ισως ὅμως ή 'Ιωάννα ντ' 'Αλμπρέ νὰ εἶ-
— χε κι' ἄλλη φιλοδοξία: νὰ δῇ μιὰ μέρα τὸν υἱό της, που ἦταν ἀκόμη πολὺ νέος, βασιλέα της Γαλλίας καὶ της Ναβάρρας. Πάντως, ἔκα-
— νε τη σκέψη ὅτι ή προτάσεις της Αικατερίνης ἦταν εἰλικρινεῖς, γιὰτὶ τὸ μέλλον του υἱοῦ της ἐξηρτάτο απ' την εἰρήνευση με τοὺς Ού-
— γενότους. Καὶ ἀτεφάσισε νὰ δεχτῇ τοὺς ὁ-
— ρους της βασιλομήτορος της Γαλλίας, νὰ με-
— ταβῇ ή ἴδια στὸ Μπλουά καὶ ἀργότερα στὸ Παρίσι γιὰ νὰ τελεσθοῦν οἱ γάμοι του 'Ερ-
— ρίκου Βεαρνὸς με την Μαργαρίτα της Γα-
— λίας.

— Τί σκέπτεσθε, κόμη, γιὰ την βασιλεία που σὰς προτείνουν; ρώτησε ή βασίλισσα ὕ-
— στερ' ἀπὸ μερικά λεπτὰ σιγῆς.

— Σκέπτομαι κυρία, ἀποκρίθηκε χωρὶς νὰ διστάσῃ ὁ Θεόδοτος, καὶ ἔχω ἥδη ρυθμίσει τὴ ζωὴ μου. 'Ανέλαβα ἄλλες ὑποχρεώσεις.

'Ας ἀφήσουμε της πολιτικῆς δυσχέρειας που θὰ συναντήσῃ τὸ σχέδιο της μητέρας μου. Λέγω ἀπλούστατα ὅτι αἰσθάνομαι τὸν ἐαυτό μου ἀνίκανο νὰ βασιλεύσῃ. Δὲν εἶμαι φτωχὸς μένος γιὰ βασιλεὺς. Ζητῶ την εὐτυχία στὴ ζωή. Δὲν τὴ θρῆκα ἀκόμη, δεν φανταζομαι ὅμως νὰ τὴ βρῶ σ'ένα θρόνο Κυρία, ἔφη, ή στιγμή νὰ σὰς φανερώσω ὅλη τὴ σκέψη μου, νὰ σὰς ἀνοίξω τὴν καρδιά μου, γιὰτὶ εἴστε ή μόνη που μοῦ δείξατε κάποιο ἐνδια-
— φέρον...

— Μιλήστε, παιδί μου, εἶπε ή 'Ιωάννα. Καὶ σκεφθῆτε πως ἔχετε ἀντίκρυ σας μιὰ μητέρα κι' ὄχι μιὰ βασίλισσα...

— Κυρία...ἀγαπῶ...Κι' ἐκείνη που ἀγαπῶ, μ' ἀγαπᾷ... 'Εσεῖς την γνωρίζετε, κυρία... 'Υπῆρξε δυστυχισμένη, σὰν κι' ἐμένα... Κι' αὐτὴ θρῆκε καταφύγιο κοντά σας. Την περι-
— θάλψατε με την ἀστείρευτὴ πηγή της καλο-
— σύννης σας...

— Η 'Αλίκη ντὲ Λουξ! ψιθύρισε ή βασί-
— λισσα της Ναβάρρας, χωρὶς νὰ φανερώσῃ τί αἰσθανόταν.

Η 'Ιωάννα ντ' 'Αλμπρέ σκεπτόταν πως ἂν, φανέρωνε στὸν κόμητα της ἀτιμίες της πρώην ἐμπιστου της, θὰ τὸν ἔκανε ν' ἀπει-
— πισθῇ. 'Αν πάλι δεν τοῦ ἀποκάλυπτε τίποτε θὰ δρισκόταν μπλεγμένος στὰ δίχτυα της κα-
— τασκόπου της Αικατερίνης τῶν Μεδίκων.

— Ποῦ δρισκεται ή 'Αλίκη ντὲ Λουξ; ρώτησε ή βασίλισσα.

— Στὸ Παρίσι, στὴν ὁδὸν 'Ας. Εἶνε ἕνα

σπιτάκι με πράσινη πόρτα κοντὰ στὸν νέο πύργο...

— Καλά, εἶπεν ή 'Ιωάννα. Αὐριο θ' ἀνα-
— χωρήσω γιὰ τὸ Παρίσι, γιὰ νὰ της μιλήσω.

— Κυρία, ἰκέτευσε ὁ κόμης.

— Θ' ἀναχωρήσουμε μαζί, ἐπανέλαβε ή βασίλισσα. Θ' ἀναλάβετε την ἀρχηγίαν της συνοδείας μου. Πηγαίνετε νὰ ἐτοιμασθῆτε, κόμη...

Καὶ τὴν ἐπομένη ή βασίλισσα με τὴ συνο-
— δαί της ξεκίνησαν γιὰ τὸ Μπλουά, ὅπου θὰ συντηντόντο με τὸν βασιλέα Κάρολο 9ο της Γαλλίας.

✽

Όταν ὁ Κάρολος 9ος βγήκε απ' τὸ Πα-
— ρισί γιὰ νὰ μεταβῇ στὸ Μπλουά, παρετήρησε με δυσάρεστη ἐκπληξη, πως ή συνοδεία του ἀποτελοῦνταν ἀπὸ τοὺς πιδ φανατικούς ἔχ-
— θρούς τῶν Ούγενότων.

Έκανε την παρατήρηση στὴ μητέρα του, ή ὅποια τὸν θεολύσε πως ἦταν μιὰ ἀπόδειξις τῶν καλῶν διαθέσεων τῶν καθολικῶν ἐναντι της 'Ιωάννας ντ' 'Αλμπρέ.

Στὴ συνοδεία ἦταν ὁ Γκίζης κι' ὁ στρατάρ-
— χης Ντανβίλ. Προτοῦ ἀναχωρήσῃ ὁ 'Ερρίκος Μομορανὸς εἶχε καλέσει τὸν Ζιλ καὶ τοῦ μίλησε γιὰ της φυλακισμένες της ὁδοῦ 'Ας.

— Εὐθύνεσαι με τὸ κεφάλι σου εἶπε ὁ 'Ερ-
— ρίκος στὸν ἐπιστάτη του. Σὲ λίγο καιρὸ, ὅλα θὰ διορθωθοῦν. Καὶ τότε ὁ βασιλεὺς θὰ κἀνῃ ὅτι θέλω ἐγώ. 'Ο παληκράς ὁ ἀδελφός μου θὰ πάῃ νὰ σπῇ σὲ καμμιὰ Βαστίλλη. 'Ας τότε ὅμως τὰ μάτια σου δεκατέσσερα, προ-
— σοχή, μέρα καὶ νύχτα.

Ο Ζιλ ὥρμησθηκε ὅτι ὁ στρατάρχεις θά-
— ἔρισκε στὴν ἐπιστροφή του της φυλακισμέ-
— νες ὅπου της εἶχε ἀφήσει.

— 'Αλήθεια, πρόσθεσε ὁ Ντανβίλ, στὰ ὁ-
— πόγεια τοῦ μεγάρου μου εἶν' ἕνα πτώμα, ἀπ' τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ μ' ἀπαλλάξῃς.

— Τὸ πτώμα τοῦ Λυσασμένου σπαθιστῆ εἶπε ὁ Ζιλ. 'Απλούστατα, θὰ τὸ βγάλουμε ἔ-
— ξω καμμιὰ σκοτεινὴ νύχτα καὶ θὰ τὸ ἐπι-
— στευθῶμε στὸν Σηκουάνα.

✽

Λίγες μέρες μετὰ την ἀναχώρηση τῶν αὐ-
— λικών γιὰ τὸ Μπλουά, ὁ Ζιλ καλέσε τὸν ἀνε-
— πιστόν Ζιλλό.

— Ζιλλό, τοῦ εἶπε, ἔχουμε μιὰ ἀγγαρεία γιὰ ἀπόψε: πρέπει νὰ μεταβιθῶμε σὲ νεκρο-
— βάπτες. Θ' ἀπαλλάξουμε τὸ μέγαρο τοῦ Μὲμ ἀπὸ ἕνα πτώμα που ἔχει σατίσει κιόλας.

— Νὰ θάψουμε τὸν διαβολομένο Μπαρντι-
— λιν, εἶπε ὁ Ζιλλό, δεν ἔχω καμμιὰν ἀντίρ-
— ρηση: γίνομαι εὐχαρίστητος νεκροθάπτης.

Κι' ἄρχισε νὰ τροχίξῃ ἕνα μαχαίρι.

— Τί θὰ κἀνῃ αὐτὸ τὸ μαχαίρι; ρώτησε με ἀπορία ὁ Ζιλ.

— Θέλω νὰ κόψω τ' αὐτιά τοῦ Μπαρνταλ-
— λιν, ἀποκρίθηκε ὁ ἀνεψιός.

— Νὰ κόψῃς τ' αὐτιά τοῦ πτόματος!

— Ναί, γιὰτὶ ὁ ἴδιος ήθελε νὰ μοῦ κάνει αὐτὴ την ἐγχείρηση.

Ο Ζιλ ἔκωσε ἕνα βαρὺ σπαθί, πέρασε δυὸ πιστόλια στὴ ζώνη του καὶ ἀντικατέστησε τὸ σκούφο του μ' ἕνα κράνος.

Βγήκαν ἔξω. Πῆραν ἀπὸ μιὰν ἀποθήκη ἕνα
— καροτσάκι, ὅπου ἔφεραν ἕνα γαῖδαρο: 'Ε-
— ται θὰ μετέφεραν τὸ πτώμα ὡς τὸ Σηκουάνα.

— Πάρε κι' ἕνα σκονί, διέταξε ὁ θεός. Θὰ τοῦ τὸ περάσουμε στὸ λαιμὸ με μιὰ δα-
— ρεῖα πέτρα...

'Αφού τελείωσαν αὐτὲς τὲς προετοιμασίες
— ξεκίνησαν: ὁ θεός περπατοῦσε μπροστά, με

τὸ σπαθί στὸ ἕνα χέρι καὶ τὸ φανάρι στὸ ἄλ-
— λο, ὁ ἀνεψιὸς ἐρχόταν μετὰ, σέροντας τὸ γαῖδαρο ἀπ' τὸν χαλινὸ. 'Εφθασαν χωρὶς ἐμ-
— πόδιο στὸ μέγαρο τοῦ Μὲμ. 'Εμπασαν τὸ γα-
— ῖδαρο καὶ τὸ καροτσάκι στὴν αὐλὴ, ἄμπα-
— ρωσαν τὴν πόρτα καὶ πῆγαν νὰ πιοῦν ἕνα πο-
— τηράκι κρασί στὴν κουζίνα, γιὰ νὰ συνέλ-
— θουν ἀπ' τὴς συγκινήσεις τῶν.

Χτύπησαν μεσάνυχτα. 'Ηταν ή ὥρα της ἐκτελέσεως τοῦ δευτέρου μέρους τοῦ προ-
— γράμματός τῶν. 'Ο Ζιλλό σταυροκαπῆθηκε κι' ὁ Ζιλ πῆρε τὰ κλειδιά τοῦ ὑπογείου. Στά-
— θηκαν μιὰ στιγμή μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ ὑπογείου. 'Υστερα ὁ ἐπιστάτης ἐπάρωσε τοὺς ἐξωτερικούς σῆρτες, ξεκλείδωσε καὶ ή πόρτα μισανοίχθηκε.

Ο Ζιλ ὀπισθοχώρησε, βουλώνοντας τὴ μύ-
— τη του...

— Πῶς θρωμά! εἶπε.

— Πέρασε τὸς καιρός! πρόσθεσε ὁ Ζιλ.



Σὲ λίγον καιρὸ ἔλα θὰ διορθωθοῦν καὶ τότε ὁ βασιλεὺς θὰ κἀνῃ ὅτι θέλω ἐγώ.

λό. 'Αλήθεια ὅμως, θρωμά δυνατά.

Κι' ὁ ἀνεψιὸς δοῦλωσε τὴ μύτη του. 'Ο ἐ-
— πιστάτης έδωσε μιὰ κλωτσιὰ στὴν πόρτα: αὐτὴ ὅμως δεν ἀνοίξε.

— Τί σημαίνει αὐτό; ψιθύρισε ὁ Ζιλλό, κάνοντας τρεῖς δῆματα πίσω.

— 'Ηλίθιε! αὐτὸ σημαίνει πως εἶχε ὀχυ-
— ρωθῇ, προτοῦ πεθάνῃ. Πρέπει νὰ τὰ γκρεμί-
— σουμε ὅλ' αὐτά.

'Αρχισαν ἀμέσως τὸ ἔργο της καταστρο-
— φῆς. Περνώντας τὸ χέρι που ἀνάμεσα στὴ
— χαρμάδα της πόρτας, ὁ Ζιλ κατόρθωσε με
— δυσκολία νὰ γκρεμίσῃ ἕνα - δυὸ μαδέρια. Τὸ
— ἐπόλοιπο ἦταν εὐκολότερη δουλειά, κι' ὕστερ'
— ἀπὸ μιὰ ὥρα ή πόρτα ἀνοίχθηκε ὀλοφάνουλο
— καὶ κατέβηκαν τὴν κλίμακα. 'Ο Ζιλ πάντα
— μπροστὰ, με τὸ φανάρι στὸ χέρι, ἦταν ὅπως
— διόλου ἥσυχος, εἶχε ἀφήσει καὶ τὸ σπαθί
— του, γιὰτὶ ἦταν ἄχρηστο, ἐφ' ὅσον είχαν νὰ
— κάνουν μ' ἕνα πτώμα. 'Ο Ζιλλό τὸν ἀκολου-
— θοῦσε με τὸ μαχαίρι στὸ χέρι.

— Παληάνθρωπε! φώναξε. Τώρα θὰ σοῦ
— κόψω τ' αὐτιά...Μὰ ποῦ διάβολο βρίζεσαι;

— Θὰ τὸν θρωμῶ, εἶπε ὁ Ζιλ. 'Η δρωμά
— ἀρκετὰ μὰς ὀδηγεῖ.

— 'Αλήθεια, πρόσθεσε ὁ Ζιλ καὶ ξαναδοῦ-
— λωσε τὴ μύτη του.

Τὸ ὑπόγειο ἦταν εὐρύχωρο καὶ ἀποτελοῦ-
— ταν ἀπὸ πολλὰ διαμερίσματα... 'Αρχισε ή ἐ-
— ξερεύνηση.

— Νάτον! φώναξε ὁ Ζιλλό ἀπὸ στιγμή σὲ
— στιγμή...

Μὰ δεν ἦταν ὁ Μπαρνταλιν-ζωντανὸς ή

πεθαμένος. Σὲ μιὰ γωνιά, ὁ Ζιλ ἔσκυψε:

— Κόκκαλα! ἀνέκραξε.

— Τὸν ἔφαγαν τὰ ποντίκια! εἶπε με πι-
— κρία ὁ Ζιλλό, γιὰτὶ ἐννοιοθε νὰ τοῦ ξεφεύ-
— γῃ ή ἐκδίκηση.

— Μὰ δεν εἶνε ἀνθρώπινα κόκκαλα, ἡλί-
— θιε! Εἶνε ἀπὸ ζαμπόνι.

— Νὰ κι' ἀδειανὲς μοτιλλίες! πρόσθεσε ὁ ἀνεψιός. 'Ο δυστυχισμένος, προτοῦ πεθάνῃ
— καλόφαγε καὶ καλοήπιε.

'Υστερ' ἀπὸ δυὸ ὥρες ἐξερεύνησεων, θεί-
— ος καὶ ἀνεψιὸς δεν βρῆκαν τίποτε: τὸ πτώ-
— μα τοῦ Μπαρνταλιν εἶχε γίνεῖ ἄφαντο. Κι'
— ὅμως δεν μπορούσε νὰ εἶχε δραπετεύσει, γιὰ-
— τὶ ή πόρτα ἦταν πρὶν κλειδαμπαρωμένη καὶ
— δεν εἶχε ἄλλη διέξοδο ἀπὸ ἕνα μικροσκοπικὸ
— φεγγίτη.

— 'Οπωσδήποτε, μὰς ἀπαλλάσσει ἀπ' τὸν
— κόπο νὰ πάμε ὡς τὸν Σηκουάνα.

Ξαναπῆραν τὸ δρόμο που είχαν ἀκολουθή-
— σει στὴν ἀρχή. Τοὺς περίμενε ὅμως μιὰ ἐκ-
— πληξίς στὴν πόρτα τοῦ ὑπογείου. Μάταια
— προσπάθισαν νὰ τὴν ἀνοίξουν: ἦταν ἀμπαρω-
— μένη ἀπ' ἔξω.

— Μὰς ἐκλείσαν μέσα! ξεφώνησε ὁ Ζιλ.
— 'Ενας κλέφτης, ἕνας δαίμονας μῆκε μέσ'
— τὸ μέγαρο καὶ μὰς κλείδωσε ἐδῶ!...Θὰ πεθά-
— νουμε σὰν τὸν ἄλλο.

Ο Ζιλλό, σαστισμένος ἄρχισε νὰ τρέμῃ.
— 'Εκείνη τὴ στιγμή, ἀκούστηκε ἕνα σαρκονικὸ
— γέλιο πίσω ἀπ' τὴν κλεισμένη πόρτα.

— Ζιλλό, φώναξε μιὰ κοροϊδευτικὴ φωνή,
— θὰ σοῦ τὰ κόψω τ' αὐτιά!

Τὰ μαλλιά τοῦ Ζιλλό ἀνορθώθηκαν στὸ κε-
— φάλι του! Γιατὶ ἀναγνώριζε πολὺ καλὰ αὐτὴ
— τὴ φωνή! 'Ηταν ή φωνὴ τοῦ πεθαμένου!
— 'Η φωνὴ τοῦ Μπαρνταλιν!

✽

Ο γέρο-ιππότης εἶχε μῆξει τὰ γέλια προ-
— κέροντας τὴν ἀπειλὴ ἐναντίον τοῦ Ζιλλό: ὁ
— ἴδιος. Τὸν εἶχαμε ἐγκαταλείψει τὴ στιγμή
— που ἔτρωγε τὸ τελευταῖο κομμάτι ζαμπόν,
— κι' ἔβλεπε τὴν πείνα νὰ τὸν ἀπειλῇ.

Όταν δεν τοῦ ἔμεινε τίποτε πιά, ὁ Μπα-
— ρταλιν ἀπεφάσισε τὰ ἔξης:

Θὰ περνοῦσε ὅπως-ὅπως, πίνοντας μονάχα
— κρασί, ὅσο μπορούσε περισσότερο. Καὶ τὴν
— στιγμή που θὰ τὸν βασάνιζε ή πείνα, θὰ προ-
— τιμοῦσε ν' αὐτοκτονήσῃ με τὸ αὐτὸ σπαθί
— τοῦ, παρὰ νὰ τυραννιέται περισσότερο.

Ο Μπαρνταλιν ἄρχισε λοιπὸν νὰ περιμένῃ
— γαλήνια, σὰν ἄνθρωπος που ἔχει καλονίσει
— καλὰ της ὑποθέσεις του. Πλαγισμένος κον-
— τὰ στὸν σωρὸ που σχηματίζαν ή μοτιλλίες
— εἶχε πολλὰς ὥρες νὰ δαλῇ κατὶ στὸ στόμα
— του καὶ σκεπτόταν ἂν δεν ἦταν προτιμώτερο
— νὰ σκοτωνόταν ἀμέσως.

Ξαφνικά, νόμισε πως άκουγε θορύβὸ πίσω
— ἀπ' τὴν πόρτα. Σηκώθηκε μέσα πῆδημα, πλη-
— σίσε στὴν κλίμακα καὶ τέντωσε τὸ αὐτί τοῦ.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΤΟΥ "ΚΟΜΗΤΟΣ ΣΠΕΣ",

Η περιπλάνησις δύο γερμανικών πλοίων.—Οι πειρατικοί των πλοίων.—Μία καταβύθισις.—Παραδείγματα ήρωισμού.—Πώς ναυμαχία με τον αγγλικόν στόλον.—Η εσώθη τῶ πληρώμα.

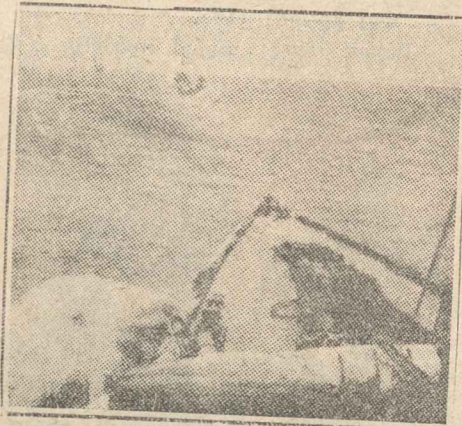
Κατά τὸν Μεγάλον Πόλεμον εὐρέθησαν πολλά γερμανικά πολεμικά πλοία ἀπομονωμένα εἰς διαφόρους θαλάσσας. Νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὰς βάσεις των τοὺς ἦτο ἀδύνατον. Οἱ συμ- μαχικοὶ στόλοι εἶχον καταλάβῃ τὰς γερμα- νικὰς ἀποικίας, ἐπίσης ὁ Ἀγγλικὸς εἶχεν ἀ- ποκλείσει τὸν γερμανικὸν πολεμικὸν ναυσταθ- μὸν τοῦ Κιέλου, καὶ ἐντὸς αὐτοῦ τὸν Γερ- μανικὸν στόλον. Πᾶσα γὰρ ἡ γερμανικὴ ναυ- πλοία αὐτὰ νὰ περιπλανῶνται ἀνὰ τὰς θαλάσ- σας καταδικάζοντα ὑπὸ ἀγγλικῶν πολεμικῶν πλοίων καὶ νὰ ἐρῶνται εἰς συγκρούσεις πρὸς αὐτά, ἢ νὰ τὰ ἀποφεύγουν κρυβόμενα εἰς ἐρημικοὺς καὶ ἀπόμακρους ὁρμούς. Τὰ γερμανικά αὐτὰ πολεμικά ἦσαν ἕνας διαρκὲς κίνδυνος γὰρ τὰ ἐμπορικά πλοία τῶν Συμμά- χων, διότι ἔκαναν πειρατικὰς ἐπιχειρήσεις καὶ τὰ ἐλήστευον ὅταν τὰ συναντοῦσαν.

Τέτοια πλοία, μεταξὺ τῶν ἄλλων ἦσαν καὶ τὰ θεωρητικὰ καταδρομικά «Κναϊξέναν» καὶ «Σάρνοχοφ», ποὺ ἔ'σαν πειρατικοὺς πλοῖας ἀνὰ τὰς θαλάσσας κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας τοῦ Πολέμου. Ἀλλὰ καταδιώχθησαν ὑπὸ τῶν ἀγγλικῶν θεωρητικῶν «Ινδιζιμπλ» καὶ «Ινφλεξίπλ». Τὴν 8ην δὲ Δεκεμβρίου 1914 συνήψαν μετ' αὐτῶν ναυμαχίαν καὶ κα- τεβυθίσθησαν ἀμφότερα, πλησίον τῶν νήσων Φάλκλανδ, Β.Α. τοῦ Ἀρκτοφθίου τῆς Κα- λῆς Ἑλπίδος. Τὴν κατωτέρω περιγραφὴν τῆς καταβύθισως τοῦ γερμανικοῦ θεωρητικοῦ «Κναϊξέναν» παραλαμβάνομεν ἀπὸ τὸ βιβλί- ον τοῦ Πορχάμπερ «Τὸ τελευταῖον ταξίδιον τοῦ θεωρητικοῦ «Κόμης Σπέες» :

«Ἐρχομεν ἐναντίον μας δύο ἀγγλικά θεωρη- κτὰ καὶ ἐπλησίαζαν ἄλλο ἓνα, μετὰ ταῦτα καὶ ὁρμῃ, ἓνα θεωρητικὸ τοῦ τύπου «Χαμπί- ρε». Ἐρχομεν νὰ δῶμεν κατὰ τοῦ «Κναϊξέναν» μετὰ τὰς τῆλεβόλας τῆς πρῶτης του, διαμε- τρήματος 19 ἐκατ., σὺν νὰ μὴν ἦσαν ἀρκετὰ τὰ δύο πλοῖα. Τὰς τῆλεβόλας τοῦ «Κναϊξέναν» ἐδῶλον τὴς τελευταίας ὁδοῦς του κατ' ἀραίαν διαστήματα. Τὰ ὀπίσθια θωράκια πάους 15 ἐκατ. εἶχαν διατρηθῇ. Μία ἀγγλικὴ ὁδὸς ἔσκασεν ἐπάνω στὸ κατώστρωμα καὶ ἀκριβῶς κοντὰ στὴ βάση τοῦ πρῶτου θηλεβόλου δια- μετρήματος 2 ἐκατ., ἐσάρωσε τοὺς πυροβολη- τὰς, σὺν ἓνα σωρὸ ἀπὸ ῥάκη καὶ μερικά θραύσματα τῆς διεπέρασαν τὸ ἐμπρόσθιον θωράκιον, πάους 21 ἐκατοστ. καὶ ἐξερψάν νεκροὺς ὅλους τοὺς ἐκεῖ εὐρισκομένους ναύ- τας. Ὁ διοικητὴς τοῦ πυροβολικοῦ καὶ ὁ ση- μαιοφόρος του, ποὺ ἦσαν κοντὰ τοῦ ἐσώθη- σαν ὡς ἐκ θαύματος.

Πολλὰ ἀγὰ τὸ θεωρητικὸν ἐβυθίσθη, καθὼς ἐβεβαιώθη ἀπὸ μίαν ἐπιθεώρησιν, ποὺ ἔκα- ν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν του. Πανταχοῦ, ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἐφύσκιοντο σωροὶ ἀπὸ σκοτωμένων καὶ θρύμματα τῶν διαχωρισμάτων του. Κα- τὰ τὸν πυρὸς θαλάσσιον νερὸ ἐρριχναν τὰ κύματα ἐ- πάνω του, ποὺ περνοῦσε σὺν χεῖμαρος ἀπὸ τὰ ἀνόλιντα τοῦ καταστρώματος καὶ τῆς τρύπης ποὺ εἶχαν ἀνοίξει αἱ ὁδοί. Τότε τὸ «Κναϊ- ξέναν» ἔγειρε στὴ μὴ πλευρὰ ἀπὸ τὴν πῆσιν τοῦ θαλασίου ρεύματος. Πυκνὸς καπνὸς πε- ριέβαλεν ὁλόκληρον τὸ θεωρητικὸ καὶ ἀπέκρυ-

πτε τὴν θέαν τῶν ἐχθρικών πολεμικῶν. Τὸ «Σαρνοχοφ» ἔβαλεν ἀκόμη τῆς ὀλίγης ὁδοῦς ποὺ τοῦ ἀπέμειναν μετὰ τὴν τῆλεβόλα τῆς μῆς πλευρᾶς, μέχρις ὅτου ἠναγκάσθη καὶ αὐτὸ νὰ σταματήσει. Ὁ ἀντίπαλος εἶχε παῦσει τὰ πυ- ρὰ του, γιὰτὶ ἐνόμισεν ὅτι μᾶς εἶχεν κατα- ναυμαχήσει. Τότε ὁμως ἔφεραν ἐπάνω τὴν τελευταίαν ὁδοῖα, ποὺ ἀστράφειν ὀργισμένη γὰρ τελευταία φορὰ ἀπὸ τὸν πρῶτον πυρ.



Τὸ θεωρητικὸν «Κόμης Σπέες» καὶ ἡ πρῶ- ρα τοῦ θεωρητικοῦ «Κναϊξέναν», ἀπὸ τὸ ἐπειεὶν ἐλήφθη ἡ φωτογραφία.

γον καὶ ἔπεσαν ἐπὶ τοῦ ἐχθρικοῦ θεωρητικοῦ «Ινδιζιμπλ» ἀνοίξαν μίαν ὁπὴν στὸ πλε- υρὸ του, καθὼς ἐμάθαιεν ἀργότερα. Εἰς ἀν- τησιν, ὁ ἐχθρὸς ἤρριξε νέα πυρὰ ἐναντίον μας ποὺ ἔθραυσαν τὰ πρῶτα θωράκια καὶ ἀπέ- σπασαν τὴν κουπαστὴ τῆς πρῶτης καὶ καθὲς βολὴ ἐπέφερε μεγάλην καταστροφὴν εἰς τὸ ἐρειπωμένον πλοῖον. Ὑστερα παύουν οἱ ὁ- ρυμαχοὶ τῶν ἐχθρικών θηλεβόλων. Ἡ αἰ- ματηρὰ τὸν ἐργασία ἔχει τελειώσει, ἀλλὰ δὲν πρέπει τὸ θεωρητικὸ νὰς, ποὺ διατηρεῖται ἀνό- μη στὴν ἐπιφάνεια νὰ πέσῃ στὰ χεῖρα τῶν ἐχθρῶν.

Μὲ πλήρη ἡρεμίαν οἱ ἐπιζώντες ἐκ τοῦ πη- ρώματος ἐγκαταλείπουν τὰς θέσεις των καὶ ἀνεβαίνουν στὸ κατώστρωμα, μεταφέροντες συγχρόνως τοὺς πληγωμένους βαρῶς συντρόφους των. Ἀπὸ τῆς μεγάλης τρύπης ποὺ ἔχουν ἀνοίξει ἡ ὁδοῖς οἱ ἄνδρες ἀναρρι- χῶνται στὸ κατώστρωμα, κατὰ μαντοῖ, ἀπὸ τὴς καρδοναπαθῆρας καὶ τῆς μηχανῆς, πυρο- βολητὰ ἀναμμένοι ἀπὸ τὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ ἡρε- μοὶ σὺν νάνειναι γὰρ ἐπιθεώρησι. Οἱ ἀξι- ωματικοὶ τοῦ θεωρητικοῦ ἐμοίραζαν ἔλαια καὶ σωσιστρία καὶ ἄλλοι ἡσυχολοῦντο μετὰ τὸ κατέ- βασμα τῶν λέμβων. Τὸ πλοῖον σὺν τῇ πρῶτῃ αὐτοῦ πλοῖον ἔκλινε περισσοτέρων ὀλίγων κατ' ὀλίγον ἐπὶ τῆς μῆς πλευρᾶς του, οἱ ἄνδρες ἤρριξαν νὰ ἀνεβαίνουν στὴν κουπαστὴ τῆς ἄλλης πλε- υρᾶς, ποὺ ἤρριχε ἐπάνω. Οἱ ἄγγλοι ἔκλειαν κατ' ἐπάνω μας ἀπὸ τρεῖς πλευρᾶς. Οἱ χει- ρισμοὶ τῆς καταβύθισως τοῦ θεωρητικοῦ ἐ- ξηκολούθουν καὶ ὅταν ἐπλησίαζον νὰ τελει- ῶσουν ὁ πλοίαρχος ἐφώνησε μετὰ δυνάμει «Ζήτω» γὰρ τὴν Α. Μ. τὸν Κάιζερ καὶ τὸ ἀξιο καὶ καλὸ θεωρητικὸ μας «Καϊξέναν». Ἀ-

μέσως τὸ πλοῖον ἄρριξε νὰ ψάλλῃ τὸν ἐ- θνικὸν ὕμνον μετὰ ἐνθουσιασμό, «Γερμανία, Γερμανία ὑπεράνω ὅλων», ἐνῶ τὸ θεωρητικὸν ἐβυθίσθητο.....

Εἰς τὴν διαταγὴν: «Ὅλοι οἱ ἄνδρες εἰς τὴν θάλασσαν» οἱ ναῦται ἤρριξαν νὰ πηδοῦν εἰς αὐτήν. Τὸ θεωρητικὸν ἔκλινε περισσοτέρω καὶ ἐβυθίσθη μετὰ τὸ κατὰστρωμα πρὸς τὰ κα- τῶ, ὅτε δὲ τὰ ὕψαλα μέρη του ἀνῆλθον ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν, τὸ παρέλαβεν ἡ δυνάμει των κυ- μάτων καὶ τὸ κατεβύθισεν μετὰ ὁρμῇ μέσα στὸ ὕγρον βάθος.

Εἶχα μένει ἐπὶ τοῦ θεωρητικοῦ μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς, ὅτε δὲ τὸ πλοῖον περι- στρέφεται καὶ ἐβυθίζεται ἀνεστραμμένον, ἔνα κύμα μετὰ παρέλαβε μετὰ δυνάμει καὶ μετὰ ἐξερψεν εἰς τὴν δύνειν, ποὺ ἐσχημάτιζε τὸ βυθίζοντο πλοῖον. Πρὶν ἀκόμα αἰσθανθῶ ἀσφυξίαν, ἐν- νοιωσα κατὰ νὰ με ἀναρρῶ. Ἀνοίξα τὰ μά-τια μου καὶ ἀντελήφθη ὅτι διέκριναν. Τὸ τε ἄρριξε νὰ κολυμβῶ μέχρις ὅτου ἀνῆλθον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ κατῶρθωσα νὰ σωθῶ.

ΝΕΑ ὈΠΙΟΝΤΟΥ

Εἰς τὴν τοπικὴν Βουλὴν τοῦ Τύργινον ἔ- νας βουλευτὴς ὁπαδὸς τοῦ Χίτλερ ἀποκαλεῖ τὸν πρόεδρον «μαϊμούν». Ἡ ὑπόλοιπος Βου- λὴ ἐδέχθη ἡμερησίαν διάταξιν δι' ἧς ἀπέπει- ποντο τῆς συνεδριάσεως οἱ Χίτλερικοί. Αὐ- τοὶ δὲ μόλις ἐξῆλθον ἐβγαλάν ἀνακοινωθέν εἰς τὸ ὅποιον λέγουσιν, ὅτι ἡ Βουλὴ ἐστερήθη παντὸς ἔχοντος εὐγενείας.

Ἐνεκα οικονομικῶν δυσχερειῶν ἡ πρωτεύ- οντα τῆς Σαξωνίας Δρέσδη, ἐπέβαλε φόρον 220 δρ. ἐτησίως εἰς τοὺς διατηροῦντας γά- τες. Μετὰ τοὺς σκύλους λοιπὸν οἱ γάτες.

Κατὰ μίαν στατιστικὴν τὸ ποσοστὸν τῶν ἐξηνταπενταετῶν ἐπὶ τοῦ πληθυσμοῦ, ποὺ εἶναι τώρα 6,5 τοῖς ἑκατὸν θὰ ἀνέλθῃ στὸ 1980 εἰς 14 τοῖς ἑκατὸν.

Εἰς μίαν πόλιν τῆς Γαλλίας δύο γυναῖκες ἀνεστῆσαν ὅλην τὴν περιφέρειαν. Εἰς τὰς δύο γυναῖκας παρουσιάσθη ὁ εἰσπράκτωρ τοῦ ἀερίωτος διὰ νὰ εἰσπράξῃ τὸν λογαρια- σμὸν τοῦ μηνός. Αἱ δύο γυναῖκες (μητέρα καὶ θυγάτηρ γεροντοκόρη) ὥπλισθησαν καὶ ἐπετέθησαν κατὰ τοῦ εἰσπράκτορος. Ἡ κοι- νὴ ἀστυνομία ἐσπευσεν ἐπὶ τόπου μετὰ δὴ- μαρχον, ὁ ὁποῖος ματαίως ἐπροσπάθησε νὰ πείσῃ τὴς δύο γυναῖκες νὰ ἔλθουν στὰ καλά τους, καθόσον αἱ δύο γυναῖκες ὀχυρώθησαν καὶ ἄρριξαν νὰ πυροβολοῦν καθένα πὺρ περ- νοῦσε καὶ ἐπληγῶσαν παρὰ πολλοὺς διαβά- τας. Ἐδέχθη νὰ κληθῇ στρατὸς μετὰ ἀστυνο- γόνα καὶ μόνον ἔτσι κατορθώθη νὰ εἰς συλ- λάβουν καὶ νὰ τὴς ὀδηγήσουν εἰς ὀργονο- μεῖον.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΦΙΛΤΡΟΝ ΤΟΥ ΑΪ-ΚΗ ΣΚΟΕΝΣΤΑΗΝ

Ο, ΧΕΝΡΥ

Τὸ φάρμακον τοῦ «Κυανοῦ Φωτός» εἶνε σπὴν κάτω πόλιν, μεταξὺ τοῦ Μπλουερ καὶ τῆς Πρώτης μεσοφύρου, ὅπου ἡ ἀποστολὴ μεταξὺ τῶν δύο ὁρμῶν εἶνε ἡ μακροτέρη. Ὁ Ἀἰ-Κη Σκοενστάην ἦταν ὁ γυναικὸς ὁ- πλῆλῃς τοῦ «Κυανοῦ Φωτός» καὶ ὁ φιλοπό- των. Κατὰ συνέπειαν ἡ κοινωνία μετὰ τὰ γυ- νῆκα μὴ τῶν Ἀἰ-Κη καθὼς καὶ τὸ ἀπὸ γυνώσε- κιστο, λεπτὸ κορμὸν του, ἦταν πολὺ γνωστοῦν γιὰ τὸν «Κυανὸν Φωτὸς» καὶ ἡ σιμῶν- λες του πάντα περιζήτητες σὲ περιστάσει ἀνάγ- κης.

Ὁ Ἀἰ-Κη ἔμενε σ' ἓνα ἐπιτοκίοντο δωμάτι- ον σπὴν τῆς κυρίας Ριντλ, ὅπου καὶ ἔπερνε τὸ πρῶτον τοῦ, ποὺ ἦταν δύο τετραγώνια μα- κρὰ ἀπὸ τὸ φάρμακον. Ἡ κυρία Ριντλ εἶχε μὴ κόρη ποὺ τὴν ἐλεγαν Ρόξη. Ἡ περιφραση αὐτὴ δὲν ἔγινε ἀκόμα—τὸ καταλάβατε—ὁ Ἀἰ-Κη ἀπαύειν τὴν Ρόξη. Ὁ Ἀἰ-Κη ὁμως ἦ- ταν δειλὸς καὶ ἡ ἐλπίς του ποτὲ δὲν ἐπρά- νη τρέμειν, καὶ ἦταν ὁ ἀνθρώπος ποὺ οἱ σω- φῆ καὶ οἱ ὀδηγοὶ τῶν τράκων ἐβλαστημοῦσαν γὰρ τὴν ἀρρητιὰ του, μετὰ κακοεφαρμοσμένα ροῦχα, λεκιασμένα ἀπὸ χημικὰς οὐσίες καὶ μυ- ριστάς βαλεριάνας καὶ αἰθέρας.

Ἡ μὴ μὲσα σπὴν ἀλοιφῇ τοῦ Ἀἰ-Κη ἦταν ὁ Τζὼν Μάξ Γκάουαν.

Ὁ κ. Μάξ Γκάουαν προσπαθοῦσε καὶ ἐκεί- νος νὰ τσοκώσῃ τὰ χαροῦντα χαμόγελα τῆς Ρόξης. Δὲν ἦταν ὁμως δειλὸς σὺν τὸν Ἀἰ-Κη. Τάπερνε μετὰ τὸ ζῶρι. Κατὰ τὸν ἴδιον ὁμως χρό- νον ἦταν καὶ φίλος καὶ πελάτης τοῦ Ἀἰ-Κη καὶ πολλὰς φορὰς πῆγανε στὸ φάρμακον τοῦ «Κυανοῦ Φωτός» γὰρ νὰ τοῦ βάλουν ἰώδιον πᾶ- νος καὶ καμμιὰ καφὴ ποὺ εἶχε τσοκώσῃ περ- νήτας εὐχάριστα κάπου τῆ βροδείας του.

Ἐνα ἀπόγευμα μῆκε σὲ φάρμακον τοῦ Μάξ Γκάουαν μετὰ σιωπῆ καὶ ἡρεμο- τῆτος τοῦ, καὶ ἐκείνος, ὁμορφότερος καὶ φρεσκοζυγ- σμένος, σοβαρὸς ἀλλὰ καὶ εὐθύμιος, σὲ μὴ καρέλα.

—Ἀἰ-Κη, τοῦ λέει, ὅταν ὁ φίλος του πῆρε τὸ γουδὶ καὶ ἐκάθισεν ἀπέναντί του, τρέλον- τας βελόνις, ἀνοίξε τ' αὐτὰ σου. Θέλω ἔ- να εἶδος φάρμακον, ἀνὰ τὸν Ἀἰ-Κη ! Ἐγὼ καὶ ἡ Ρόξη θὰ τὸ σκάσουμε μαζί, ἀπὸψε καὶ θὰ παντρευθῶμε.

Τὸ μεγάλο δαχτυλὸ τοῦ Ἀἰ-Κη πέρασε πᾶ- νω ἀπὸ τὸ γουδὶ καὶ τσοκίσε. Τοῦδῶσε ἓνα γε- ρὸν χιτῆμα μετὰ τὸ γουδὶ, χωρὶς ὁμως καὶ νὰ τὸ αἰσθανθῇ. Ἐν πῶ μεταξὺ τὸ χαμόγελο τοῦ Μάξ Γκάουαν ἐλάττωσε καὶ στὸ πρόσωπὸν τοῦ χιτῆμας μετὰ λαγυρία.

—Διηλαθῇ, ἐξηκολούθησε, ἀνὰ τὸ κρατήρη- νη ὑποσχέσει τῆς διὰν ἐλθῇ ἡ ὥρα. Κάνουμε τὰ σχέδια μας τώρα δύο βδομάδες. Τὴ μὴ βραδυνὰ λέει νὰ, τὴν ἄλλη ὁχι. Ἐσυνφωνή- σαμε νὰ φύγουμε ἀπὸψε καὶ ἡ Ρόξη ἐξηκολού- ηται νὰ λέει νὰ διὰ ὁλόκληρος μέρες τώρα. Με- τὸν ὁμως πῆντε ὥρες ἀκόμα καὶ πολλὸν φοβό- μεθα μὴν ἀλλάξῃ γνώμη διὰν ἐρῇ ἡ ὥρα νὰ τὸ σκάσουμε.

—Κίτσε πῶς θέλεις φάρμακα ; τὸν ἐρωτᾷ ὁ Ἀἰ-Κη.

Ὁ Μάξ Γκάουαν ἔδειξε κάποιον ἀνησυχία καὶ βρόνθε μπερδεμένος, κατὰ ἀσυνήθιστον γ' αὐτόν.

—Δὲν θὰ ἤθελα γὰρ κανένα λόγο νὰ ἐμπο- δισθῇ διὰ τὸν ὁμοῦ ἀποσάφισιν γ' ἀπὸψε. Ἐγὼ νομίζω ἓνα μικρὸ διαμῆρισμα στὸ Χάρολν καὶ εἶναι ἔτιμος μετὰ τὰς χηρῶν καὶ τοῦ τραπεζῆ καὶ μετὰ κατασκόλα ἐτοιμὴ νὰ μὴ στὴν φωνά. Καὶ ἔχω ἀγαθὰ ἕνα πα- πὰ νὰ μᾶς περιμένει σπὴν ἐκκλησίᾳ στῆς 9.30. Πρέπει νὰ γίνῃ ἴσως. Καὶ ἂν ἡ Ρόξη δὲν ἀλλάξῃ γνώμη μέχρις ἐκείνη τὴν ὥρα !...

Ὁ Μάξ Γκάουαν σταμάτησε, τυραννόμε- νος ἀπὸ τῆς ἀμφιβολίας του.

—Ἀκόμα δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, εἶπεν ὁ Ἀἰ-Κη γρήγορα, τί σὲ κάνει νὰ μιλᾷς γὰρ φάρ- μακα ἢ τί μπορῶ νὰ σοῦ κάμω ἐγὼ σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι.

—Ὁ γέρο Ριντλ δὲν μετὰ χωνεύει καθόλου, ἐ- ξηκολούθησε ὁ μελλόνυμφος, ἀποφασισμένος νὰ εἰπῇ κανονικά ὅλα του τὰ ἐπιχειρήματα. Μὴ βδομάδα τώρα δὲν ἔχει ἀφίστη τὴν Ρόξη νὰ βγῇ μαζί μου ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἀνὰ δὲν ἦ- ταν νάχαναν ἕναν νοικάρη τους, θὰ μοῦ εἶχαν δώσει τὰ παπούσια στὸ χεῖρ ἀπὸ πολλὸν καιρὸ. Βγάδω τώρα 20 δολάρια τὴν βδομάδα καὶ ποτὲ δὲν θὰ μεταβληθῇ γιὰτὶ ἔγινε γυνὴ τοῦ Τζὼν Μάξ Γκάουαν. Ἀκουσε, πρόσθεσε ὁ Μάξ Γκάουαν, κυττάζοντάς τον ὀφθαλμοῦ, ἃ



Ἐγὼ καὶ ἡ Ρόξη θὰ τὸ σκάσουμε μαζί ἀπὸψε.

κουσε, Ἀἰ-Κη, δὲν ὑπάρχει κανένα φάρμακον, κανένα εἶδος σκόνης, ποὺ νὰ κάνῃ ἓνα κορίτσι νὰ σ' ἀγαπήσῃ περισσότερο ἀνὰ τοῦ τὸ δῶσής;

Τὸ χεῖλος τοῦ Ἀἰ-Κη κῆκε ἀπὸ τὴν μύτη του γύρισε πρὸς τὰ πάνω. Τώρα κατὰ τὴν περὶ τίνος ἐπρόκειτο, προτοῦ ὁμως προφθῇ ν' ἀπαντήσῃ, ὁ Μάξ Γκάουαν ἐξηκολούθησε.

—Ὁ Τίμ Λάσιν μοῦτε μὴ φορὰ πῶς κα- ποῖος φαρμακοπότης τοῦδῶσε κατὰ τῆτος καὶ πῶς στὸ τοῦ καὶ τσοκίσει τοῦ. Ἀπὸ τὴν πρώτη δόσι ἔγινε τὸ εἶδωλό της καὶ καὶ ἄλλος ἀντισταθῆς φαινόμενα σκιδάλα στὰ μά-τια της. Παντρεθῆκαν μετὰ σε ὁλὸν βδομά-δες. Ἐνόμισα, ἐξηκολούθησε ὁ Τζὼν γέροντος ἐλπίδες, πῶς ἂν εἶχα μὴ ἀπ' αὐτὲς τὴς σκόν-ες νὰ δώσω στὴ Ρόξη ἀπὸψε στὸ τραπέζι θὰ τῆς ἔδινε ἄλλοις νὰ μὴν ὑποχωρήσῃ τὴν τε-λευταία στιγμὴ. Μοῦ φαινόταν πῶς δὲν θὰ χρειασθῇ βίβιντα νὰ τὴν τραβῇ ἀπὸ ἐκεῖ μέ-σα, ἀλλὰ κάλλιο νὰ εἶμαι πῶς σίγουρος. Ἀνὰ ἡ σκόνη ἔχει ἐπιδόσι γὰρ μὴ— δύο ὥρες, ὅ-λα θὰ πῆνε καλά.

—Πότε θὰ κάμειτε αὐτὴ τὴν τρέλα νὰ τὸ σκάσετε ; ῥώτησε ὁ Ἀἰ-Κη. —Στῆς ἐννῆα, εἶπε ὁ Μάξ Γκάουαν. Τὸ φαί σερβίρεται στῆς ἑπτὰ. Στῆς ὀγδοῇ ἡ Ρό-ξη πᾶει σπὸν κρεβάτι της μετὰ ποικίλα, στῆς ἐννῆα ὁ γέρο Παρβετάνο μετὰ ἀφίει νὰ μὴ ἀπὸ τὴν αὐλή του, ποὺ εἶναι δίπλα μας, γὰρ νὰ περάσω σπὴν αὐτὴν τοῦ γέρο Ριντλ. Τότε πᾶω κάτω ἀπὸ τὸ παρὰ τοῦ της καὶ τὴν βοή- θω νὰ κατέβῃ ἀπὸ τὴν σκάλα τῆς ὑπηρεσίας. Πρέπει νὰ τὸ σκάσωμε κορὶς γιὰτὶ ὁ παπὰς

θὰ περιμένῃ. Ὅλα θὰ εἶναι ἔτοιμα ἀνὰ ἡ Ρόξη δὲ δειλάσῃ. Μπορεῖς νὰ μοῦ δώσῃς μὴ ἀπ' αὐτὲς τὴς σκόνες, Ἀἰ-Κη;

Ὁ Ἀἰ-Κη Σκοενστάην ἔτριψε σιγὰ-σιγὰ τὸ μύτη του.

—Τζὼν, εἶπε, γὰρ τέτοια φάρμακα οἱ φαρ- μακοποιοὶ πρέπει νὰ εἶναι πολὺ προσεκτικοί. Σὲ σένα μόνο ἀπὸ τοὺς φίλους μου μπορῶ νὰ ἐμ- πιστευθῶ μὴ τέτοια σκόνη. Γὰρ σένα θὰ ἐμ- πιστώσω καὶ θὰ ἴδῃς πῶς ἡ Ρόξη θὰ σ' ἀγα- πῇ.

Ὁ Ἀἰ-Κη πῆγε πίσω ἀπὸ τὸ τραπέζι ποὺ ἔ- φτιαγε τὰ φάρμακα. Ἐκεῖ ἔτριψε σὲ σκόνη δύο παστίλλες, ἡ καὶ μὴ ἀπὸ τῆς ὁδοῦς πε- ρεῖχε ἓνα τέταρτον τοῦ κόκκου μορφίνης. Σ' αὐτὲς πρόσθεσε λίγο λακτὸλ γὰρ νὰ αὐξήσῃ τὸν ὄγκον του καὶ ἔδωκε στὸ σύνολο σ' ἓνα σκόνη. Ἡ σκόνη αὐτὴ ὅταν διένευσεν σ' ἓνα ἄνθρω- πον μεγάλο θὰ τὸν ἔκανε νὰ κομψῇ βαρεία γὰρ κάμποσες ὥρες χωρὶς κανένα κίνδυνον. Τὴ σκόνη αὐτὴ ἔδωκε στὸν Τζὼν Μάξ Γκάουαν, λέγοντάς του νὰ τὴν διαλύσῃ σ' ἓνα ὕγρον, ἂν ἦταν δυνατό, καὶ ἐδέχθη τῆς εὐχαριστίας τοῦ νεωτέρου αὐτοῦ Λόχινβαρν.

Ἡ λεπτότης τῆς ἐνεργείας αὐτῆς τοῦ Ἀἰ- Κη γίνεται πρὸς καταληψτὴ ἀπὸ τὴν διήγησιν τοῦ τί ἔκαμε κατόπιν. Ἐστειλε καὶ ἐφώνησε τὸν κύριον Ριντλ καὶ τοῦ εἶπεν ὅλα τὰ σχέδια ποὺ εἶχε κάνει ὁ Μάξ Γκάουαν γὰρ νὰ τὸ σκά- σῃ μετὰ τὴν κόρη του. Ὁ κύριος Ριντλ ἦταν σέ- νας παχὺς ἀνθρώπος, μετὰ μαυριδερό ἀπ' τὴ δουλειὰ πρόσωπο καὶ ἀπότομος.

—Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, εἶπε στὸν Ἀἰ-Κη. Τὸν παληοτεμπέλη τὸν Ἰρλανδὸ ! Ἡ κάμαρὴ μου εἶναι ἀκριβῶς πάνω ἀπὸ τὴν κάμαρὴ τῆς Ρό- ξης. Θὰ πάω ἐκεῖ μετὰ τὸ φαί, θὰ γεμίσω τὸ δίκανό μου καὶ θὰ τὸν, περιμένω. Ἀνὰ μὴ ἂν ποὺ τὴν αὐλή, θὰ πᾶμ μετὰ φορεῖο πίσω, ἀντὶ μετὰ γαμήλιον ἀμάξι.

Μὲ τὴν Ρόξη σπὴν ἀγκάλια τοῦ Μορφῶς γὰρ πολλὰς ὥρες καὶ τὸν γέρο ποὺ διψοῦσε αἷ- μα, ὀπλισμένον καὶ προσδοκωμένον, ὁ Ἀἰ- Κη αἰσθανόμενος πῶς ὁ ἀντισταθῆς ποντὰ εἶ- χε πράγματι πολὺ σκούρα.

Ὅλη τὴ νύκτα στὸ φάρμακον τοῦ «Κυανοῦ Φωτός» ἐπερῶμενε, ἐνῶ ἐκτελοῦσε τὰ καθή- κοντα του, ν' ἀκούσῃ τίποτε νὰ τῆς τραγῆ- δίας. Τοῦ κάμω ὁμως...

Στῆς ὀγδοῇ ἡ ὥρα τοῦ πρωῦ ὁ ὀπλῆλῃς τῆς ἡμέρας ἦρθε καὶ ὁ Ἀἰ-Κη ἐπρόκειτο βιαστικὸς γὰρ τὸ σπὴν τῆς κυρίας Ριντλ γὰρ νὰ τὸ ἀποτέλεσμα. Καὶ νὰ, καθὼς βῆκε πρὸς τὸ φάρμακον, συναντᾷ τὸν Τζὼν Μάξ Γκάουαν ποὺ πῆλθε ἀπὸ ἓνα τραῦ καὶ τσοκίσε τὸ χεῖρ, τὸν Τζὼν Μάξ Γκάουαν μετὰ τὸ χαμόγελο τοῦ νεωτέρου καὶ γεμίσαν εὐχαριστήσῃ.

—Τὰ κατὰφερα, εἶπε ὁ Τζὼν γελώντας. Ἡ Ρόξη ἦταν σπὴν σκάλα σπὴν ὥρα της καὶ βοή- θηκαί στὸν παπὰ στῆς 9 1/4 ! Εἶναι σὰν μοῦ τώρα μοῦ τῆγανσε σιγὰ σιγὰ τὰ πρῶτα κινήματα μετὰ μὴ μὴ ὀρμη. Θεέ μου ! τί εὐχάριστες ποὺ εἶμαι !... Πρέπει νὰ τῆς κάμω μετὰ νὰ φᾶς μαζί μας, Ἀἰ-Κη.

—Ἡ σκόνη ; ἐρωτᾷ τὸν Ἀἰ-Κη. —Ἀ, αὐτὸ τὸ πρῶτον ποὺ μοῦδῶσε ; εἶ- πε ὁ Τζὼν, πλατύνοντας τὸ στόμα του ἀπὸ τὰ γέλια. Νὰ σοῦ πῶ πῶς ἔγινε. Κάθισα στὸ τραπέζι χθὲς βράδυ σπὸν Ριντλ καὶ κατὰ τὴν Ρόξη καὶ λέω στὸν ἑαυτό μου : Τζὼν, ἀν- τὸς τὸ κορίτσι αὐτό, αὐτὸ με



ΤΟ ΑΚΡΩΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ ΘΥΕΛΛΩΝ

«Πολύ περισσότερο από τους άνδρες ή γυναίκα ζή την ζωή της καθημερινώς. Δεν έχει την συνείδησιν των ετών που περνούν και δεν καταλαβαίνει ότι γεράει. Μιαν ημέραν έννοι ξαφνικά ότι είχε γρη. Και μιά χρονιά προκάλεται εις τή βάθην του έγώ της, της υπέρβασης της».

Τό μυθιστόρημα είχε τίτλον «Τό ακρωτήριο των θυελλών» και είχαν ως θέμα την άνωτέρω ψυχολογικήν αλήθειαν. Έκείνη που τό έδιδάσκει ήτο περίπου πενήντα χρόνων και άλλα τόσα χρόνια είχε ή φίλη της που σιμά της την άκουγε.

Και ή ούσαν κοιμένα τή μαλλιά των. Έκείνη εις την ταράσαν ενός Έλβετικού ξενοδοχείου. Έκείνη που έδιδάσκει έκλεισε τό βιβλίον και ειπε :

—Τό ακρωτήριο των θυελλών ! Τό πέρας, ξέρεις ! Ήταν μιά τρομερή κρίσις νά υπέ. Πόσο έκλαψα... Άκουσε λοιπόν.

Ήμουν είκοσι τριών έτών, όταν έπληρα τό διαζύγιον από τον πρώτον άνδρα μου. Ήθέλησα ν' άλλαξω τελείως τή ζωή μου. Έκοινα τή μαλλιά μου και τή έκασα ξανά εις όζον. Τό καλοκαίρι έπληρα εις την παραλία του Άτλαντικού Ωκεανού, εις τό Σαιν Μαρόν, όπου έκείνη την εποχή δεν ήταν παρά ένα φτωχικό χωριό υπαράδω με είκοσι καλυβάσματα. Έπέρασα δύο μήνες κει. Και τί δεν έκασα σ' αυτό τό διάστημα ! Άλλά σιγή ! Ούκ αν ήθελα νά τό λησύνω. Κάθε μέρα ξανάρχετο νέα ζωή, χωρίς νά γνωρίζω ποτέ τή φύλλα στα περασμένα.

Αργότερα εις τό μέρος έκείνο έπληρα διαφορά επιχειρηματία. και έκτισαν ξενοδοχεία, παλάτια σωστά, καζίνο και κάθε τί που δείχνει τό σημερινό πολιτισμό. Ένν αφ' αυτά έγινον, ό καιρός περνούσε και έφρουγαν τή χρόνια μου. Έφθασα στή σαράντα τρία χωρίς νά τό καταλάβω. Γιατί έξοσα τόσο έντεταμένη τή ζωή μου, ώστε νά μην έχω καιρό νά σκεφθώ τής ημέρες που πέρασαν. Άλλως τή είμαι μικροκαμωμένη, λεπτή, και δεν δείχνω τή χρόνια που δυστυχώς έχω.

Έκείνο που δά μπορούσε νά με προδώσει ήτοσαν τή μαλλιά μου, άλλ' αυτό δεν τό εφοβούμην, διότι τό όξινεν έχει την άρεσιν νά τή κρατεί αιώνα ξανά.

Αφού έπληρα τό τρίτο διαζύγιον, εις ηλικία 43 έτών, μου ήλθε ή ιδέα νά περάσω τό καλοκαίρι εις τον κόλπον του Σαιν Μαρόν. Και έπληρα.

Δέν θυμώμουν διόλου ότι είχα ξαναπάει εκεί. Έπληρα εις ένα από τή πολυτελέστερα ξενοδοχεία, στο «Άτλαντι Πάλας». Δέν μπορούει νά καταλάβης πόσο ήμουν έντιχισημένη, που βρισκόμουν ν' άλλη μιά φορά μόνον, χωρίς τό φοβερό τό σκύνον. Στο βιβλίον του ξενοδοχείου έγραψα με τό κοριτσίστικο μου ύνοια Μπέριε Λαζλό. Τί εύτυχία ! Ξανά-νειονα !...

Κατά τή τέλη του Ιουνίου οέν είχε άρχισή άκμή ή σκίζον και κατέβηκα μιά μέρα στο

ακρωτήριον νά νά ρεμβάσω και θαυμάσω τή δημιουργία τής φύσεως. Έκει κάπου διέκριναν νά νέον φράγ, σωστό λεβέντι, που ό ή' και τό ίδιον τον είχαν κάνει νά φαίνεται νά ήταν μπρούτζινος. Όταν τον είδα σ' άκρο γκάλα, σχεδόν μισόγυμνο, νά περπατά με βήμα άργό και μεγαλοπρεπές, μου φάνηκε σάν νά ήταν θεός που έβγαινε μέσα από τή κύματα. Του μίλησα, ένν τον κούταξα με κάποια δειλία, νά, πιστεύσε με !

—Είπε ώραιες έκδρομές έδώ γύρω νά κάνη κανείς ; τον ρώτησα.

—Ωραιότερες ! μου αποκρίθηκε. Και μάλιστα τή νύκτα με τό φεγγάρι εις τό Κάπ ντ' Αρζάν εις σωστή μαγεία, που αποκρίθηκε με φωνή δυνατή σάν άρχαίον ήρωος. Και έπρόσθεσε ότι μπορούσε, αν ήθελα, νά με συντροφεύει εις τό Κάπ ντ' Αρζάν.

Έπειτα από δύο μέρες τό βράδυ, κατά τής δέκα, άρχισα νά σκαλώνουμε και οι δύο μας στή μοναξιά που πηγαίνουν στήν περίσσημό κόλπο. Έκείνος έφόρεσε τή καλλιτέρα του ρούχα.Τό φεγγάρι έχυνε μαγικό φως. Μεσα στο φως αυτό διέκριναν τον νέον άντάν που

τι του οποίου έμενα, είχε γεννησή τότε ένα άρσενικό παιδί και τό έβάπτισα έγώ, και από ένα καρτίσιον του έδοκα τό παρξένο και τελείως άσυνήθιστο όνομα Βεντσέλας. Θεέ μου, αυτός λοιπόν ήτο ό άναθεματός μου ! Χωρίς άλλο αυτός ήτο, διότι δεν ήτο δυνατόν σ' ένα χωριό είκοσι σπιτιών τότε νά υπάρχη άλλος ένας με αυτό τό όνομα. Μία τρομερή λάμψης έφώτισε την συνείδησή μου.

Ξαφνικά πρόβαλε μπροστά μου τό φάσμα των παρελθόντων χρόνων. Ό γίγας που με κρατούσε τή στιγμή αυτή στην άγκαλιά του ήταν τό μορφή που είχα έγώ κρατήσει πρό τώσων χρόνων στην άγκαλιά μου, όταν τό έβάπτισα, άκριβώς στην ίδια στάση που με κρατούσε τώρα αυτός.

Καταλαβαίνεις, φίλη μου, ποιά τρομερή αλήθεια εύρίσκετο μέσα σ' αυτό τό παρξένο ά νιστοδογύρισμα των καταστάσεων. Είχαν περάση περισσότερα από είκοσι χρόνια. Ήμουν λοιπόν γρηά !

Τόση ήτο ή θλίψη κατάστασις που με κλειόσε, ώστε μου φάνηκε πώς θά έλπομην στή αλήθεια. Μά αλήθεια λοιπόν είχαν περάσει τόσα χρόνια ! Έκνιταξα κάτω εις τον κόλπον, όπου έφρεγγαν τή μέγαρα τής νέας πόλεως. Όστε λοιπόν έπέρασε τόσος χρόνος, όσος χρειάζεται νά νά κατασκευασθί μιά ώραία πόλις ! Του έκκων προσπάθησα νά έώξω από τό νού μου τον ένάλληλόν αυτόν. Από την εποχή που κρατούσα μορφή τον Βεντσέλας έως τή στιγμή αυτή που με κρατούσε αυτός στή ρωμαλέα μπράτσα του είχε περάσει τόσο διάστημα, ώστε νά κτισθί μιά πόλις και νά γεράσω έγώ !...

Τότε άρχισα τή κλάμματα. Έκλαψα όπως τή παιδιά, δυνατά, χωρίς ντροπή, άκατασταλά. Και με τής γενοδές σφιγμένες έσκαμψήν τή χέρια μου.

Ό κολοσσός, μη ξέροντας τί νά κάνη, ήταν άνήσυχος. Δεν μπορούσε νά καταλάβη τί μου συνέβαινε. Με κινούσε και φανόταν σάν νά ήθελε νά με νανουρήσει, γιά νά με ήσυχάσει, όπως τή μορφή, άκριβώς όπως έγώ που είχα και ένός χρόνων τον έανούριζα γιά νά μ' κλείει στην έγκαλιά που έγινε τό βάπτισμά του !

Τό νανούριμά μου αυτό εύτυχώς με έκασε ν' άρχισω τή γέλιο. Ό παχός ό νέος μούς μ' άκουσε νά γελώ ένάμιση ότι έπίτηδες τό έκασα όλα αυτά γιά νά τον περπατάω. Έδωμυσε, έπροσβλήθηκε. Και δείχνοντας την χονριάσει «ανταρροφή ένός βαρκάρη, όπως ήτο, μ' άπίσωσε άμέσως πάνω στο χορτάρι και έφηνε με γρήγορα βήματα. Δεν έκοιμή τό θυμό του, άλλα δεν μου είπε λέξι. Ούτε και έγώ είχα τή δύναμη νά του μιλήσω. Όταν έπρόχωρησε πλέον άρκετά τον έχασα πλέον από τή μάτια μου.

Έγώ έκαλωμένη στή χλόη, κυττάζοντας τό φεγγάρι, άρχισα σχεδόν νά λησμονώμην, νά λησμονώ την υπορξί μου μέσα σέ μιά λήθη άκαταήτη. Από τό όνειροπόλhma όμως αυτό μου έφάνηζε από μακριά μιά τρομερή λέξη που μπόρει νά τή κανεί σέ μιά γυναίκα που θέλει νά βροίση, νά προσβάλη. Καταλαβαίνεις τί λέξι, αί !

Λοιπόν, θά τό πιστεύσης ; Έγώ που σιγήθως είμαι εύκολη νά επαναστατήσω εναντίον μιάς έδριστικής λέξεως, έστω και τής όληγώ-

Η ΜΕΓΑΛΟΦΥΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΜΟΖΑΡΤ

Είς ηλικία 3 έτών έπαιξε πιάνο. Αί πρώται συνθέσεις του. Αί λιπεθυμικά και ό ύστερισμός του μεγάλου συνθέτου. Η παραγγελία τής συνθέσεως Ρεκίεμ. Πώς προσεβλήθη τό τέλος του.

Αυτές τής ημέρες οι φίλοι τής μουσικής έφράζονταν τό 1/5 χρόνια από τής γεννησεως του Μοζαρτ και εις τή ευκαιρίαν άκούονταν παντού οι μαγικοί τόνοι τής μουσικής του.

Ό Μόζαρτ ειπε ένα από τή παραδοξότερα μουσικά φαινόμενα. Είς ηλικία 3 ετών έκείσε στο πιάνο και άρχισε νά παίζει χωρίς νά ξέρη πιάνο και πώς νά παίζει. Δέν κάποι άσυνήθιστο δύνامي τραβούσε τή χέρια του έκασον στή πληκτρα του πιάνου. Είς ηλικία 6 έτών έκασε συνθέσεις ίδικές του άπλά στο πιάνο και έπειδή δεν ήξερε την μουσικήν γραφήν ό δάσκαλός του έλκυσε τήν από τή δαιμονίον του άρχισε νά γράφη τās συνθέσεις που έπαιξε ό Μόζαρτ. Δωδεκαετής είχε προσελκύσει τον γενικόν λαομασούν και την έκπληξιν όλων του μουσικού κόσμου και προσεκαλείτο εις τās διαφόρους αύλās τής Εύρώπης νά παίζει τās συνθέσεις του. Άλλ' αυτή ή ύπερφυή και πύωρος άνάπτυξις του Μόζαρτ έμελλε μοιραίως νά λυσθί τόσο γρήγορα όσο και άνευχθή. Απέθανε εις ηλικία 36 έτών εξ έγκεφαλικού ύδρωπος.

Ό Μόζαρτ ήτο άσθενικός πάντοτε και τον έλεγαν «νιουμένην μουσικήν σκιά». Έξω από την μουσικήν του έπίδοσιν έθεωρείτο ως άδύνατος άνθρωπος διά κάθε τί και πολλοί τον έβρισκαν άπλοϊκόν μέχρις βλακείας. Έτρεφε και μίαν φοβερήν άπείθειαν προς τή γάμνα μουσικά όργανα και καταλαμβάνετο από σπασμών όταν τή ήκουε νά παίζουν πολλή. Κατά την σύνθεσιν των έργων του διαρκώς άραιετο και ένιote και έλποθύμει.

Ό βιογράφος Σλίχτενργολ ως έξης διηγείται τή συνθέσεως του Ρεκίεμ που τον έσυνόδεσε εις τον τάφον. Μιά ημέραν, λέγει, ένν ό Μόζαρτ έκάθητο θυσιμμένος εις τους ρεμβασμούς του αναταράχθη από τον κρότον

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....



ΜΑΡΑΣΜΟΣ

Ήταν 'ς ένα λιμάνι του Κορινθιακού κόλπου, επάνω στη ρομφαλιώτικη ακτή, σε μια σκάλα, όπου άνθρωποι καθρεφτίζονται στο γυαλό σε μια γραμμική τα σπείρια, κι' ανταντίζουν άντικρυ το Μωρηά, που στεφανώνουν ψηλά ή κορ'φές της Ζείριας, θέλεις πές πως ήταν ή Βιτρινίτσα, θέλεις ή 'Ιτιά.

Καμιά έκαστη όργυιές ανοιχτά, ήταν άρραγμένη μια μπρατσέρα ώμορφη, καινούριο παραβάκι, που ότε λές κι' είχε ξεγλυστρήσει από τα σκαριά του Γαλαξειδιού.

Ήταν έτοιμο να τα πριμάρη. Τό πρῶμα εφαινονταν καθαρά. Γιατί ό φλόκος ήταν άπλωμένος, μά και χώρια άπ' αυτό, ισάριζαν και τό τουρκετινό και τό μαέστρο.

Άξαφνα, βλέπω να λύσουν τη φελούκα του από την πρύμη και να την στέλνουν έξω. Ένας μονάχα ναύτης ήταν στο πρυμνί κουπί τό μοναχό, στρηφογυρίζοντάς το σαν έλικα θαυροπού, και στήν κουπαστή μπροστά, όλόρθο, ένα παραδόσκυλο, που ούρλιαζε λυπητερά.

Άκοστάρι ή θάρκα στην άμμουδιά, μπρός στα μαγαζιά του γυαλιού, καθαυτό μάλιστα 'μπροστά 'ς ένα κιόσκι πουχαν στήσει με πάλους άπάνω στη θάλασσα, για να παίρνουν εκεί με τόν μπάτι τό ναργιλέ τους οι θεριακλῆδες. Κ' εκεί που άκοστάρισε, βλέπω τό ναύτη ν' άρπάξη τό μαύρο τό σκυλί, έτσι σαν τραγί, από τό σβέγκο κι' από τη ράχη, και να τό πετάξη με δύναμι στην ξηρά. Κι' άμα τό πέταξε, λάμνοντας με δυνατές κουπιές, άνοιχτηκε άμέσως άρόδο και τραβούσε βιαστικά κατά την μπρατσέρα.

Μά τό σκυλί έρρίχτηκε στη θάλασσα κυνηγώντας τη θάρκα, και κολυμπούσε ούρλιαζοντας λυπητερά. Έλπιανε ό ναύτης με τό κουπί, καργάροντας όσο μπορούσε τό δρόμο της θάρκας, μά και τό σκυλί, άπελπισμένο, χτύπαε όσο μπορούσε με τα ποδάκια τό νερό, και τόφτασε τό φελούκι.

Τότε ό ναύτης σηκώνει με άγριο θυμό τό κουπί και τό χτυπά τό άμοιρο στο κεφάλι, λεγοντάς :

—Τό Θεό του ! ... που νόμισες πως θα γυρίσεις πάλι στο καράβι.

Τό σκυλί τότε ούρλιασε πιό θλιβερά θές από τόν πόνο θές άπ' τόν καυμό. Δέν έγύρισε ν' άκολουθήση πιό τη θάρκα, άλλα χαγλάκιζε με τα ποδάκια τα νερά, χωρίς σιοπό, χωρίς νόημα, μόνη—μόνη όσο να μη βουλάιξη.

Είδα τότε τη φελούκα ν' άκοστάρη τη θρατσέρα. Ό ναύτης την έδεσε στην πρύμη κι' έσπατάρησ' επάνω. Και ή μπρατσέρα όλο και να σπάλιρη. Ή άλυσίδα έτριξε δυνατά, και σε λίγο πηραν μέσα τό άγγουρέτο. Φυσούσε καλούπτικο μαϊντρούλι και στη στιγμή άρχισαν να δουλεύουν τα πανιά' και φλόκος και τουρκετινό και μαϊστρα. Και ή μπρατσέρα, χύθηε σε σαν χέλι άπάνω στα νερά, άφήνοντας

πίσω άπ' τη πρύμη χοχλάτο άφρισμένο αύλακι, και τραβώντας γοργά με ρότα κατά τό Αίγιο.

Τό σκυλί όλο και ούρλιαζε χτυπώντας με άπελπισιά τη θάλασσα και τραβώντας κατά τό πέλαος. Μά ή μπρατσέρα έμάκρινε όλο—ένα και τό σκυλί άπελπίστηκε. Έγύρισε τό κεφάλι κατά τη στεριά και με κόπο κι' άγωνία πολλή πρόφτασε να θυγή και να πέση σαν ψόφιο άπάνω στής τουφές των φυκιών, που είχε σωριάσει ό μπάτης, πάνω άπ' τό κιόσκι. Ένα είδος εξέδρας ή σκιάδας, καθώς σάς είπα, πούχε στήσει ό καφετζής με παλούκια άπάνω στο νερό άκουμπώντας την στο μουράγιο.

Ότι έφτασε, σηκώθηκε όλόρθο, και τεντώνοντας τό λαιμό του ούρλιαζε σπαραχτικά



Τόν έβλεπε μέρες καθισμένο στ' άκρεγυάλι ν' άγναντεύει τό πέλαος.

Άγναντεύοντας τα άσπρα λατίνια της μπρατσέρας, που χώνευαν θολά στην καταχνιά του πελάου. Και τό άμοιρο φούσκωνε και με τη βαρεία του άνασανιά, κάθε φορά που άνάσαινε, μαζευε ή κοιλιά του, κι' όλο τουρτούριζε παγωμένο, στάζοντας από πάνω του τό άμυρρό νερό.

Τό έβλεπα εκεί τρεις μέρες, καθισμένο πάντα 'στ' άκρεγυάλι, ν' άγναντεύη τό πέλαο. Δέ σάλυε άπ' εκεί.

Τό συνεπόνεσα. Του πήγαινα και τουρτέχνα συχνά, κάτω άπ' την εξέδρα, ψωμί και κόκκαλα. Μά του άκούει. Δέν άγγιζε τροφή. Ούτε γύριζε να την μυρίσει. Κι' όλο σούρουνε. Και τα πόδια του περδουλόκουνταν άπ' την άδυναμία σαν προσπαθούσε να σηκωθή, λές και είχε ποδόλυσσα. Μά και τα παιδιά του έμετριόντουσαν κάτω άπ' τό πεσί του.

Τα παιδιά τούσαν μαρτύρια, γιατί δέν είχε άφέντη. Ήταν, έλεγαν, σκυλί του δρόμου. Και δός του πέτρες και χαλίκια κατεπάνω του. Τό κούτσαναν κι' όλα για καλά.

Μά αυτό—πράγμα παράξενο—δέν τό έννοούσε να φύγη. Έκει πάντα, κάτω άπ' της σανίδες της εξέδρας. Τί έξερεί; Θά του φαινονταν ίσως πως ήταν κάτω άπ' την κουπαστή της μπρατσέρας, του σπιτιού του.

Μιά μέρα, άφού τό χάιδεψα, τούδεσα τό

Του **ΕΜΜ. ΛΥΚΟΥΔΗ**

λαιμό μ' ένα μαντήλι κι' έκνα να τό πάω μαζί μου στο σπίτι, πούχα στο γυαλό κοντά. Με άκούουθες χωρίς αντίσταση, κουνώντας την ούρά του. Σάν εφθασα σπίτι, τόλμα και τό χάιδεψα πολύ. Με κύταζε με τα τιμία μάτια του σκυλιού, γεμάτα εγνώμοσύνη και συμπάθεια, μάτια, που, αν και ζωό, ζωοφρίζονταν μέσα τους όλος ό θαύς καμώς που τό σπάραζε την ψυχή. Και γλύφοντάς μου τα χέρια, έφυνε σιγά—σιγά.

Σέ λίγο, γύρισε τό κεφάλι, και κουνώντας την ούρά, με ξανακύταζε με τα πονεμένα του μάτια κι' ετράβηξε. Τό έννοιωσα τό δυστυχισμένο. Σάν να μούλεγε να μη τό παρεξηγήσω. Τό στόμα του ήταν βουβό. Με έκείνη ή ματιά του ή θλιβερή, σαν να μούλεγε :

—Μή με πάρης για άχάριστο. Μά θέλω, κάτω εκεί που τόσο μοιάζει τό καράβι μου, να ξεψυχήσω, άγναντεύοντας τό πέλαο, και ρουφώντας την άμύρα που φέρνει ό μπάτης.

Και όμως, πόσο του αύξανε τόν πόνο του και τό μαρτύριό του αυτός ό μπάτης!

Έκει κάτω άπ' τό μουράγιο πούχε κρυφθή, όταν ήτανε ρίχτη, με τραβηγμένα τα νερά, ύφηνε δυό πιθαμές τόπο ή θάλασσα. Κ' εκεί δά, άπάνω στα μουσκεμένα φύλλα, μαζεψότανε κολουριασμένο. Μά σαν έπαιρνε μπάτης, ή θάλασσα έφτανε τόν τοίχο του μουράγιου και τό σκέπαζε όρθο ως την κοιλιά.

Κ' εκείνο δέν τό κουνούσε από κεί.Μονάχα, σαν άκουε την άλυσίδα του άγκουρέτου κανενός καικιού που άράζε, έσπρόντο' έδωκαν από κάτω από τη σκοτεινή του τρύπα, κι' άγνάντευε τη θάλασσα μυρίζοντας τόν άέρα. Και όταν άκοστάριζε στο γυαλό κανένα βελούκι καικιού, έσουρνονταν έως εκεί κουνώντας την ούρά του στούς ναύταις. Μ' αυτό τό άπώδιωχαν με πετρίες, γιατί είχε όλα τα σημάδια της λύσσας, τό παληόσκυλο. Τα μάτια του τα θαθουλωμένα, έγυάλιζαν, χωρίς ποτέ να πάνε την ούρά του κάτω από τα σκαλιά.

Στό τέλος, εκείνοι πουχαν τα μαγαζιά και κοντά στο γυαλό, είπαν να του δέσουν μια βαρεία πέτρα και να τό φουντάρουν άπ' την άκρια της ξυλένιας σκάλας του λιμανιού, γιατί ούρλιαζε πολύ τη νύχτα, κι' αυτό ήταν κακό. Σάν ούρλιαζή τό σκυλί, κάποιον θα πάει ό χάρος εκεί κοντά. Είδα κι' έπαθα ως να τούς αλλάξω τη γνώμη με πολλά παρακάλη. Τους είπα πως τό σκυλί δέν έκλαιγε από γρουσουζιά, μά άπ' τόν καυμό της μοναξιάς του, και πως, επειδή δέν θάρει τίποτα στο στόμα του, θα ψοφήση σε δυό—τρεις μέρες μονάχο του τό δίχως άλλο. Κ' έτσι ήσυχασαν οι χριστιανοί.

Τής προάλλαις είχεν έρθει μια γαλαξειδιώτισα γολέτα, και τό ξημέρωμα, κοντά τρεις

ΜΙΣΗ ΩΡΑ ΜΕ ΤΟΝ Κ. ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟ

Τί λέγει διότην έκλογήν του.—Τά έργα που προτιμά.—Ο μοναδικός του έρως.—Η έκδοσις 20 τόμων άπό την τελευταίαν παρκαγωγήν του.—Ένας πρωτότυπος έορτασμός του φιλολογικού του έργου.

Τό σπουδαιότερο φιλολογικό γεγονός της παρελθούσης έβδομάδος, ήταν άναμφισβήτητος, ή έκλογή του κ. Γρηγορίου Ξενοπούλου ως Άκαδημαϊκού. Επί τέλους, ήταν καιρός να εισέλθη και ό κ. Ξενοπούλος εις την Άκαδημίαν των Άθανάτων, γιατί πολύ λίγοι μπορούσαν να διεκδικήσουν τόν τίτλο του άκαδημαϊκού όσον αυτός. Είχεν άπαραράγατα δικαιώματα και έπρεπε να είνε μεταξύ των πρώτων. Είναι γνωστόν όμως, ότι οι άνθρωποι τών γραμμάτων έπεριφρόνησαν κατά τα πρώτα χρόνια της ιδρύσεως της Άκαδημίας, άντ' αυτών δέ έχρίσθησαν άκαδημαϊκοί πολλοί και διάφοροι οι όποιοι, αν έμεναν άπ' έξω, δέν θα έζημιώνοντο και πολύ αι έπιστήμαι και τα γράμματα.

Ό κ. Ξενοπούλος, από μακρού είχεν στραμμένα τα βλέματά του προς την Άκαδημίαν.Και δέν έκρυβε την επιθυμίαν που τόν κατέτρωγεν. Αυτό είναι αλήθεια. Άλλά, όπως είπαμε και άνωτέρω, είχε όλα τα δικαιώματα γι' αυτό και ή έκλογή του, ή πανηγυ-

ρία μέσονυχτα, έρχιχνα με τη θάρκα της τα παραγάδια, για να τα σηκώσω με την άλμα. Είχαμε άνοιχτή μακριά, και τό στεριατό τ' άγέρι, πουδγαναν την ώρα εκείνη ή έξερς, μούφερνε ξεψυχισμένο τό ούρλιασμα του δυστυχισμένου του σκυλιού !

Σέ λίγο, αν κ' επέσασε πολύ πλειό γυαλό, δέν τ' άκούγα πλειά. Θά ήταν άπάνω—κάτω, ή άρα που πρόβαλε άπ' τα βουνά της Δεσφοίνας ό αήγιερνός. Είχα ξεχάσει τό σκυλί, και φρενα, όσο που δγγίκε ό ήλιος. Ύστερνά, σαν σήμας άπάνω και τα δυό παραγάδια, τραβήξαμε κατά τό γυαλό.

Έκει στην άμμουδιά, άκρη—άκρη, ήταν έσπλωμένο τό σκυλί, σαν καθιστό, όπως ζωοφρίζον της Σφιγγες με τα πόδια έμπρός, με τό λαιμό τεντωμένο, άγναντεύοντας τό πέλαος. Άλλά ήταν νεκρό. Με τό κορμί ξυλισμένο, και τα μάτια όρθάνοικτα, γυαλωμένα. Τότε τό μικρό νευτόπαιδο που μου κρατούσε τα κουπιά :

—Μπιά! είτε ό κουτσάφτης! Τό κακόμοιρο τό σκυλί! Τόπαν και τώκαναν οι άπονοι !

—Τό γνωρίζεις, παιδί μου, αυτό τό σκυλί; έρώτησα τόν πονόψυχο μικρό.

—Άμ δέν τό γνωρίζω! Είνε ό κουτσάφτης. Άπό πατριώτικο καράβι, από τη μπρατσέρα του Νικολού του Σταμπά. Είχαν πη πως θά τό διάξουν και τώδιωξαν!

—Και γιατί τώδιωξαν, παιδί μου;

—Νά! ήταν πολύ ήμερο! Δέν ήταν διόλου κακό. Όσα κι' αν τούσαναν, και έξילו και δέσιμο σφιγτό, για ν' άγρίεψη, αυτό τίποτα! Ένα παραδόσκυλο, έξερεί, κύριε, πρέπει να ναι άγριο, κακό, να γανγίξη δυνατά και να δείχνη πάντα τα δόντια του. Αυτό ήταν γεννημένο καλό και ήμερο. Όσοι κι' αν ζύγωναν στο καράβι, αυτό κουνούσε την ούρά του. Δέν έλόγιαζε κανένα για κλέφτη. Δέν έβαζε κακό στο νου του για κανένα άνθρωπο!

Κ' έγώ, ως εκείνη τη στιγμή, είχα τη γελασμένη ιδέα, ότι 'ς αυτόν τόν κόσμο μόνον ανθρώπους σβύνει και βουλάζει ή καλωσύνη.

ρική μάλιστα, ως άκαδημαϊκού έρχεται ως άναγνώρισις και έπισφράγισις του πενηκονταετούς πολυσχιδούς του φιλολογικού έργου.

Κατά τα σαράντα έννέα χρόνια της λογοτεχνικής του ζωής, ό κ. Ξενοπούλος έγραφεν άπ' όλα, και για όλα και από τα πρώτα του έργα κατάρθωσε να κατακτήση τόσο τόν άναγνωστικό κόσμο, ώστε πολύ γρήγορα ζύνεν ό πιό άγαπητός συγγραφέας της Έλλάδος. «Ισχύς μου ή άγάπη του κοινού» λέγει με κά-



Ό κ. Γρηγ. Ξενοπούλος

ποια συγκίνηση πάντα. Και έχει δικη, γιατί κανένας συγγραφέας δέν άγαπήθηκε και δέν διαβάστηκε τόσο, όσο ό Ξενοπούλος.

Με την πεποίθηση πως θα εύχαριστήσουμε τούς άναγνώστας μας, κατορθώσαμε να αποσπάσουμε μισή ώρα από τό συγγραφέα. Μας δέχθηκε στο άπέρριτο γραφειάκι του φιλομεδέστατος.

—Κύριε Ξενοπούλε, έρχομεθα εκ μέρους του περιοδικού «Τικ-Τάκ».

—Τό «Τικ-Τάκ» τό «Τικ-Τάκ», λέγει ό κ. Ξενοπούλος ένθουσιασμένος. Πολύ άμοιρο περιοδικό. Κάτω από έναν επίσης ώμορφο τίτλο. Και τί με θέλετε ;

—Να σας συγχαρούμε με όλη μας την καρδιά για την έκλογή σας και να σας παρακαλέσουμε να πητε δυό λόγια για τό περιοδικό μας.

Και άρχίζει ή άνάκρισις :

—Πρώτα—πρώτα, κύριε Ξενοπούλε, θέλω με την έντύπωσή σας από την έκλογή σας.

—Είμαι κατεβουσιασμένος από τό γεγονός, ότι ή έκλογή μου έσημείωσε κάποιο ρεκόρ στο είδος της. Και τό ρεκόρ αυτό είνε οι 25 ψήφοι που πήρα, και δέν αποδεικνύουν τίποτ' άλλο παρά την άγάπη των συναδέλφων μου. Τους εύχαριστώ.

—Όστε είχε πέννα, σαν να πούμε, ή ανεδρίσις της έκλογής σας.

—Σπουδαία μάλιστα. Οι δύο που άπουσίαζαν ήσαν άσθενείς.

—Και τώρα δυό λόγια για τό έργο σας.

—Τί να σας πώ, ή μάλλον τί να σας πω—τοπώ;

—Ποιά από τα παλιά σας έργα αγαπάτε περισσότερο;

Ό κ. Ξενοπούλος σκέπτεται για λίγο και ύστερα μας λέγει :

—'Απ' τα πρώτα μου έργα δέν μ' άρέσει σχεδόν κανένα. Φθάνω στο σημείο να τα άποκηρύξω.

—Και όμως υπάρχουν μερικά πολύ καλά. 'Η «Μυρτιά» έξαφνα.

—'Α! ναι, ναι....Πρόκειται μάλιστα τώρα ν' άνατυπωθή.

—Και από τα νέα σας πνευματικά τέκνα ποιά αγαπάτε περισσότερο ;

—Τα μυθιστορήματα «Πλούσιοι και φτωχοί» και «Τό μυστικό της Κοντέσσας Βαλέρινας».

—Θά μας επιτρέψετε και μια έρώτησι λίγο οδίακριτη;

—Λέτε, λέτε...άπαντά με καλωσύνη ό νέος μας...άκαδημαϊκός.

—Πόσες γυναίκες αγαπήσατε στη ζωή σας; Πόσα θύματα είχατε ;

—'Α! δέν είνε και δύσκολο να σας άπαντήσω σ' αυτό. Μιά μονάχα γυναίκα αγαπήσα στη ζωή μου κι' αυτή ήταν άλλως τε ό μοναδικός μου έρως : 'Η γυναίκα μου.

Μετά την άπάντησιν αυτήν, ή όποία, για να είμεθα ειλικρινείς, δέν άντεπεκρίθη εις τας προσδοκίας μας, συνεχίζουμε τη συζήτηση για τό μελλοντικό έργο του κ. Ξενοπούλου.

—Έχετε ύπ' όψη σας καμιά καινούρια έκδοσις κ. Ξενοπούλε ;

—Πολλές μάλιστα. Σκέπτομαι, επί τη εύκαιρία της πενηκονταετηρίδος του λογοτεχνικού μου σταθίου, να έκδόσω καμιά είκοσάρια τόμους από την τελευταία μου παρκαγωγή. Έτσι σκέπτομαι να γιορτάσω τούς χρόνους μου γάμους με τας γυναίκας, χωρίς φουάτα, έπισμώτητες, παρατάξεις κλπ.

—Και ποιά έργα θα έκδώσετε ;

—Από τα μυθιστορήματά μου θα έκδόσω «Τό Φάντασμα», την «Τιμή του συζύγου» και «Τα Πνεύματα». Από τα θεατρικά τό «Ανθρώπινο» και τη «Μαρτίνα». Έννοείται πως σάς έλα αυτή τη στιγμή όσα θυμόμουν, όπως σάς είπα, πρόκειται να έκδόσω περί τα είκοσι.

Έπειτα από τις πληροφορίες αυτές, δέν έμεινόμεν περισσότερο και άφίνομεν τόν άγαπητόν συγγραφέα στην ήσυχία του.

M. AN.

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΠΩΣ ΕΤΙΜΩΡΟΥΝΤΟ ΑΛΛΟΤΕ ΟΙ ΑΛΧΗΜΙΣΤΑΙ

Διάφοροι τυχοδιώκται καταγινόμενοι
ή 'Ιερά 'Εξέτασις εις τούς αλχημ

εις την ανακάλυψιν τεχνητού χρυσού.—
Τά βασιανιστήρια τὰ ἑποία ἐπέβαλεν

ἐπὶ χρυσῆς ἀγκυλῆς πρὸς εἰρωνείαν.

Ἡ ἱστορία τῆς αλχημείας, ἡ ὁποία ἔχει τὴν καταγωγὴν τῆς ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν, εἶνε γεμάτη ἀπὸ καταδιωγμῶν, καὶ αἱματά. Ὁ πρῶτος ὅστις καταδικάσθη ὡς αλχημιστὴς ἦτο ὁ Πιτουάριος, ὁ ὁποῖος ἐπὶ αὐτοκράτορος τῆς Ρώμης Τιβερίου καταδικάσθη εἰς θάνατον καὶ ἐρεῖφη ἀπὸ ἑνὸς τῶν δράκων τοῦ Καπιτωλίου. Κατὰ τοὺς χρόνους τῶν αὐτοκρατόρων Κλαυδίου καὶ Βιτελίου οἱ αλχημισταὶ ἐξωρίζοντο ἀπὸ τὴν Ρώμην ὡς διεγείροντες εἰς τὸν λαὸν ἀπατηλὰς ἐλπίδας εὐδαιμονίας. Ἀργότερα, κατὰ τὸ 190 μ. Χ. ὁ αὐτοκράτωρ Διέταξε καὶ ἔκανσαν ὅλα τὰ παλαιὰ αἰγυπτιακά βιβλία τὰ ἀσχολούμενα μὲ τὴν αλχημείαν καὶ τὴν χημείαν.

Ὁ Ἰωάννης Ἰσθμαιοῦς, ὁ πρῶτος ὅστις ἔλαβε τὸ ὄνομα χημικός, συνελήφθη ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Ἀναστάσιον, τὸ 504 μ. Χ. καὶ ἐκλείσθη εἰς τὸ φρούριον τῆς Πέτρας καὶ ἀπέθανε.

Ἐκεῖνος ὅμως ὁ ὁποῖος ἀπέτελεσε τὸ βασίλειον τῆς αλχημείας ἦτο ὁ Μεσαίων. Ὅλοι οὐδεὶς ὁ μορφωμένος, καθὼς καὶ οἱ ἡμιμαθεῖς, λαοὶ καὶ κληρικοὶ. ἐπίσκοποι καὶ ἡγεμόνες ἀκόμη, ἐκυριεύθησαν ἀπὸ τὴν μαγίαν τῆς αλχημείας, ἡ ὁποία καθήντησε πλέον πάθος ἀθρόατον, φέρων πολλὰς εἰς ἀνυπολόγητον κακὰ.

Ὁ χρόνος, τὸ χρῆμα, ἡ ὑγεία, καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ ζωὴ ἐθεωροῦντο μὴδὲν μπροστὰ εἰς τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ὀνείρου τῶν αλχημιστῶν, δηλαδὴ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ «φίλοσοφικοῦ λίθου». Καὶ ἀφοῦ ἐδαπάνουν ὅλην τὴν περιουσίαν των, κατέστρεφον καὶ τὴν ὑγείαν των, ἠσθύνον καὶ ἐμαστιζόντο ἀπὸ τὴν πείναν, ἐν τούτοις ἐξηκολούθουν μὲ νοσηρὰν ἐπιμονὴν τὰς ἐρεῖνας τῶν μέσων εἰς τρώγλας τὰς ὁποίας εἶχον μεταβάλλει εἰς μυστηριώδη ἐργαστήρια. Καὶ τέλος ἤρχετο ἐκεῖ ὁ θάνατος νὰ τοὺς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸ μαρτύριον τῆς ζωῆς αὐτῆς.

Διὰ πολλοὺς ἐξ αὐτῶν ὁ θάνατος ἦτο τρομερὸς. Ὁ Ρογήρος Βάκων, ὁ «θαυμασιὸς σοφὸς» καταδιωκόμενος ἀπὸ τοὺς Φραγκισκανοὺς μοναχοὺς καταγγελλεῖς ὡς μάγος καὶ ἄθεος ἀστρολόγος, καὶ ὡς ὑπογράφας σύμβαν μὲ τὸν διάβολον, ἔμεινε ἐπὶ δέκα ἔτη φυλακισμένος, ὅταν δὲ ἀπελύθη ἦτο τόσο ἀδυνατισμένος, ὥστε ἐντὸς ὀλίγου ἀπέθανε.

Τὸ μέσον διὰ τοῦ ὁποίου ἐστέλλοντο εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν οἱ αλχημισταὶ ἦτο συνήθως ἡ ἀγκυλὴ. Μάλιστα πρὸς εἰρωνείαν, ἐπειδὴ οἱ αλχημισταὶ διεκρίνοντο ὅτι ἀνεξήγητον τὸ μέσον τῆς κατασκευῆς τεχνητοῦ χρυσοῦ, τὸ σχοινί τῆς ἀγκυλῆς των ἦτο συνήθως χρυσομένον. Ὁ δέκατος ἔκτος καὶ ὁ δέκατος ἑβδόμος αἰὼν κυρίως εἶδον πολλὰς ἀγκυλὰς χρυσομένων! Ἐνας ἐκ τῶν καταδικασμένων κατάρθωσεν ἐν τούτοις νὰ διαφύγῃ τὴν ἀγκυλὴν καὶ ἀποβῇ εἰς τὴν φυλακὴν. Εἶνε ὁ διάσημος Ἰταλὸς αλχημιστὴς Ἰωσήφ Μπαρέλλι, ἀπὸ τὸ Μιλάνον. Νέος ἀκόμη, μορφωμένος, καὶ γεμάτος δράσιν, ἵδρυσεν τὸν «Σίλολον τῶν Περφοτισμένων». Ἀλλ' ἡ ἱερά ἐξέτασις τοὺς καταδίωξε καὶ κατάρθωσε νὰ συλλάβῃ πολλοὺς ἐκ τῶν πρωτεργατῶν. Ὁ

Μπαρέλλι ἐν τούτοις κατάρθωσε νὰ διαφύγῃ καὶ οἱ ἱεροεξετασταὶ ἔκανσαν εἰς τὴν αλχημείαν τὸ ... ὁμοίωμά του. Ἐν τούτοις, κατὰ τὸ 1661, τὸν εὕρισκοντες εἰς τὴν Γερμανίαν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Μπόρρως. Διάσημος πλέον αλχημιστὴς, εἶχε κάμει πολλὰ θαυμάσια πειράματα μεταβολῆς κοινῶν μετάλλων εἰς χρυσόν. Κατὰ τὸ 1665 κατάρθωσε νὰ προσληφθῇ ὡς ἐπίσημος αλχημιστὴς τοῦ βασιλέως Φρειδερίκου Γ' τῆς Δανίας, τὸν ὁποῖον προ-



Ὁ Μπόρρως διεκρίνεται ὅτι ἐκάλεσε
τὸν διάβολον.

σέλλων εἰς τὰς ἐρεῖνας τῶν μέσων τοῦ σιμείου, ὥστε νὰ τὸν κάμῃ νὰ... περὶ αὐτοῦ!

Ὁ Μπόρρως διεκρίνεται ὅτι εἶχεν εἰς τὰς διατάγας τοῦ ἐνὸς Διάβολου, ὁ ὁποῖος παρουσιάζετο μὲ τὸν ἐκάλεσε, καὶ τοῦ ὑπεδείκνυε τὰς ἐργασίας τὰς ὁποίας ἔπρεπε νὰ κάμῃ. Ὁ βασιλεὺς ἤθελε νὰ τὸν ἔχῃ σιμὰ τοῦ αἵματος διὰ νὰ μεταφέρῃ τὸ ἐργαστήριόν του μέσα εἰς τὰ ἀνάκτορα. Ἀλλ' ὁ πονηρὸς Μπόρρως, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζεν ὅτι ἡ βασιλικὴ εὐνοία ἦτο πρᾶγμα εὐμετάβλητον, ἐξέφυγε ἀπὸ τὴν ἀπαίτησιν αὐτὴν προφασιάζων ὅτι ἡ ἰσχὺς τοῦ Δαιμονίου του θὰ ἔπαινε ἐὰν ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὸν σιδηρένιον φούρνον, τὸν ὁποῖον ἐξεκίνησε καὶ κατὰ συμβουλήν τοῦ Δαιμονίου του ἔκαμε. Ἀλλ' ὁ βασιλεὺς ἦτο πεισμένος. Καὶ ἔλασε τὸ πρᾶγμα διὰ νὰ μεταφέρῃ τὸν πέλριον σιδηρένιον φούρνον διὸς ἦτο καὶ εὐρίσκοντο εἰς τὰ ἀνάκτορα. Διέταξε λοιπὸν τοὺς μηχανικοὺς του νὰ κατασκευάσουν μηχανήματα ἐξεκίνησε διὰ τὴν μεταφορὰν τοῦ μαγικοῦ φούρνου!

Ὅταν μετὰ πέντε ἔτη ἀπέθανε ὁ βασιλεὺς Φρειδερίκος, ὁ Μπόρρως, μισήσας τὴν ἐπερχομένην καταγίδια ἐτράπη εἰς φυγὴν, διὰ νὰ διαφύγῃ τοὺς ἀντικαλῶντες του, καὶ κατέφυγεν εἰς τὴν Οὐγγαρίαν. Ἀλλὰ κατὰ κακὴν του τύχην τὸν ἀνεγνώρισεν ὁ πρέσβης τοῦ Πάπα, καὶ κατὰ διαταγὴν του συνελήφθη καὶ ἐστάλη εἰς τὴν Ρώμην φυλακισθεὶς εἰς τὸ φρού-

ριον τοῦ Ἀρχαγγέλου. Κατὰ καλὴν του τύχην τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦτο εἰς τὴν Ρώμην ἡ βασίλισσα Χριστίνα τῆς Σουηδίας, ἡ ὁποία παραιτηθεῖσα τοῦ θρόνου μετέβη εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου ἔζησεν ἕως τὸ 1689. Ἡ βασίλισσα λοιπὸν, ἐπιθυμοῦσα νὰ μάθῃ τὴν φυσικὴν, ἐπὶ πᾶσι συχνὰ καὶ ἐπεσκέπτετο εἰς τὴν φυλακὴν τὸν Μπόρρως. Καὶ ἔτσι ὁ αλχημιστὴς χάρις εἰς τὴν βασιλικὴν ἐπέμβασιν, δὲν ἐκείνη ζωντανὸς, ἀλλ' ἀπέθανεν εἰς τὴν φυλακὴν τὸ 1695.

Ἐνας ἄλλος Ἰταλὸς, τοῦ ὁποῖου ἀγνοεῖται τὸ ὄνομα, ἔμεινε γνωστὸς εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς αλχημείας, μὲ τὸ ψευδώνυμον «Δὸν Δομένικος Γκασιάνο, κόμης τοῦ Ρουτζέρο, Ναπολιτάνος, αὐτάρχης τοῦ Δουκάτου τῆς Βαυαρίας, στρατηγὸς, σύμβουλος, συνταγματάρχης διοικητῆς τοῦ Μονάχου καὶ στρατάρχης τοῦ βασιλέως τῆς Πρωσίας». Αὐτοὶ τοὺς ἄλλους εἶνε οἱ τίτλοι τοῦ ἀπέδιδεν ὁ ἴδιος εἰς τὸν ἑαυτὸν του.

Κατὰ τὸ 1695 ἐδιδάχθη τὴν αλχημείαν ἀπὸ ἑνὸς κάποιου Λάσκαρη, ἑνὸς μυστηριώδους τυχοδιώκτου, ὁ ὁποῖος διεκρίνεται ὅτι κατήγετο ἀπὸ τὴν αὐτοκρατορικὴν οἰκονομίαν τοῦ Βυζαντίου. Ὁ Γκασιάνο ἔδρασε τὸ πρῶτον εἰς τὴν Ἰσπανίαν. Τὸν ἐπανευρίσκοντες εἰς τὰς Βρυξέλλας πλησίον τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ τῶν Κάτω Χωρῶν.

Ὁ κυβερνήτης αὐτοῦ εἶχε τὴν τυφλὴν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν αλχημιστὴν ὥστε τὸν ἐφόρτωσε μὲ πλοῦτη καὶ τιμὰς. Ὅταν ὅμως ἐπείσθη ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀπατεώσεως τὸν ἐκλείσεν εἰς τὴν φυλακὴν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν κατάρθωσε μετὰ δύο ἔτη νὰ δραπέτευσθαι. Κατὰ τὸ 1704 τὸν ἐπανευρίσκοντες εἰς τὴν Βιέννην. Κατάρθωσε νὰ κάμῃ προστάτην τοῦ τῶν αὐτοκρατορῶν Λεοπόλδου, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδωκε ἑξ ἑκατὸν φλορίνια διὰ νὰ ἐργασθῇ ἀπὸ κατασκευῆς χρυσῶν τεχνητῶν. Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπαγγελίαν του, ἔπρεπε νὰ παρουσιάσῃ χρυσὸν τεχνητὸν ἐπρότιμμε νὰ δραπέτευσθαι, ἀφοῦ ἔπεισε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ μετὰ ὡραία νόση ἀριστοκρατίας, ἡ ὁποία εἶχε ξετρελλῆθαι μὲ τὸν.

Τὸ 1705 ἦτο εἰς τὸ Βερολίνον, μὲ ἄλλο ὄνομα, κατορθώσας νὰ ἀποκτήσῃ τὴν φιλίαν τοῦ Βασιλέως τῆς Πρωσίας Φρειδερίκου Α'. Καὶ ἐπὶ τινὰ ἔτη ἔπέρασε καλὰ. Κλεισμένος εἰς τὸ ἐργαστήριον διαρκῶς ὑπέσχετο τὴν ἐμφάνισιν τοῦ χρυσοῦ. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὁ βασιλεὺς ἐβρεθήκατο νὰ περιμένῃ. Ἰσως μάλιστα νὰ ἔλαβε πληροφορίας καὶ ἀπὸ τὴν Βιέννην περὶ αὐτοῦ. Καὶ ἐφυλάκισεν τὸν αλχημιστὴν. Ἐγινε ἡ δίκη του καὶ καταδικάσθη εἰς τὴν ἀγκυλὴν.

Τὴν 29 Αὐγούστου 1709, ἀφοῦ τὸν ἐντυσαν μὲ ἑνὰ φέρεμα ἐπὶ χυρῶν, τὸν ἀδήγησαν εἰς μίαν κεντρικὴν πλατείαν ὅπου εἶχε στηθῇ ἡ ἀγκυλὴ. Τοῦ ἔπαρασαν εἰς τὸν λαὸν ἑνὰ ἐπὶ χυρῶν σχοινίον (συμβολίζον εἰρωνήως τὰ ψεῦδη του περὶ κατασκευῆς χρυσοῦ τεχνητοῦ) καὶ μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἐτελείονεν ἡ περιτετιμωμένη ζωὴ τοῦ μυστηριώδους αλ-

Η ΕΠΤΑΝΗΣΟΣ ΕΠΙ ΒΕΝΕΤΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΠΩΣ ΘΑ ΕΝΩΝΕΤΟ Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ ΚΑΙ Η ΖΑΚΥΝΘΟΣ

Ἐνὰ θαυμασιὸν σχέδιον τοῦ προβλέπτου
Ζακύνθου.—Τὰ ξύλινα ἄλογα ποῦ θὰ

ἐκτελοῦσαν τὴν συγκοινωνίαν.—Τὸ ἄδωμα τῶν Βενετῶν ἀρχόντων.

Ὅσοι ἦκουσαν παιζομένην εἰς τὸ ἔθνηκον θέατρον πρὸς διέταξιν τὴν θαυμασίαν ἡθογραφίαν τοῦ Ζακύνθου Μάτση «Ὁ Βασιλικὸς» θὰ ἐνθουσιάζοντο τὴν ὥραν καὶ ζωντανὴν ἀπεικονίζοντες τὴν διοικήσεως καὶ δικαιοσύνης κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς Βενετοκρατίας ἐν Ἑλλάδι. Μερικὰ ἀνέκδοτα ἔχουν μείνῃ ἱστορικά, διότι ζωγραφίζον μὲ ὀλίγας λέξεις μίαν ἐκείνην ἐποχὴν καὶ μίαν θλιβερὰν δικαιοκρατίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν.

Ὅπως ἑνας ἐπεσκέπτετο, ἔτσι καὶ ἡ καταρρέουσα Βενετία, ἡ ὁποία ἄλλοτε ἐπαινετο ὡς τὴν Εὐρώπην καὶ ἐθαλασσοκράτει ὡς ἡ Ἀγγλία σήμερον ἐπὶ πασῶν τῶν θαλασσῶν, προσεπάθει νὰ κράτῃ τὰ κουρέλια τῆς ἄλλοτε περιλάμπρου πορείας τῆς. Ἀλλ' ἡ πραγματικὴ τὴν ἀπερῶννε καὶ καθίστα ἔτι μᾶλλον θλιβερότερη—κοινωνικὴ ἐνίστα—τὴν ἀβλιότητά της, ἕως τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποία ὁ Μέγας Ναπολεὼν, ὁ καταλυτὴς αὐτὸς τῶν κοπιῶν, ὑπέταξεν ὑπὸ τὸν προσηγορικὸν ἀλλὰ περιλαμπρὸν ἐπὶ τὸν καὶ τὴν Βενετίαν.

Ἡ Διοίκησις εἰς τὴν Ἑπτανήσον κατὰ τὸ τελευταῖον ἰδίως τέταρτον τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος ἦτο θλιβερότατη, χωρὶς ἐννοεῖται ἡ δικαιοσύνη νὰ ὑστερῇ εἰς ἀβλιότητα καὶ ταπεινώσιν.

Ὁ Δὲ Βιάς γράφει ὁ Προβλέπτης τῆς ἡμιστοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τόσα ἔτη κατάρθωσε νὰ ἐξαπατᾷ τὸν κόσμον μὲ τὰς ὑποσχέσεις του.

Κατὰ τὸ 1590 ἀπέβηκε κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπὶ τῆς ἀγκυλῆς εἰς ἄλλος διάσημος αλχημιστὴς. Ἐλθὼν ἀπὸ τὴν Κύπρον, ὁ ὁποῖος διεκρίνεται ὅτι ἦτο υἱὸς φυσικὸς τοῦ διασημοῦ καὶ ἀντιπῶν Βενετοῦ στρατηγοῦ Μαρκαντῶν Μπαγκαντινῶν. Εἶχε κρύψει τὸν ἀληθινὸν τὸν ὄνομα ὑπὸ τὸ μυστηριώδες ψευδώνυμον Μαρουσιάνο, μὲ τὸ ὁποῖον ἔμεινε γνωστὸς εἰς τὴν ἱστορίαν.

Ἀφοῦ ἔκαμε τέρατα καὶ σημεῖα εἰς διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης, καὶ ἀφοῦ ἀπέκτησε δόξαν καὶ πλοῦτη, ἐτελείωσε καὶ αὐτὸς ὡς ὅλοι σχεδὸν οἱ αλχημισταὶ, δηλαδὴ εἰς τὴν ἀγκυλὴν. Καὶ αὐτὸν τὸν ἐντυσαν μὲ ἐπὶ χυρῶν φέρεμα καὶ τοῦ ἔκαμαν τὴν τιμὴν νὰ περιβάλλουν τὸν λαὸν τοῦ μὲ ἐπὶ χυρῶν σχοινίον. Κατ' ἐξαίρεσιν ὅμως, μαζὺ τοῦ ἐκρέμασαν δύο πελαρίους μαύρους σκύλλους του, τοὺς ὁποῖους ἀπεκάλεσε ὁ αλχημιστὴς ὡς τοὺς προστάτας τοῦ Δαιμονος. Διότι κατὰ τὸν μεσαιῶνα ἐτιμωροῦντο διὰ θανατικῆς ποινῆς ἀκόμη καὶ τώρα.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀπέθανον ἀτιμωτῶν θάνατον μυριάδες ἄλλοι αλχημισταὶ. Πρέπει ὅμως νὰ σημειωθῇ ὅτι ἂν οἱ πλείστοι ἐξ αὐτῶν ἦσαν τυχοδιώκται, ἐκμεταλλευόμενοι τὴν ἀπαισιότητα καὶ ἀπληστία τῶν ἀνθρώπων, ἐν τούτοις ὑπῆρχαν καὶ διάσημοι αλχημισταὶ, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἀφοσιωθῇ εἰς τὴν ἐρευναν μὲ τὴν ἐλπίδα ἵν' ἐπιστημονίαν. Διότι ἡ αλχημεία κατὰ τὴν ἐπ. ἡν ἐκείνην ἦτο ὅτι εἶνε σήμερον ἡ χημεία.

Ἡ οὐνοὶ ἀνδρὸς ἄλλου προβλέπτου τῆς Ζακύνθου, μαθοῦσα μίαν ἡμέραν, ὅτι ἔγινε κάποιος ὁ ὅπως, ἔτρεψε μὲ εὐχαρίστησιν τὰ χέρια, ἀναφωνοῦσα: «Λάδι! Λάδι! Λάδι!» ἵπνουσας ὅτι οἱ φονεῖς θὰ ἐδίδον λάδι εἰς τὸν σὺζυγόν της διὰ νὰ τοὺς ἀθωώσῃ!

Ὁ Λεονομὸν γράφει ὅτι οἱ «Βενετοὶ ὑπάλληλοι οἱ κατεχόμενοι εἰς τὴν Ἑπτανήσον, κατήγοντο ἀπὸ ἐπεσκέπτετο ἀρχοντικὰς οἰκογενεῖας, καὶ ἐπῆγιναν, μὲ μόνον τὸν σκοπὸν ὅπως πλουτίσουν. Ἡ διαχείρισις λοιπὸν τῶν δημοσίων ἦτο εἰς χειρὶς ὑπαλλήλων καταχραστῶν, οἱ ὁποῖοι κατηλεθύνοντο τὰ πάντα, ἐξήντηλον μὲ ἀδιανοητικὰς τὸς πόρους τοῦ τόπου. Ἀργυρόντος τέλος δικαιοσύνη δὲν παρέειχε καμμίαν ἀπολύτως ἐγγύησιν περὶ ἀσφαλείας τῶν κατοίκων». Παλαιὸς νομομαθὴς τῆς Κερκύρας, ὁ Μάρκος Ρώσσης, ἀναλύων τὰ τῆς δικαιοσύνης ἐπὶ Βενετοκρατίας βεβαίως ὅτι διεπραγματεύετο τοῦτοχρόνως ἀφ' ἑνὸς μὲν μὲ τὸν δολοφόνον καὶ ἀφ' ἑτέρου μὲ τὸν Προβλέπτην περὶ τῆς τιμῆς τοῦ αἵματος. «Ἐφρόνιζε δηλαδὴ ταυτοχρόνως νὰ εὐρὴ τὸν πῖπτον ἐγκληματίας, ὁ ὁποῖος θὰ ἐξετέλει τὸ ἐγκλημα καὶ νὰ κανονίσῃ τὴν ἐξαγορὰν τοῦ Διοικητοῦ τῆς νήσου ἵνα μὴ τιμωρηθῇ!

Αὐτὰ διὰ τὴν ἐγκληματικότητα καὶ τὴν δικαιοκρατίαν καὶ δικαιοσύνην παραλύσαν. Ἀλλὰ ἄλλῃ τῆς τραγικῆς ὑπάρξεως καὶ ἡ κομικὴ ἀποψὲς τοῦ ζητήματος. Μᾶς τὴν ἀπεικονίζει θαυμασιῶς ἑνὰς Γάλλος περιηγητὴς, ὁ Σκροφάν, ἐπισκεφθεὶς τὴν Ζάκυνθον τὸ 1794, ἦτοι τὰς παραμονὰς τοῦ θανάτου τῆς τυχοφροσύνης Βενετικῆς Δημοκρατίας.

Ὁ περιηγητὴς περιγράφει τὸν πλοῦτον τῆς νήσου κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Μόνον τὸν πλοῦτον τῆς ἐδίδεν εἰς τὴν Βενετίαν εἰκοσι δύο χιλιάδες τσέκινια, ποσὸν σημαντικὸν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καὶ διὰ μίαν μικρὰν νήσον. Πῶς διετίθεντο τὰ χρήματα αὐτὰ; Τὴν ἀπάντησιν τοῦ ἔδωκεν αὐτὸς ὁ προβλέπτης (ὁ γενικὸς διοικητὴς) τῆς νήσου, ὁ ὁποῖος μὲ εἰλικρινείαν τοῦ ἐξουσιοδοτήθη: «Ἡ Βενετικὴ Γερουσία ἐγνώριζε πολὺ καλὰ ὅτι δὲν εἶχε πλέον περιουσίαν... Ἰσοῦ διατὶ μὲ ἐστῆσαν ἐδῶ, διὰ νὰ πλουτίσω...

— Ἀλλὰ, ἐξοχώτατε, ἡ Γερουσία... διέκοψεν ὁ περιηγητὴς.

— Ἡ γερουσία εἶνε δικαιοκράτης, προσέφη σεν ὁ Προβλέπτης διακόπων αὐτόν. Ἡ γὰρ ἡν εἶνε ὅτι ἐκείνοι ποὺ κυβερνοῦν δὲν ποτε νὰ σήπωνται εἰς τὴν πενίαν.



Ἡ ὁμολογία αὕτη ἦτο κάτω ὡμή, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ φανῇ παράξενον εἰς ἐκείνον ποὺ θὰ ἀναγνώσῃ τὰ παρακάτω, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ κύριος Προβλέπτης ἦτο ὄχι μόνον καταργήτης, ἀλλὰ καὶ ἡλίθιος. Μετὰ τὴν ἀνωτέρω ὁμολογίαν, ἔστρεψε τὴν συζήτησιν ἐπὶ τοῦ οἰκονομικοῦ καὶ κοινωνικοῦ ζητήματος καὶ τοῦ ἐξέθηκε τὰ διάφορα σχέδια τὰ ὁποῖα «ἀνευρηκὰ» κατὰ τὴν φράσιν του καὶ τὰ ὁποῖα ἐσκόπευε νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὴν κυβερνήσιν κατὰ τὴν προσεχὴ μετάδοσιν του εἰς τὴν Βενετίαν, ὅπου θὰ ἐπῆγιναν νὰ τὴν διαφωτίσῃ περὶ τῆς καταστάσεως τῆς Ζακύνθου καὶ τῶν διαφορῶν ἀναγκῶν τῆς νήσου. Ἀκούσατε:

— Πράγματι, τοῦ εἶπεν ὁ περιηγητὴς, μένουν πολλὰ ἀκόμη νὰ γίνουν εἰς τὴν νήσον αὐτήν, καὶ παρὰ τὸν φυσικὸν τὸν πλοῦτον ποτε πολὺ ἀκόμη νὰ βελτιωθῇ ἡ κατάστασις τῶσον εἰς τὴν καλλιέργειαν ὅσον καὶ εἰς τὰς τέχνας.

— Αἱ βλέψεις μου πηγαίνουν ἀκόμη, μακρότερα ἀπὸ τὴν γεωργίαν καὶ τὰς τέχνας, διέκοψεν ὁ Προβλέπτης. Ἐν τούτοις, μάθετε, ὅτι ἐσχεδιάσα τὴν κατασκευὴν μιᾶς γεφυρώσεως, διὰ τῆς ὁποίας θὰ ἐνωθῇ ἡ Κεφαλληνία μὲ τὴν Ζάκυνθον. Ἐπειτα διὰ τὴν ἐνκομίαν τῶν δύο τούτων νήσων ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἐμπόριον τῶν ἐφευρῶν κατὰ τὴν ξύλινα ἄλογα, ποὺ θὰ ἔχουν ἑνα τιμόνι, δύο τροχοὺς καὶ ἑνα πανί... Μὴ γελᾶτε, μοῦ εἶπε ἀντιζών με σοφῶς. Τὸ βλέπω, εἶπεν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι δὲν τολμοῦν νὰ ἀναλάβουν καμμίαν ἐπιχείρησιν τολμηράν.

Καὶ ὁ περιηγητὴς προσθέτει:

«Ἐννοήσατε τὸν καὶ. Προβλέπτην μὲ μίαν δουλείαν ὑποκλίσιν, διὰ τὴν παρατήρησιν του καὶ τὸν παρεκάλεσα νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ ἀναχωρήσω... διότι εἶχα ἀνάγκην νὰ εὐρεθῶ ἐλεύθερος διὰ νὰ ἐξορίσω εἰς ἀκράτητον γέλωτα! Ἀλλ' ὁ ἐξοχώτατος δὲν μοῦ ἔκαμε τὴν χάριν αὐτήν, ἀλλὰ μὲ ἐκράτησε. Φοβούμενος μήπως μὲ ἀπερῶσε μὲ αὐτό, ποῦ μοῦ εἶπε, ἤλθεν ὅπου καὶ ἐπέρασε εἰς ἄλλο θέμα».

Τοῦ ἔδειξε λοιπὸν ἑνὰ δακτυλίδι μὲ μίαν μεγάλην κόκκινην πέτραν, καὶ τὸν ἐβεβαίωσεν, ὅτι «μπορεῖ νὰ γυρίσῃ ὅλον τὸν κόσμον ἀλλὰ δὲν θὰ εὐρὴ σὺδαμὸς ἑνὸς ἀναβάττου» τὸ τοῦ μεγέθους καὶ τῆς ὁμορφίας.

— Πῶς εἶπατε, ἐξοχώτατε; ἀναβάττου; — Ναι! καὶ δὲν ἔχετε; Ὁ ἀναβάττος εἶνε μὴ πέτρα πολυτίμος!

Ὁ εὐλογημένος ἤθελε νὰ εἴπῃ «ἀνέστητος» καὶ εἶπε «ἀναβάττος». Καὶ ὅμως ἦτο διοικητὴς μιᾶς νήσου, ἡ ὁποία εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ ληστεύεται ἀπὸ ἑνὸς ἡλίθιου ἀρχοντοεπεσκέπτετο.

Ἀλλὰ μόνον τότε καὶ εἰς μόνον τὴν Ζάκυνθον ὑπῆρχον τέτοιοι ὑπάλληλοι:

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ



ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Η ΓΙΑΠΟΝΕΖΕΣ ΠΡΟΣΚΟΠΙΝΕΣ



Ο προσκοπισμός εις την Ίαπωνίαν έχει σημειώσει καταπληκτικὰς προόδους. Ἡ προσκοπίνες εἶναι ὁργανωμέναι σὲ ματα εἰδικά. Ἀνωτέρω μία παρέλασις προσκοπινῶν εἰς τὸ Στάδιον τοῦ Τόκιο.



Εἰς τὴν Βοημίαν, τὴν πατρίδα τοῦ Κούμπελιν, ἔταν γεννῶνται τὰ παιδιὰ τοῦ βιολι καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἓνα τάλληρον. Ὑπάρχει ἡ δεξιαισθησία ὅτι ἂν τὸ γίνῃ ἓνας μεγάλος κλέφτης. Ἐάν οὕτως πάρῃ τὸ βιολί, θὰ γίνῃ ἓνας μεγάλος παιδὶ ἀπλώση καὶ πάρῃ τὸ τάλληρον. Ἐάν οὕτως πάρῃ τὸ βιολί, θὰ γίνῃ ἓνας μεγάλος παιδὶ ἀπλώση καὶ πάρῃ τὸ τάλληρον. Ἐάν οὕτως πάρῃ τὸ βιολί, θὰ γίνῃ ἓνας μεγάλος παιδὶ ἀπλώση καὶ πάρῃ τὸ τάλληρον.

ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΟΥ ΣΙΝΕΜΑ



Ἡ Ντόρεθ Μάκ - Καϊνλ, νέας ἀστήρ τοῦ ἐμιλεύντος, πρωταγωνιστεῖ εἰς ὀπερέττες καὶ συνεισφέρει νὰ ἐμφανίζεται πάντοτε πρὸ τοῦ φακοῦ πολὺ ἐλαφρὰ ντυμένη, γιὰ νὰ ἐπιδεικνύῃ τὸ πραγματικῶς ὡραῖο σῶμα της. Ἡ Ντόρεθ ξέρει τί θέλει, διότι ἔτσι ἡμαλῶτις τὴν καρδίαν καὶ τὰ ἑκατομύρια ἑνὸς ἀπὸ τοῦς Ἀμερικανικοῦς βασιλεῖς.

ΤΑ ΣΚΥΛΛΙΑ ΠΟΥ ΣΩΖΟΥΝ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ



Ἐνας σκύλλος τοῦ Ἁγίου Βερνάρδου, ὁ ὁποῖος ἔσωσε τρεῖς περιγητάς, χωμένους μέσα στὰ χιόνια, δέχεται τὰ συγχαρητήρια ἑνὸς μοναχοῦ διὰ τὴν ἀγαθὴν πρᾶξιν του. Ὡς γνωστὸν τὰ σκυλλὰ τοῦ Ἁγίου Βερνάρδου ἔχουν σώσει τὴν ζωὴν χιλιάδων ἀνθρώπων, πρὶν ἄλλως θὰ ἔμεναν θαμμένοι στὰ χιόνια.

ΑΙ ΜΕΓΑΛΑΙ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑΙ ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΣ ΓΙΓΑΣ



Ἡ διάσημος Ρωσὶς χορεύτρια Τζ. Πλάτοβα, ἥτις θεωρεῖται ὡς ἀδιάδοχος τῆς τελευταίας ἀποθανούσης χορευτρίας Παύλοβας.

Ὁ μικρὸς Σάν Σελιὲ εἶναι μέλις 10 ἐτῶν καὶ ἔχει καταπληκτικὴν δύναμιν. Ἡμπορεῖ καὶ σηκώνει αὐτὰ τὰ βάρη, τὰ ὁποῖα συγίγουν 60 ἐκάδες με ὅσην εὐκολίαν τὰ σηκώνουν καὶ ἐνήλικες ἀθληταί.

ΕΝΑΣ ΑΘΩΟΣ ΦΥΓΟΔΙΚΟΣ!

«Η κοκοτούλα και ο δίδυμος ύβριστής των αστυφυλάκων.—Η σύλληψή του και το φυλακισίμιο.—Πώς έμπηκε, παρ' όλη την άβωότητά του εις τὸ κρατητήριον.
«Η κάρτα τοῦ κ. βουλευτοῦ.—Ένα ξεπνέτατον αστυνομικὸν κόλπο.

Πρὸς ἡμερὸν σκαλίζοντας τὴν ἀλληλογραφία μου, βρήκα μιὰ ἐπιστολὴν πού μεκάμε νὰ θυμηθῶ τὴν μόνην ἀδικίαν πού ἔκαμα στὰ δέκα ἀστυνομικά μου χρόνια. Τὸ περιεχόμενον τῆς ἦτο τὸ κατωτέρω καὶ ἀποστολὴς ὁ βουλευτῆς Ἀθηνῶν κ. Γ. Μ.

Φίλτατε κ. Ν....

Ὁ κομιστὴς τῆς παρουσίας μου δὲν εἶνε μόνο πολιτικὸς μου φίλος, ἀλλὰ καὶ συγγενὴς μου γιαντὸ σὲ παρακαλῶ νὰ τοῦ φανῆς ὅσον τὸ δυνατόν χρησιμότερος. Πρόκειται περὶ ἐνὸς ἀδελφοῦ τοῦ, ὁ ὁποῖος φηγοδικεῖ ἀπὸ δμῆνου εἰς Κρήτην διότι ἔχει ἄλλον κάποια διαφορά μετ' τὸ τρίμηνα σὺς

Καθυποχρεωμένος Γ. Μ.
Βουλευτῆς Ἀθηνῶν

Τί ἔκαμε λοιπὸν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος πού φηγοδικεῖ τόσους μῆνες; Νὰ τὴν ἀκριβῶς συμβαίνει.

Ένα βράδυ κανὼς καθόμουνα στὸ γραφεῖο ἀξιωματικῆς ὑπηρεσίας τοῦ τμήματός μου βλέπω νὰ μπαίνει μέσα σχεδὸν ξεψυχισμένος ὁ συνάδελφός μου Δ...ὅστις μετ' ὕψος τρομαγμένος μοῦ λέγει:

—Νικό χάνομαι! Σώσε με.
—Γιατὶ βρὲ ἀδελφέ; Τί τρέχει;
—Μόνον σὺ θὰ με σώσεις. ἄλλως αὐρεὶν θὰ μὲ ἔχουν ξυλοῦσαι—ἐσυνέχισεν.
—Μὰ γιατί;
—Έσπασα ἕναν στὸ ξυλό!
—Καὶ ἐπειτα;
—Τοῦ ἔχω κάνει τὰ μούτρα παζάρι. Ἄν πάει λοιπὸν στὸν Διευθυντὴ, θὰ μὲ ξυλοῦσαν ἀμέσως, ἂν δὲ πάει στὸν εἰσαγγελέα, τότε θὰ πάω καὶ μέσος.

—Τότε τί πρέπει νὰ νῆν; τὸν ἠρώτησα.
Ποῦ εἶνε τώρα;
—Τὸν φέρνουνε ἔδω.
—Έδὼ τί νὰ τὸν κάνω; Τί ἄνθρωπος εἶναι;
—Εἶνε ἕνας τύπος ἀπὸ τοὺς συνηθισμένους τῆς πιάσας. Ἄν τὸν ἀφίσουμε νὰ φύγῃ δὲ πάη γραμμὴ στὴν Διεύθυνσι, λοιπὸν ποσὶμῆσα νὰ τὸν φέρω ἔδω μὴπως γίνῃ τίποτα.

Εἶπε τὸν καὶ στάθηκε σὲ μιὰ στάσι ἀξιολύπητη. Μὰ καὶ ἡ θέσις του δὲν ἦτο ὀλίγον κοίσιμος γιαντὸ ἔπρεπε νὰ τὸν σώσουμε. Σκέφθηνα ἴσως τί μπορούσε νὰ νῆν, τί κόλπο θὰ ἔδινε τὴν ὑπόθεσι σὲ καλὸ.

Σὲ μιὰ στιγμὴ μοῦ πέρασε μιὰ θαυμασία ἰδέα: Νὰ τὸν κλειδώσω στὸ κρατητήριον καὶ μετὰ ἐπιδέξω τὸν τρόπον ἂν ἀφίσω τὴν πόρτα ἀνοιχτή. Ἄν ἔφευγε τότε τὰ πράγματα πηγαίνουν καλά; Θὰ νόμιζε πὼς τὸν ζητᾶμε καὶ θὰ κρυβότανε καμμιὰ βδομάδα, θὰ περνοῦσαν οἱ μώλωπες πού εἶχε στὸ πρόσωπο καὶ θὰ ἔχανε τὰ στοιχεῖα πού εἶχε νὰ ἐπιδείξῃ γιὰ τὴν κατηγορίαν τοῦ κ. Α....

Μετὰ τὴν σκέψιν μου αὐτὴ, στρεφόμενος πρὸς τὸν ἀπελπισμένον συνάδελφό μου τοῦ λέγω:
—Κάθισε ἔδω νὰ μοῦ ἀναφέρῃς δὴθεν τί ἔγινε, καὶ μετὰ πῆγαινε ἔξω ἀπὸ τὸ τμήμα στὴ γωνία καὶ στάσου. Ὅταν ἀκούσης τὸ κουδοῦνι τοῦ τραπεζιοῦ μου νὰ κτυπᾷ ρίξε μιὰ πιστολιὰ στὸν ἀέρα καὶ φύγε. Σὺ, δὲ,

λέγω στὸν ἐπίσης καταφθάσαντα δεσμοφύλακα, θὰ πάρῃς αὐτὸν πού θὰ σοῦ δώσω καὶ θὰ τὸν πᾶς στὸ κρατητήριον. Τὴν ὥρα ὅμως πού θὰ κλειδώνῃς τὴν πόρτα θὰ ἀκούσης τὴν πιστολιά καὶ τίς φωνές μου νὰ τρέξῃς ἀμέσως ξεχνώντας δὴθεν ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα τοῦ κρατητηρίου.

—Μάλιστα, συγκατένευσαν ἀμφότεροι.
Έν τῷ μεταξύ δυὸ ἀστυφυλάκες μοῦ φέρανεν στὸ γραφεῖο τὸν καταματωμένον πολίτη, ὁποῖος μόλις μετ' ἀντίκρουσεν ἄρχισε νὰ φωνάζει:

—Εἶνε κατὰστασις αὐτὴ κ. Ἀστυνόμε;
Ἀκούς νὰ με πᾶσῃ στίς γρήγορες τοῦ λόγου



Ὁ κρατούμενος εἶχε φύγει.

τοῦ ἀπὸ ἐκεῖ. Διαμαρτύρομαι καὶ θὰ φθάσω μέχρι πρόεδρο Δημοκρατίας.

Εἶχε σκοπὸ δὲ νὰ ἐξακολουθήσῃ ἂν μετὰ αὐστηρότατον «Σιωπή!» δὲν τὸν ἔκανα νὰ σταματήσῃ.

—Τί τὸ πέρασες ἔδω, ἐξηκολούθησα, χωράφι τοῦ πατέρα σου πού φωνάζεις; Αἱ; λέγε τώρα κ. Ε. Τί συνέβη;

—Κύριε Ἀστυνόμε—ἄρχισε ὁ συνάδελφός μου—κατέβαινα τὴν λεωφόρον Συγγροῦ, ὅπου δυὸ ἀστυφυλάκες ἀπειμάκουναν ἀπὸ τὴν μύτρα τοῦ Μ...μια ἀποτίνα πού ἐνοχλοῦσε τοὺς θαμώνας. Ο κ. ἀπ' ἐξῆς—καὶ ἔδειξε τὸν τραυματία—παρηκολούθησε τὴν κοκότητα καὶ γὰρ νὰ τὴν τῆς εὐνοίας τῆς ἄρχισε νὰ ὑβρίζῃ τοὺς ἀστυφυλάκες. Θέλωσα νὰ τὸν διηγῆσω στὸ τμήμα μοῦ ἀντεστάθῃ καὶ μετὰ κτύπησε, τότε εἰς κατὰστασιν.... ἀμύνης εὐρισκόμενος τὸν κτύπησα καὶ ἐγὼ. Ἐχαιρέτιος καὶ ἔφυγε.

—Λέει ἀνέκτα κ. Ἀστυνόμε!—ἤρχισε νὰ φωνάζῃ ὁ ξυλοκοπηθεὶς.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἐνόμισα πὼς ἔπρεπε νὰ ἐπέμβω, ἀφοῦ δὲ πῆρα ἕνα ὕψος αὐστηρόν, τοῦ εἶπα:

—Έπρεπε νὰ σὲ σνοτήσῃ παλάνθρωπε, ἀφοῦ ἐτόλμησες νὰ βρίζῃς τοὺς ἀστυφυλάκες, τώρα θὰ σὲ διορθώσω ἐγὼ μετὰ κανένα ἐξάμηνον στὴν παλαιά.

Έν τῷ μεταξύ προσέειπε ὁ φίλος μετ' ὄψινος νὰ τὰ χάνῃ καὶ γιὰ νὰ μὴν προσθάσῃ νὰ συνέλθῃ ἄρχισα τὸ ἀστυνομικὸν συναξάρι:

—Πὼς λέγεσαι; Ποῦ κάθεσαι; Τί δουλεῖς



Ἀπὸ ἐκθεσιν ἰδεῶν εἰς εἰσιτηρίους ἐξετάσεις τοῦ Πανεπιστημίου.... «συνοψίζοντες συμπεραίνομεν ὅτι ὁ μέγας Ἀλέξανδρος δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ γεννηθῇ ἀνευ τῆς συμπαράθεως τοῦ πατρὸς του».

—Κύριε Κανιστριώτῃ ἐπιθυμῶ τὴ χειρὰ τῆς κόρης σας.

—Εὐχίσαστε μετὰ τὴν κυρίαν μου;
—Μάλιστα! Ἀνεξαρκήτως αὐτοῦ θέλω τὴν κόρην σας.

Ὁ δάσκαλος.

—Καὶ τώρα πού σὰς εἶπα τόσα περὶ τῆς φιλοσοφίας τοῦ Σωκράτους, νὰ μοῦ πῆτε τί θὰ ἐθωρεῖτο ὁ Σωκράτης ἂν ζοῦσε σήμερον.
—Ὁ ἀρχαιότερος κάτοικος τῆς Ἑλλάδος.

—Γκαρσόν! Αὐτοὶ ἡ παρὼν δὲν ἀβάνει πού εἶνε τόσο μικρὴ, εἶνε καὶ φοβερά σκληρὴ σὰν μετ' ἐσόλα.

—Έ-τότε νὰ δοξάζετε τὸν Θεὸν πού δὲν εἶνε μεγάλῃ.

—Κάνετε; Ἀστυφυλάκα! κλειδώσε τὸν στὸ κρατητήριον.

Τότε ἄρχισε νὰ γίνεται ἐκεῖνο πού μόνον εἶπα. Τὸ θῆμα—γιατὶ περὶ θύματος ἐπρόκειτο—ἄρχισε νὰ με ἐκλιπαρεῖ. Κύριε Ἀστυνόμε πρὸς Θεοῦ, μὴν με πέρνετε στὸ λαμπρὸν σου...Πρὸς Θεοῦ...

—Ἀστυφυλάκα! κλειδώσε τὸν μέσα—ἦτο ἡ ἀπάντησις μου...

Πράγματι ὁ ἀστυφυλάκας τὸν ὠδήγησε στὸ κρατητήριον καὶ ἐπεχείρησε δὴθεν νὰ τὸν κλειδώσῃ, ὅταν μία πιστολιά καὶ μία ἀγκιστρὴνά μου τὸν ἔκαμε νὰ πετάξῃ τὰ κλειδιά κάτω καὶ νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ μέρος τῆς πιστολιάς. Μ' ἐξῆς δὲ μαντὸν ἔφυγα καὶ ἐγὼ γὰρ νὰ ἐξετάσω τί συμβαίνει...

Ὅταν ἐπιστρέψαμε τὸ κρατητήριον εὐρίσκειτο κενόν. Ὁ κρατούμενος εἶχεν...δραπετεύσει.

Πέρασαν μῆνες ἔξω ἀπὸ τότε καὶ τὸ πρῶμα εἶχε ἔχασθῃ ὅποτε ἡ ἐπιστολὴ πού πρὸς ἐθεσσα ἀνωτέρω προσερχομένη ἀπὸ τὸν γυνὸν μου βουλευτὴ κ. Γ. Μ. μετὰ ἔκανε νὰ ἀναλογισθῶ τί εἶχαμε κάμει γιὰ νὰ ξεφύγουν μετὰς εὐθύναν...εἶχαμε κάμει φηγοδικὸν μῆνες ἕνα ἄνθρωπον πού δὲν εἶχε καμμιὰ δολοφονία μετὰ τὴν δικαιοσύνην.

Ποῦ νὰ τὸ εἶπῃς ὅμως αὐτὸ; Ποιὸς νὰ τὸ μᾶθῃ;

Γιαντὸ ἀφοῦ διάβασα τὴν ἐπιστολὴν, ἐσκάλισα μερικὰ βιβλία τοῦ τμήματος, γὰρ νὰ βρῶ δὴθεν τὴν ἀνύπαρκτον ὑπόθεσιν. Μετὰ ταῦτα δεβαιώσας τὸν ἐνδιαφερόμενον, ὅτι ὁ ἀδελφός του εἶνε ἐν τάξει ἐφόσον...ἐνδιαφερόμετο ὁ κ. Βουλευτῆς, ἐπῆρα τὴν πέννα καὶ ἔγραψα τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν στὴν ἐπιστολήν:

Ἀξιότιμε κ. Μ...

Σὰς καθιστῶ γνωστὸν ὅτι χάσις εἰς τὴν ἔγκληρον ἐπέμβασιν σας τὸ ζήτημα τοῦ προστατευομένου σας ἐρυνήσθη κατὰ τὸν ἱκανοποιητικότερον δι' αὐτὸν τρόπον.

Προθυμότητος

Ν.

Ο ΜΙΣΤΕΡΧΑΟΥΖΕΝ

Ο ΔΗΜΙΟΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΠΑΥΛΟΦΣΚΗ

Στὸ Τσέχου τὸ γλέντι εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ πολλὴ ὥρα.
Τὸ τοπικὸ Σοδιὲ μόλις εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὴν Μόσχαν καὶ ἔφερε καλὰ χαμπάρια.

Καὶ ἴσα-ἴσα, κοντὰ σ' ὅλα τὰ ἄλλα ἐκεῖνο τὸ βράδυ θὰ γινόντουσαν καὶ τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἡλεκτρικοῦ.

Αὐτὸ ἦταν ἀκριβῶς πού θέλανε καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλα οἱ χωριάτες τοῦ Τσέχου.
Καὶ μὰ καὶ αὐτὸ θὰ γινότανε τὸ ἴδιο βράδυ, ἔξω εἰς ἡ δουλὴ ἐνα-δυὸ ποτηράκια βότκα παραπάνω.

Ἡ ταβέρνα τοῦ Βασίλη Στογιάννωφ φιλοξενούσε κείνο τὸ βράδυ τὰ περισσότερα μέλη τοῦ Σοδιῆ. Καὶ αὐτὸ, ὅχι γιὰ τὴν ἰδέαν ὁ Βασίλης ἦταν μέλος τοῦ τοπικοῦ Συμβουλίου, ἀλλὰ γιὰ τὴν χάριν στὸν φίλον τοῦ ἑμπορο Νικόλα Βαχίν, ἀπ' τὴ Μόσχαν, εἶχε πάντοτε τὴν πύλιν ἀνδρὸν δότκα.

Δὲν θὰ μπορούσε μπαίνοντας κανεὶς μέσα νὰ πῇ μετὰ τὴν ποίαν ποίαν καὶ ποίαν καὶ ποίαν ἦταν στοιμωμένοι: καὶ μέσα, ἀλλὰ μετὰ τὴν πρώτην ματιὰ, στὸ πρῶτο τραπέζι δεξιὰ ὁ ἀναγκῶν ἔμελλε εἰς τὸν Καραῶφ, τὸν Γιόχαν Στάβελιτς, τὸν πρῶτον, πού φαινόταν ὅτι ὅλας μισομεθυσμένοι.

Ἡ φωνὴ, ἡ ἀντίρα, καὶ ἡ συζήτησι εἶδνε καὶ ἔπαρνε. Μὰ δέβαια, δὲν ἦταν καὶ μικρὸ πρῶμα!

Ἡλεκτρικὸ! Στὸ Τσέχου...

Ὅτε μικρὸ, οὔτε καὶ εὐκολο.

Διάβολο! Ἄξιζε κανεὶς νὰ μεθύσῃ, νὰ γίνῃ γουρῶνι, ἀλλὰ γιὰ ἕνα τέτοιο ζήτημα. Ἀλλ' ὅσοι ἡ γνώμη τοῦ Ράφελ ἦταν αὐτὴ καὶ ὁ Στάβελιτς πού εἶχε πᾶν πέντε χρόνια στὸ σχολεῖν τοῦ Τσέρνα, εἶχε θγάλει ὡς τὴν ὥραν δυὸ λόγους κατηγορώντας φανάρια, λάμπες, λυχνάκια καὶ ὅλα τὰ πετρέλαια καὶ τὰ λάδια τοῦ κόσμου πού εἶχαν ὡς τὰ τότε δοκιμασθεῖ οἱ ἄνθρωποι.

Κι' ὅλοι λάβαν μέρος στὴ συζήτησι καὶ δὲν σταματοῦσαν παρὰ μόνον γιὰ νὰ σηκώσουν τὰ ποτήρια τους.

Ἀπάνω ἀπ' ὅλους ὡστόσο μιὰ μεγάλη κρημαστὴ λάμπα πού κρεμόταν ἀπὸ τὴ μέση τοῦ ταβανιοῦ φώτιζε ὑπομονητικὰ τοὺς κατηγορούμενους τοῦ πετρελαιοῦ.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ πόρτα τῆς ταβέρνας ἀνοίξε καὶ μπῆκε ὁ Μινάλης Κοβάτσεφ. Τράβηξε γραμμὴ στὸ τραπέζι τοῦ Ράφελ, ἔσκυψε καὶ εἶπε κατὰ μυστικὰ σ' αὐτὸ τοῦ προέδρου.

Ὁ Πέτρο Ράφελ ξεμέθυσε ἀμέσως.

Πῆρε τὸν σκούφο του, σηκώθηκε, σήκωσε τὸ ποτήρι του καὶ τὸ ἔδειξε βιαστικὰ καὶ χωρὶς νὰ πῇ στοὺς ἄλλους τίποτα, προχώρησε πρὸς τὴν πόρταν.

Ὁ Κοβάτσεφ τὸν ἀκολούθησε. Βγήκαν ἔξω.

—Δὲν μπορεῖ! Σίγουρα κατὰ τρέχει!... εἶπε ὁ μικρότερος Μούλκωφ.

—Μπᾶ!... ἔκανε ὁ Στάβελιτς.

—Κι' ἐνὶ στοιχηματίζω δυὸ μπουκάλια, ὅτι ἐνὶ δικῷ ὁ μικρός! εἶπε ὁ Ἀνδρέας Μούλκωφ.

—Ἄνθρωποι! εἶπε ὁ Γιόχαν μετὰ κέφι.

—Ἐχασες ἀπὸ τώρα! ξανάπε ὁ μεγάλος Μούλκωφ.

—Δυὸ μπουκάλια!... εἶ Βάντα!... Δυὸ μπουκάλιας βότκα καὶ γρήγορα! παραγγεῖλαι μετὰ πῆμα ὁ Στάβελιτς.

Ἡ ὑπόθεσις φάνηκε πὼς ἄρχισε νὰ ἐνδιαφέρῃ καὶ τὸν Καραῶφ, τὸ πὺρ γερὸ ποτήρι τῆς παρέας, πού δὲν εἶχε καθόλου μιλῆσει.

Καὶ μόλις ἡ Βάντα, μετὰ τ' ἀφῆρα μπράτσα, ἄφησε στὸ τραπέζι τὰ μπουκάλια, γλυκοκυντίζοντας τὸν μικρότερον Μούλκωφ, ὁ Καραῶφ γύρισε στὸν Στάβελιτς.

—Ἄν ἤξερες καλὰ τὸν Κοβάτσεφ δὲν θὰ ἐστοιχηματίζες οὔτε μισὸ ποτήρι! τοῦ εἶπε ὁ Καραῶφ. Δὲν εἶχε ὅμως προῖκα νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του ὅταν ξαναμῆκε μέσα μόνος τοῦ ὁ Κοβάτσεφ.

Ἡ παρέα κρημαστῆκε στὰ χεῖλια τοῦ Ἀλ-



Ὁ Γρίσας Θεοδώρεβιτς Ουτράδωφ ἦταν ὁ φοβερός δῆμιος.

λὰ ὁ Μινάλης δὲν προχώρησε. Ὅπως στεκόταν, στὴν πόρταν, ἔφαινε μετὰ τὸ μάτι τοῦ σὴν σάλλα. Τέλος φάνηκε σὰν νὰ βρῆκε τὸν ἄνθρωπον καὶ φέρνοντας τὸν λιχνῶν στὸ στόμα τοῦ ἔκανε νόημα. Ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ μαγαζιοῦ σηκώθηκε ὁ Πέτρος Προτοπόποφ, ἕνας κοντὸς εὐρωστός γέρως ἴσαως 70 χρόνων. Διέσχισε μετὰ νεανικὴ εὐκνησία τὴν στενωπὴν σάλλα καὶ ἔφτασε στὴν πόρταν. Ὁ Κοβάτσεφ τὸν πῆρε μπράτσο καὶ βγήκαν μαζί.

—Ὁ!... Ὁ!... Ὁ!... ἔκανε ὁ μικρὸς Μούλκωφ.

—Τώρα μπορῶ νὰ σὲ δεβαιώσω σ' ἀλήθεια ὅτι ἔχασες! εἶπε ὁ Καραῶφ στὸν Στάβελιτς ἐπίσημα.

—Στὸν Διάβολο!... ἔκανε αὐτός. Βάλε νὰ πιούμε! Κι' ἂν χάσω, ἐγὼ θὰ πληρώσω!...

Καὶ πᾶνοντας τὸ πρῶτον μπουκάλι γέμισαν τὰ ποτηράκια ὡς ἀπάνω. Ἐβλεπε καὶ στὸ ἄδειο ποτήρι τοῦ Ράφελ, ἄραξε τὸ δικὸν του νευρικὰ καὶ τὸ ρούφηξε μονομιάς. Οἱ ἄλλοι τὸν ἐμυμήθησαν.

Ἐξῶ ἄρχισε νὰ βρέχῃ...

Σὲ λίγο ἡ πόρτα ἀνοίξε πάλι τρανταχτὰ καὶ εἰσέδραμε μέσα ὁ Βάνας, ὁ ἀρχιεργάτης τῆς Σιδηροδρομικῆς γραμμῆς. Ἄφησε τὴν πόρταν ἀνοιγτὴ καὶ κουνώντας τὸ κασκέτο τοῦ ἀπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ φώναξε:

—Ἐ!... σύντροφοι!... μιὰ στιγμὴ!... Ἀκούστε ὁ!... Ἐ!... σύντροφοι!... Ἀκούστε!

—Σκάστε λοιπὸν, ἀκούετε!... βροντοφώνησε καὶ ὁ μεγάλος Μούλκωφ ἀμέσως.

Ὅλοι σάπασαν μιὰ στιγμὴ καὶ ἔγινε μιὰ ἀνδροπῆ σιωπῆ. Ὁ νεοφερμένος ἀγγέγειλε θριαμβευτικὰ.

—Στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τοῦ Τσέχου πᾶσανε τὸν Γρίσα Ουτράδωφ!... Ἀκούτε;...τὸν Γρίσα Ουτράδωφ, ἀπὸ τὸ Τσέχου!...

Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔβρισκε τίποτα ἄλλο νὰ πῇ ἔφυγε τρεχάτος ἀφίνοντας τὴν πόρταν τέτα.

Ἀλλὰ δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ πῇ περισσότερα. Ὁ Γρίσας ἦταν ἀπὸ τὸ Τσέχου, πατριώτης τους, καὶ τὸν ἔβρισε ὅλοι καλὰ ἀπὸ παιδί. Ἦταν ὁ μόνος ἀπὸ τὸ χωριὸ πού εἶχε πᾶν νὰ ὑπηρετήσῃ ἐθελοντικὰ τοὺς ἐχθρούς τοῦ Λαοῦ καὶ εἶχε κατατάχῃ 21 χρόνῳ ἐθελοντῆς στὸν στρατὸ τοῦ Τσάρου.

Ἀλλὰ δὲν ἦταν αὐτὸ σπουδαῖο! Ἦταν μόνον ἡ ἀρχὴ τοῦ σταδιοῦ τοῦ Γρίσα πού ἀτίμασε ὅλο τὸ Τσέχου.

Στὰ τριάντα τοῦ χρόνιου ἦταν καὶ ὅλας διακριμένοι μετὰ αὐτοκρατορικὸ οὐκάκιον πρῶτος δῆμιος στὸ Πετροπαυλόφσκη!

Μάλιστα! Ὁ Γρίσας, ὁ Γρίσας Θεοδώρεβιτς Ουτράδωφ ἀπὸ τὸ Τσέχου ἦταν ὁ φοβερός δῆμιος τοῦ φρουρίου Πετροπαυλόφσκη!

Αὐτὸς εἶχε ἀνεβάσει στὴν κρεμάλα τὸν πολιτικὸν κατάδικον Πέτροφ, ἀπ' τὸ Τσέχου, τὸν γείτονά του, αὐτὸς ἐπέραισε τὴν θηλειὰ στὸν λαϊκὸ τοῦ Καζιμίρ Ρογκάτσεφ καὶ τοῦ νεαροῦ ἀδελφοῦ τοῦ, πολιτικὸν ὑπόπτον, πού ἦταν ἄλλοτε συμμαθητὰς τοῦ στὸ σχολεῖν τοῦ Τσέρνα, αὐτὸς ἐπὶ δεκαπέντε χρόνια ἀτίμαζε ὅλη τὴν περιφέρειαν τραβώντας τὸ ἄτιμο σχοινὶ τῆς κρεμάλας καὶ ὅλο τὸ βάρος τοῦ κορμιοῦ του, ἐνῷ οἱ δύο βοηθοὶ τὸν τραβούσαν μετὰ δύναμιν τὰ πόδια τοῦ θύματος!

Αὐτὸς! Ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς μεγάλης Ἑπαναστάσεως εἶχε γαθῇ. Ὅλοι πιστεύανε πὼς θάφυγε στὸ ἔξωτερον ἂν δὲν τὸν ἀναγνωρίσανε ποθεν καὶ ἐτῆλος μετὰ τὴν ἀναγνώρισαν. Κανεὶς δὲν μπορούσε νὰ πιστέψῃ στὸ Τσέχου ὅτι ἔστιν αὐτὸ τὸ δῆμιον τοῦ καὶ μόνος στὴ Ρωσσία καὶ τόσο κοντὰ στὸ χωριό.

Μετὰ τὸ λῶμα τοῦ Βάντα ἡ σάλλα θάψα. Μιλῶσαν δυνατὰ ἔφη καὶ ἔφαινε καὶ καὶ πολλοὶ σηκώθηκαν βιαστικὰ καὶ ἔφυγαν ἔξω.

Ὁ Καραῶφ, ὁ Στάβελιτς καὶ οἱ δυὸ Μούλκωφ τραβήσανε γιὰ τὸ Γραφεῖο τοῦ Σοδιῆ. Πολλὸς κόσμος, παρ' ὅλη τὴ βροχή, ἦταν ἀπῆλθε καὶ στὴν αἴλῃ τοῦ διπλανοῦ Σχολείου, πού εἶχε κάποια ψευδοστέγη ἀπὸ τοῖκον. Ἡ εἰδησιὴ πετοῦσε φτερωτὰ στοὺς δρόμους ἀπὸ στόμα σὲ στόμα καὶ ἐμάζεψε κόσμον. Καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι πού χαζεύανε παρακολουθώντας, ἀπ' τῆς διαφόρες τέχνης, τῆς τελευταίας ἐπιδιορθώσεως πού κάνανε οἱ ἐργάτες τοῦ ἡλεκτρικοῦ, ἀνεβασμένοι στοὺς στύλους τῆς μικρῆς πλατείας τοῦ Τσέχου, καὶ περίμεναν τὸ ἀναματῶν φῶτον, μαζεψήσανε σιγά-σιγά πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Ὁ Καραῶφ καὶ οἱ φίλοι τοῦ ἀνακατεύθηκαν μαζί τους προσπαθώντας νὰ φτάσουνε στὴν πόρταν.



Η ΚΟΣΜΙΚΗ ΔΘΗΝΑ



Με τό τέλος της αποκομής ενόμιζε κανείς ότι θα κοπάζουν τα τέτα και οι δεξιότητες. 'Αλλά συνέβη ακριβώς το αντίθετον.

—Σ' ένα γεύμα του προεδριού της Αυστρίας κ. Γκρόντσερ οι προσκεκλημένοι του εθάρμιασαν την εν γένει εγκατάστασιν της προεδρίας μέχρι και των μικροτέρων της λεπτομερειών. Τα επιτραπέζια πρώτον κρηπίστηκα κατά άπνα είνε ζωγραφισμένα με άνθρακία μαύρα και τα ροζ άμπαζούρ κατέρχονται μόνο των εφόσον καίεται το κερί.

—'Ενα θαυμάσιον μπαμπέζο—όλιγον ογκώδες—θώος—παριστάει ένα έλέφαντα όλόκληρον, δώρον υπερ προσεφέρθη εις τας 'Ινδίας εις τόν πρίγκηπα Γεωργίον.

—Τό θεριόκρινον του μεγάρου της προεδρίας είνε δνείον. 'Εχει πολυέλιαν και άπλινες εις τούς τοίχους, άπνα σύγκειται από γυνέπια γυάλινα μελέ λουλούδια. 'Εκεί τόν νήσος παίζουν μπιρτζί οι προσκεκλημένοι του κ. Γκρόντσερ.

—Τ άρωμάτερα και σπανιώτερα άνθη και

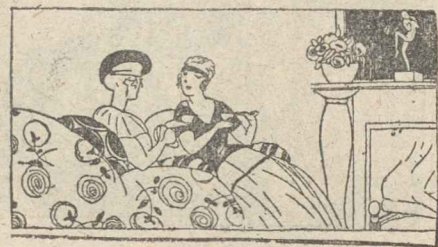
φυτά κοσμούν τό άνω θεριόκρινον, εις τό όποιον πλεονάζουν τά συλλαμμέν χρώματος βιέ ρός.

—Οι ώραίοτεροι πίνακες είνε άνηρημένοι στας αίθουσας της προεδρίας και ή ώραίερες μπουζάρες και χαλία κοσμούν αυτές.

—Και μία καινοτομία. Εισερχόμενοι εις την είσοδον της προεδρίας οι κεκλημένοι εις γεύμα εύρίσκονται πρδ του σχήματος—εις ακρόν φυσικά—του τραπέζιου, άμέσως δέ βρίσκαι ό καθείς ποιά είνε ή θέσις του και ποίαν κυρίαν θα συνοδεύη εις τό γεύμα. 'Η δέ κυρία γνωρίζει εκ τών προτέρων ποιάς θα είνε ό καθάλιερος της διότι όλα τα όνόματα είναι σημειωμένα εις την αντίστοιχον θέσιν.

—Τά σαλόνια του άνω πατώματος είνε ώραίητα έπίσης. Πρδ πάντων ένα μεγάλον τοιούτον με πέντε παράθυρα, με άφόντο τοίχου βιέ ρός, και έπιπλα και κουρτίνας του αυτού χρώματος, είνε θαύμα.

—Μπιρτζί την άλλην μέρα στής κ. Καίτης Χατζανέστη. 'Ολίγος κόσμος παρήσθη, αλλά κομψός και συμπαθής. Μεταξύ άλλων αι κυρία Ν. Πετριτζή, Γυαλίστρα, Α. Τσουκαλά, Πετσάλη, Περόγλου, Παπαγεωργακοπούλου,



Πιζάνη, Στ. Πεσμαζόγλου, και οι κύριοι Λουκάς, Λάπτας, 'Αρσαντιδής, Μακκάς κλπ.

—Δεξιώςης παρδ τών κ. και τή κ. Σούλη.

—'Απειρα τραπέζια μπιρτζί. 'Εξαιρετική έμφάνισις ή κ. Είρ. Κ. Γουλιμή με μαύρα.

—Μπιρτζί εις εδούταρον κύκλον κεκλημένων παρ. τή κ. Π. Δαμαλά. Διακρίνονται τόνστρα την και την κ. Παλλά, τόν στρατηγόν και την κ. Νεγρεπόντη, τας κυρίας Α. Τσουκαλά, Παπαγεωργακοπούλου, Πετριτζή, Βορρέ, Πετσάλη, Γυαλίστρα, Καλδοκορέση, Κάρταλη, Χατζηναυρίκου, Χρουσάση, Ρήδη, Σαΐτα, Φαγκοπούλου, Μεταξά, Κυριαζή κλπ.

—'Ομορφη εμφάνισις ή δις Καλδοκορέση, με μαύρα και ρός.

—Μπιρτζιστικόν απόγευμα Μαν ευχάριστον διήλθον προχθές ό προσκεκλημένοι της κ. 'Ιουλίας Καλδοκορέση. Τό θαυμάσιον μεγάρον της έκπικτως οίκ διευθετημένον, διά να συγκεντρώη περί τά 30 τραπέζια μπιρτζί. 'Ωραίος τατος κόσμος, δημοφες και έλεγγάνταξ του αλέττες, κυλικίον πλουσιώτατον, ράουτ πολύ τωρεόν. 'Η άνεψιά της οικιοδεποιήσας δις Καλδοκορέση συμπαραστάτη πρδς όλων.

—Διακρίνονται τόν κ. και την κ. Κ. Γεωργιάδου, τόν κ. και την κ. Ραζάκη, τόν κ. και την κ. 'Αντ. Γάλη, την κ. Περόγλου, τόν κ. και την κ. Γ. Γυαλίστρα, τόν κ. και την κ. Ν. Πετριτζή, την κ. Δαμαλά, τόν κ. και την κ. Κ. Μεταξά, τόν κ. και την κ. Β. 'Ακριβού, τόν κ. και την κ. 'Αλ. Πετριτζή, τόν κ. και την κ. Κομπάνη, τόν κ. και την κ. Μπόταρη, τόν κ. και την κ. 'Εμμανουήλ.

—'Ωραιότατη με πρόσανον σύνολον ή κ. Κ. Λούμα. Πολύ ευμορφη εμφάνισις ή δις Ντόλλα Λάμπρου με κόκκινα. Χαριτωμένη ή κ. 'Ιγγλέση με μαύρα. Συμπαραστάτη ή κ. Τσοροπιά. Πολύ έλεγκαντική σιλουέττα ή δις Καμπάνη με κόκκινα.

—Τών 'Αγίων Θεοδώρων μαστίχα προλονξε παρδ τή διδ. Ντόλλα Λάμπρου επί τή δνομαστική αυτής εορτή. 'Ολος ό νέος ώραίος

σμος συνεκεντρώθη, υπερείχεν όμως όλων ή δις Λάμπρου.

—Δευτέρα δεξιώςης προχθές παρδ τών κ. και τή κ. Ι. Μακκά. 'Όλο τό σπήν άνθισμένον με ώραίωτατες άμυγδαλιές, άρ' ενός, και με ώραίωτερα άκόμη λουλούδια τας παρευθείσας ώραίας 'Αθηνάας με άρ' έτέρου. Κυλικίον πλουσιώτατον. Πολλά τραπέζια μπιρτζί και κόσμος πολύς και έλεκτικός. Μεταξύ τών διπλωματικόν σώματος διακρίνονται τούς προσθεντάς Λυστρίας, 'Αμερικής, Ρωσσίας την κ. Ποτιάνη, τόν κ. και την κ. Χεμερλίαν, την κ. και διδά Τόρκ του Γάλλου προέδρου, τόν κ. Ζιλή, τόν ίπουργόν και την κ. Π. 'Αλεξανδρή Λιακρίνομεν ένα γκαρντ στρατηγών μετά τών κυριών των, τούς στρατηγούς 'Αλ. Μαζαράκων, Κοντογιάννη, Νικολαΐδη, Β. Μελά, Π. Μακκάν, Βλαχόπουλον, Νεγρεπόντη.

—Παρήσθη έπίσης ό ναύαρχος και ή κ. Ν. Μακκά, ή κ. Π. Τσαλδάρη, ή κ. Ν. Πετριτζή, ή κ. Γ. Γυαλίστρα, ό κ. και ή κ. Κ. Μεταξά, ό κ. και ή κ. Πουρή, ή κ. Κάρταλη, ή κ. Χατζανέστη, χαριτωμένη, παίζουσα μπιρτζί με τας κυρίας Μιταράκη, Παπαγεωργακοπούλου και Τσουκαλά.

—'Επίσης τόν κ. και την κ. Φωστηροπούλου, τόν κ. και την κ. Σπ. Τροκούτη, την κ. Θεοτόκη, την κ. και την διδά Π. Μαζαράκη, τόν κ. και την κ. Μεζεβίση, την κ. Σαμάρα. 'Ωραιότατη ή κ. Γε. Παλαιολόγου με μαύρα και Δεληγιάννη με πράσινα. Διακρίνονται έπίσης τόν κ. και την κ. Μιχ. Περισσόπουλον, τόν κ. και την κ. Βλ. Μτένη, τόν κ. και την κ. 'Αθηνογένους, τόν κ. και την κ. Δ. Βυζιλία, τόν κ. και την κ. Πηλείδη, τόν κ. και την κ. Κ. Πολυμερηνάδη, τόν κ. και την κ. Λεωνορέζου. Χαριτωμένες εμφάνισεις αι κυρία Αλκ. Ματσίνα, Μολταινιώτη, 'Αλ. Φωτιάδη, Κ. 'Αλδάρη, Πλ. Νεγρεπόντη, Μεζεβίση, Πιζάνη. Μεταξύ τών διδων διακρίνονται αι έδδες Κεραλά, Βότση, Κοκλή, Μτένη.

—Με πολλήν ζωηρότητα διήρκεσεν έως άρ' γά ή άνω δεξιώςης, μίας συγκυρούν δέ δν παρτελεσμένον μερικόν όνόματα τών παρευθειώντων. άδυνατοίτητες να τά ένθιμηθώμεν.

—Στό άρχοντικόν σπήν του Γενικού Αντιθυποτφ του Λογιστηρίου και της κ. Γ. Μιτσηλίνου δεξιώςης προχθές. 'Ότι εκλεκτόν έχει να παρουσιάση ή 'Αθήνα πλούσιον. Τό διπλωματικόν σώμα σύσσωμον. Πολλοί ύπαγοι μετά τών κυριών των και ή κομία της συγκυρής 'Αθήνας. Τραπέζια μπιρτζί πάντοτε. Σ' ένα έξ αυτών διακρίνονται τούς προσθεντάς Ρουμανίας και Βουλγαρίας πύζοντας με τας κυρίας Παπαγεωργακοπούλου και Παπαστράτου.

—Χορευτικόν απόγευμα προχθές παρδ τών κ. και τή κ. Ν. Τροκούτη. Πολλή νεολαία συγκεντρωμένη. Ήν έαυτοέξενε ό νεαρός κ. Γ.Τακίτης και ή ώραίωτα αδελφή του κ. Μαράτου. Χορός με πολλή κέρι ύπδ την ζωηρότητα δοχίστασιν του Κέου. Διακρίνονται πολλές χαριτωμένες διδασ, εκ τών οποίων έξιστον τέσσα ή δις Βαλαμορίτη, συμπαραστάσα ή δις 'Ελ. Κανάκη και ώραίστασα ή δις Βότση.

JE SAIS TOUT



Η ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΙΙ ΑΘΗΜΑΤΑ ΑΦΗΡΗΜΕΝΩΝ

Τί κάνει ό μακροχίτης :—'Η άφηρημάδα τών μεγάλων άνδρων και τών ύπηρετών. Κοιμήσου, άφεντικέ !—Οι χευτοί και οι έξυπνοι.—'Επιστήμονες διάχημει διά την άξίαν των και την άφηρημάδα των.

'Η άφηρημάδα είνε κάτι συνειθισμένο εις τούς περισσότερους ανθρώπους. 'Αλλ' ύπάρχουν άφηρημάδες που υπεργίνονται τά ύρια του συνειθισμένου. Κάθε άνθρωπος μπορεί μίαν στιγμήν να κάμη μίαν άφηρημάδα, αλλ' όλίγοι θα πάθουν ότι έπαθε ό διάσημος Νεύτων, ό οποίος μίαν ήμέραν θέλων να βράση ένα αυγό, έβγαλε τό ρολόϊ του και τό έβαλε εις την φωτιάν να βράση άντι του αυγού, τό όποιον εκράτει εις τό χέρι του, διά να ιδή πότε θα περάσουν τά τρία λεπτά που έχρειάζοντο διά τό βράσιμο του αυτού!

Χαρακτηριστική είνε ή άφηρημάδα ένδς χωρικου από την Προβγγίαν, ό όποιος έπγαυε από τό χωριό του εις μίαν λαϊκήν αγοράν έξ όνους πρδς πόλιν.

Εις τόν δρόμον έκουράσθηκε και άνέθηκε έπάνω εις ένα από τούς όνους. 'Όταν έπλησίαζε εις τό χωριό έμέτρησε τούς όνους και τούς εύρηκε πέντε. Στενοχωρημένος ηρχισε να βλασφημή. Τόν ήκουσε κάποιος πρδ περνούσε και γελόν του παρετήρησεν, ότι ό έκτος ήτο εκείνος έπάνω εις τόν όποιον εκαβαλίμευε, και τόν όποιον έληρόμνει να μετρήση.

Πολύ περισσότερον άφηρημένος ήτο ό κόμης ντε Μπραγκά, από τούς ευγενείς της Αύλης του Λουδοβίκου ΙΣΤ'. 'Ο συγγραφεύς Λαμπριανέρ άφηγείται ότι μίαν ήμέραν έπήγε να συλλεπή ή μίαν άριστοκρατίαν διά την απόλειαν του συζύγου της. 'Αλλ' έληρόμνησε τόν σκοπόν της έπισκέψεώς του και ή πρώτη έρώτησις του μόλις μπήκε εις τό σπίτι της χήρας ήτο «Τί κάνει ό άγαπητός μου άνδρας σας»;

Μίαν άλλην ήμέραν εις μίαν έπίσκεψίν του εις τόν καρδινάλιον έπίσκοπον τών Παρισίων, έσκυψε να σηκώσδ το μανδύλιν που είχε πεισε από τά χέρια του καρδιναλλίου. 'Αλλ' άντι μανδύλιου του έδωσε την παντοφλάν του !

'Αλλοτε, ένθ εύρίσκοτο εις τό γραφείον του εις την βασιλικήν Αύλην, άντελήφθη, ότι έληρόμνησεν εις τό σπίτι του την ταμπакέραν του. 'Εγραψε λοιπόν εις την γυναίκα του να τό στείλ η με ένα ύπηρετήν. 'Ενθ όμως ήτοιμάζετο ό ύπηρετής να πάη σπίτι του, την εύρε εις την τέσπιν του. 'Ο άριστοκράτης άφηρημένος άνοίγει τό γραμμα και προσθέτει τό άκόλουθον ύστερόγραφον :

Είνε περιττό να ψάξης γιατί την δρῆκα την ταμπакέρα μου.

'Ακόμη άστεϊώτερος ήτο ό έμπορος τών Παρισίων Γεώργιος Βιντάλ, ό όποιος όταν έπήγεν εις τό άμαρχειόν διά να δηλώση την γέννησιν του υιού του, συνειθισμένος από τά συνναλλάγματα που ύπέγραφε, ύπέγραψε «Γεώργιος Βιντάλ και συντροφία». Τό πράγμα γνωσθέν έγέννησε τά ειρωνικά σχόλια όσων ίδίως έγνώριζαν ότι ή σύζυγός του δεν έφημιζετο διά την συζυγικήν πίστιν της.

'Ο 'Ιταλός συγγραφεύς Γκότση άπαθανάτισε τόν ύπηρετήν του, ό όποιος μαζί με την άφηρημάδα του έχαιρε φήμην και ήλιθιον.

Μίαν ήμέραν του παρήγγειλε ό Γκότση να τόν ξυπνήση τά μεσάνυχτα. 'Ενθ ό συγγραφεύς άναπαύετο ήκουσε να τόν φωνάξη ό ύπηρετής του. Ξυπνά, και άκούει :

—Κοιμήσου, άφεντικέ έχεις δύο ώρες και ρδ άκόμη! Μόλις είνε δέκα ώρες!

'Αλλά μήπως μόνον οι κουτοί πίπτουν θύματα της άφηρημάδας. Είνε γνωστόν τό έπεισόδιον τό όποιον εκόστισε την ζωήν εις τόν διάσημον μαθηματικόν 'Αμπέρ. 'Ητο τόσον άφηρημένος ώστε ένα βράδυ, ένθ έδρεχε δυνατά, εύρίσκε εις τό σπίτι του με την όμβρέλλαν στάζουσιν από τό νερό. Καί άφηρημένος την έτοποθέτησε μέσα εις τό κρεβάτι του, κάτω από τά στρώματα. 'Εκοιμήθη όλην την νύκτα έπάνω εις την ύγρασίαν και



Προσπαδεί κάτι να θυμηθῃ...

τό πρωϊ έξύπνησε με δυνατήν περιπνευμονίαν, ή όποία του έπέφερε μετ' όλίγας ήμέρας τόν θάνατον.

'Ητο γνωστός εις όλην την Γαλλίαν ό 'Αμπέρ διά την έπιστημονικήν ικανότητα όσον και διά την άφηρημάδα του. Οι μαθηταί του, παρ' όλην τόν σεβασμόν που του είχαν δεν μπορούσαν να μη γελούν με τό κομικόν έπεισόδιον που προεκάλεσεν λόγω της άφηρημάδας του. Εις τό Πανεπιστήμιον έδίδασκε φυσικήν και είχε γεμάτες της τσέπες του με κομμάτια μινωλίας. Μίαν ήμέραν λοιπόν εις τό Βουλεβάρτα εύρέθη μπροστά εις ένα κλειστό άμάξι. 'Ο άφηρημένος σοφός έξέλαβε τό όπίσθιον κάλλυμα της άμάξης ως μαυροπίνακα του Πανεπιστημίου και ηρχίσε να γράφη αριθμούς. Αιφνιδιαώς όμως τό άμάξι έξεκίνησε και ό καθηγητής έμεινε χωρίς τόν πρωτότυπον μαυροπίνακά του.

Αυτά άφηγείται περί του 'Αμπέρ ό διάσημος άστρονόμος Φλαμαρίον. 'Ο όποιος θεβαιώνει, ότι ό 'Αμπέρ κατόκει, μόνος του εις ένα σπίτι και όταν έβγαυε έξω έκρεμοίσε εις την πόρταν του μίαν έπγραφήν «'Εξήλθε». Μίαν ήμέραν εύρίσκε εις τό σπίτι του άφηρημένος, είδε την έπγραφήν και έφυγε....

Αυτά άφηγείται περί του 'Αμπέρ ό διάσημος άστρονόμος Φλαμαρίον. 'Ο όποιος θεβαιώνει, ότι ό 'Αμπέρ κατόκει, μόνος του εις ένα σπίτι και όταν έβγαυε έξω έκρεμοίσε εις την πόρταν του μίαν έπγραφήν «'Εξήλθε». Μίαν ήμέραν εύρίσκε εις τό σπίτι του άφηρημένος, είδε την έπγραφήν και έφυγε....

'Ο Νέανδερ, ό διάσημος συγγραφεύς της 'Ιστορίας του Χριστιανισμού ήτο μεταξύ τών μεγαλειτέρων άφηρημένων. Μίαν ήμέραν εις τό Βερολίνον περιπατεί με τό ένα πόδι έπάνω εις τό πεζοδρόμιον και τό άλλο

κάτω. Αιφνιδιαώς έσταμάτησε και στρεφόμενος πρδς τόν συμπεριπατητήν του του έξέφρασε την κατάπληξιν του πως αιφνιδιαώς τό ένα πόδι του έγινε κοντιότερο από τό άλλο!

Και ό μέγας ιστορικός της Ρώμης Μόμφεν μίαν ήμέραν έβγαλε τά γυαλιά του ένθ ήτο εις τό τραμ και τά έτοποθέτησε εις τό δεξινόν μέρος. 'Επειτα ηρχισε να τά ζητή μόνον εις τό άριστερόν μέρος, όπου συνείθιζε να τά τοποθετή. 'Ενα κοριτσάκι που ήτο σιμά του τότε του τά έδειξε. Και ό Μόμφεν, άφου του έθόπευσε τό προσώπιόν του, τό ήρώτησε :

—Και πώς σε λένε, κοριτσάκι μου ;

—'Αννα Μόμφεν άπήντησε εκείνο κοκκινήσαν.

'Ητο ή κόρη του, την όποιαν από την άφηρημάδα του δεν άνεγνώρισε ό σοφός.

Και Γάλλοι συγγραφείς φημιζονται διά την άφηρημάδα των. Διά τόν Ρακινάιν έγραφε σύγχρονός του, ότι «έν μέσφ της κοινωνίας έξη διαρκώς άπών». Διά τόν σοφόν Φοντενέλον ό Διδερότος έγραφεν ότι όλόκληρος ή ζωή του ήτο μία συνεχής άφηρημάδα. Καί ό Φοντενέλ συνείθιζε κάθε Κυριακή να γευματίζη εις τό σπίτι ένδς φίλου του. Μίαν λοιπόν Κυριακή έπήγε...χωρίς να ένθυμηθῃ ότι πρδ δύο ήμερών τόν είχαν κηδεύσει.

'Η κυρία Στάελ, ή διάσημος Γαλλίς συγγραφεύς άφηγείτο ότι όταν άπέθανε ή μητέρα της την έθαψαν εις τό έξοχικό σπίτι των. 'Ο πατέρας της, διάσημος άφηρημένος, ήκολούθησε την μεταφοράν σιωπών. 'Όταν δέ την έθαψαν και ένας φίλος του τόν συνεληψθη, εκείνος, θυσιζόμενος εις τήν άφηρημάδα του, άπεκρίθη ψυχραμύτατα :

—'Απεναντίας, δεν μου κακοφαίνεται αυτός ό έξοχικός περίπατος! Πάντα ό άέρας της έξοχής ωφέλει !

Οι κακντροχέις όμως μπορούν να αποδώσουν την άπάντησιν ότι εις άφηρημάδαν του πατρός της Στάελ, αλλ' εις την εύχαρίστησιν ότι άπληλάνη από τό έτερον ήμισυ του, τό όποιον γαίνεται ότι δεν του έκαμε την ζωήν εύνη.

Περίφημη είνε ή άφηρημάδα του διασήμου 'Ιταλου σοφού και ύπαργου της Παιδείας ντε Σάνκτις, ό όποιος μίαν ήμέραν έπήγε εις τά άνάκτορα πρδς ύπογραφήν διαταγμάτων. 'Αφου ό Βασιλεύς τά ύπέγραψε, ό ντε Σάνκτις αντί να πάρη τό άγγείον που περιείχε τόν άμικον, που κατά την έποχην εκείνην άντικαθίστα τό στοιχειώχατο, έπήγε τό καλαμαρί και τό άδειασε έπάνω εις ένα διάταγμα! Τό πράγμα συνέβη την 14 Δεκεμβρίου 1880 και τό άνέγραψαν αι έφημερίδες της Ρώμης.

Ο ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΣ



1ο Έλληνικόν Πνεύμα

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΞΥΠΝΟΤΕΡΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ
ΒΡΑΒΕΙΑ 10.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ο ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Ο βασιλεύς Όθων είχε κάποτε εις τὸν Κολοκοτρώνη :

— Έσύ, Κολοκοτρώνη, είσαι ὁ ἐργάτης τῆς ἑλληνικῆς ἐλευθερίας, καὶ μάλιστα ὁ κυριότερος. Όλοι οἱ τοιοῦτοι πῆραν δώρα ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν κυβέρνησιν. Σὺ τί θὰ πάρῃς ;

Τότε ὁ Γέρος τοῦ Μωρητῆ ἀπάντησεν :

— Εἰς δόσατε σ' αὐτοὺς δώρα, ἔφηρπε νὰ δώσετε καὶ εἰς Ἀθηναίους καὶ γυναικῶνα πού κουβίλλουν τὴν μαρτυρίαν ἀπὸ τὴν Δημησιάναν στὴν Τριτοῦλιν.

Μαζίνα Πάνος Παπαρηγόπουλος

Ο ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ

Κάποιος φυλακισμένος, ὁ ὁποῖος ἐπρόκειτο νὰ τιφεσθῇ διότι εἶχε κοινωδικοσθῇ εἰς θάνατον διὰ καίριο ἐγκλημα, πού εἶχε διαπραγματεύσει, ἐδόχθη κατὰ τὰ ἐξημερώματα τῆς ἡμέρας τῆς ἐκτέλεσως τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ παιδὸς ὁ ὁποῖος ἐπῆγε νὰ τὸν ἐξμολογήσῃ.

Ο ἱερεὺς κρατοῦσε αὐτὸ ἕνα χεῖρ πρὸς τὸν πατέρα καὶ τὸ ὄψος τὴν εἰκόνα τοῦ Ἑσταυρωμένου. Ἐπῆλθον λοιπὸν τὸν καταδικαστὴν καὶ τοῦ εἶπε :

— Εἰσεὶς πούς ἐκάρφωσε αὐτὸν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ;

— Όχι, ἀπάντησεν ὁ μελ'λοθάνατος.

— Εἰς ! πού λέγει ὁ ἱερεὺς.

— Εἰσεὶς πούς τοῦ πέραςσε τὸν ἀκάνθητον στέφανον ;

— Όχι !

— Εἰς, λέγει καὶ πάλιν ὁ ἱερεὺς.

Ἐνθ' ἔλεγε αὐτὰ ὅμως ὁ ἱερεὺς, εἶχε πλησιάζει τὸ κεφάλαιον στὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ. Τότε, τὸν διακρίνει ὁ καταδικαστὴς καὶ τοῦ λέγει :

— Πατὰ μου, τράβα πέρα πέρα τὸ κεφάλαιον, γιατί διὰ τοῦ κόλπου τὰ γένεια καὶ ἔστερα θὰ λές διὰ τοῦ τακτικῆς ἐγὼ !

Ἀθήναι Δημόκριτος Σταυριανός

Η ΛΑΤΕΡΝΑ

Όταν γὰρ πρώτη φορά στὴ Νιδ εἶδαν τὴν λατέρνα, τοὺς φάνηκε παράξενη. Πολλοὶ ἔτρεχαν ἀπὸ περιέργειαν νὰ τὴν ἰδοῦν ἢ νὰ τὴν ἀκούσων. Μία γυνὴ πῆγε καὶ αὐτὴ νὰ δῇ τὴν λατέρνα. Περιεργάζετο μὲ ἐπιμονὴν τὴν κατὰ λα πού ἦταν ζωγραφισμένη ἀπάνω σ' αὐτὴν καὶ τὴν ἐξέλαβε πῶς ἦταν εἰκὼν κάποιου ἁγίου καὶ ῥώτης πῶς ὀνομάζεται.

— Λατέρνα, τῆς ἀπάντησε μὴ ἄλλη.

Ἡ γυνὴ ἔκαμε μὴ ὑπόκρισιν καὶ εἶπε :

— Ἀγία μου λατέρνα, παιχιδιάρια ποῦσαι !

Ἐλένη Ε. Μονογυιού

ΤΟ ΠΑΤΕΡ ΗΜΩΝ

Στὴν Ἀμερικὴ ἀπγορεύετο ὁπωσδήποτε ἡ εἰσοδος πᾶν ἀγαπητοῦ, ὁ ὁποῖος φυσικὰ δὲν ἐγίνοντο δεκτοὶ καὶ ἀπὸ τὰς ὑπερκατασκευαίων ἐταιρειῶν ἐνταῦθα.

Ένας τελείως ἀγαμέμιος μετανάστης, ὁ Ν. Β., καθόρθως διὰ πλαγίαν μέσον νὰ ἐπιβασθῇ τοῦ δι' Ἀμερικὴν ἀναχωροῦντος ἑλληνικοῦ ὑπερκατασκευαίου καὶ ν' ἀναχωρήσῃ. Όταν τὸ ἀμερικανικὸν ἐβῆσε στὸ περίφημον «Κασσιγάρι», τὸ ὁποῖον εἶνε πάντοτε ὁ φρόδος καὶ ὁ τρόμος τῶν μεταναστῶν, καὶ οἱ ἐπιβάται ἐσχημάτισαν σειρὰν διὰ τὴν ἐξέτασιν καὶ ἀποβιβασμὸν τῶν, ὁ Ν. Β. παρετήρησε μὲ ἀποροῖαν ὅτι καὶ πάλιν τοὺς ἐξήγαγον ἐάν γινῶρίζουν γράμματα. Ἀλλ' ὅταν ἀνελθῇ διὰ οἱ ἐξετασταὶ ἦσαν Ἀμερικανοὶ, ἤρχισαν κα-

πῶς. Όταν ἤλθεν ἡ σειρά του, τοῦ ἔδωκαν μίαν ἑλληνικὴν ἐφημερίδα, διὰ νὰ ἐξακριβώσων ἐάν γνωρίζῃ ἀνάγνωσιν. Ο Ν. Β., χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, ἐξερρίβωσεν ἀπὸ τὰς ἐπ' αὐτῆς φωτογραφίας διὰ τὴν ἐκτέτασιν καὶ κατόπιν παρατηρῶν μετὰ προσοχῆς τὴν ἐφημερίδα ὡς νὰ ἐδιόκρινεν, εἶπε δυνατὰ :

— Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς κλπ.

Ο Ἀμερικανὸς, μὴ ἐννοῶν λέξιν ἑλληνικὰ, ἐπείσθη διὰ πρᾶγματι διδάσκει καὶ προτοῦ ὁ Ν. Β. πελειώσῃ τὴν...προσεσχύν, τοῦ λέγει :

— Πῶς ἀντὶ !

Καὶ ὑπογράφας τὰ χαρτιά του τοῦ ἐπέτρεψε τὴν ἀπεβίβασιν, πρὸς μεγάλην ἐκπλήξιν τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐτόλμων νὰ γελᾶσιν.

Ε. Θ. Γαλάκας

ΚΑΙ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΔΗΜΑΡΧΟΣ

Κάποτε ὁ βασιλεὺς Γεώργιος Α' εἶχε ἐπισκεφθῇ τὴν Πάρον. Όταν ἀναχωρῶν ἐπεβίβασεν εἰς τὴν βασιλικὴν λέμβον, ἠκούοντο ζοηρότατα ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ αὐτοῦ ἀπὸ τὸν λαὸν πού κατέκλυε τὴν ἀποβάθραν. Μεταξὺ διὸν ἠκούσθη καὶ ἡ βοᾶ τῆς φωνῆς μίας γυναικὸς ἀπὸ τοῦ Τσιπιδίου πού ἔλεγε :

— Στὸ καλὸ, βασιλεῦ μᾶς. Καὶ τοῦ χρόνου νὰ μᾶς ἐρθῇς δῆμαρχος....

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

Νέος Ἰωάννης

στὸν ὑπουργὸ καὶ τὴ διαβάσει... Ἀλλὰ μὲν τὴν διάβασε λέγει στὸν ὑπάλληλον :

— Καὶ δὲν τὸν ἀφίγης νῆσθαι μέσα ; Πῶς τοῦ γρήγορα νῆσθαι...

Ο κ' ὑποπότηρος ἔτρεξε, πῆγε μέσα, ταμπούρησε ὅλες του τὶς δουλειὰς καὶ ἐξαχρῆσε τὸν ὑπουργὸ γιὰ νὰ φύγῃ.

Μὰ γὰρ σταθῆτε, κύριε, τοῦ λέγει τότε ὁ ὑπουργός. Ἐδὼ στὴν κάρτα σας βλέπω τὸν τίτλον «Μπατζανᾶκης τοῦ Θεοῦ». Τί σημαίνει αὐτό ;

— Νὰ σᾶς πῶ ἀμέσως κύριε ὑπουργέ. Ἀπλοῦστατα ἡ πεθερά μου εἶχε δύο κόρες, τὴν μὴ τὴν πῆρε ὁ Θεὸς καὶ τὴν ἄλλη ἐγὼ !...

Πειραιεὺς Νίκος Ἀδάμας

Η ΤΑΜΠΑΚΕΡΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

Ο πατέρ Ἀμβρόσιος ἦταν ἕνας πολὺ εὐσεβὴς καὶ διὰ τὸν ἀγαποῦσαν καὶ τὸν ἐσέβοντο στὸ χωριό. Ἀκόμη καὶ ἀπὸ ἄλλα χωριά ἤρχοντο χριστιανοὶ νὰ ἐξμολογήσων σ' αὐτόν, γὰρ ἦταν κλειδὸς τὸ στόμα του στὴν ἐξμολόγησιν. Ένας λοιποῦτῃς μὴ μέρα γύρηναι νὰ ἐμεταλλεῖ τὴν ἀρετὴ αὐτὴ τοῦ πατὸς καὶ τὸ κατέκρυψε. Τὸν εἶδε νὰ βγάξῃ τὴν ἁμνημία ταμπάκερα του γιὰ νὰ πάρῃ πρῶτα ταμπάκον, τὸν φέρνει βολικὰ καὶ τοῦ τὴν πέρνει. Ὑστερα, κρατώντας στὴ φουχτα του τὴν ταμπάκερα, λέει στὸν πατὰ :

— Πάτερ μου, μπορὸ νὰ σᾶς ἐξμολογήθῃ κάτι ;

— Εὐλογητὸς ὁ Θεός, εὐχαρίστος, πατὴρ μου.

— Λοιπὸν, παποιῦ μιν, πρὸ ὀλίγου ἔλεγα κάποιον πρῶγμα καὶ μετανῶν. Κάνει νὰ κοινωρήσῃ ;

— Όχι, πατὴρ μου, παρὰ μόνον ἂν ἐπιστρέψῃς τὸ κλατέν.

— Πάρτε το ἑσείς, δέσποτά μου.

Καὶ τοῦ ἔπεινε κλειστὴ στὴ φουχτα του τὴν ταμπάκερα.

— Όχι, ὅχι, τέκνον μου, νὰ τὸ δώσῃς εἰς ἐκεῖνον πού τὸ ἀνέχε, διαμαρτυρήθῃ ὁ πατέρ Ἀμβρόσιος.

Καὶ ὁ λοιποῦτῃς πονήρως :

— Τοῦ τὸ δίνω καὶ δὲν τὸ δέχεται.

— Ε, τότε, κράτα τὸ καὶ ἔσο συγκεχωρημένος καὶ ἐν τῷ νῦν καὶ ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι.

Όταν ὅμως τοῦ χρειάστηκε ἡ ταμπάκερα καὶ εἶδε πῶς δὲν ἦταν στὴν τσέπη του, φοβήθηκε νὰ καταγγεῖλῃ τὸν λοιποῦτῃ, γιατί εἰς αὐτὸν ἐφάνερνε τὴν ἐξμολόγησιν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον — Θεὸς φυλάξῃ ! — δὲν εἶχε κάποι ποτὲ του.

Σύρος. — Ἀγγ. Σύρος

Σύρος. — Ἀγγ. Σύρος

Σύρος. — Ἀγγ. Σύρος

Σύρος. — Ἀγγ. Σύρος

Σύρος. — Ἀγγ. Σύρος

Σύρος. — Ἀγγ. Σύρος

Σύρος. — Ἀγγ. Σύρος

Σύρος. — Ἀγγ. Σύρος

Σύρος. — Ἀγγ. Σύρος

Σύρος. — Ἀγγ. Σύρος

Σύρος. — Ἀγγ. Σύρος

Σύρος. — Ἀγγ. Σύρος

Σύρος. — Ἀγγ. Σύρος

Σύρος. — Ἀγγ. Σύρος

Σύρος. — Ἀγγ. Σύρος

Σύρος. — Ἀγγ. Σύρος

Σύρος. — Ἀγγ. Σύρος

Σύρος. — Ἀγγ. Σύρος

Σύρος. — Ἀγγ. Σύρος

Σύρος. — Ἀγγ. Σύρος

Σύρος. — Ἀγγ. Σύρος

Σύρος. — Ἀγγ. Σύρος

Σύρος. — Ἀγγ. Σύρος

Σύρος. — Ἀγγ. Σύρος

Σύρος. — Ἀγγ. Σύρος

Σύρος. — Ἀγγ. Σύρος

Σύρος. — Ἀγγ. Σύρος

Σύρος. — Ἀγγ. Σύρος

Σύρος. — Ἀγγ. Σύρος

Σύρος. — Ἀγγ. Σύρος

Σύρος. — Ἀγγ. Σύρος

Σύρος. — Ἀγγ. Σύρος

Σύρος. — Ἀγγ. Σύρος

Σύρος. — Ἀγγ. Σύρος

Σύρος. — Ἀγγ. Σύρος

Σύρος. — Ἀγγ. Σύρος

Σύρος. — Ἀγγ. Σύρος

Σύρος. — Ἀγγ. Σύρος

Σύρος. — Ἀγγ. Σύρος

Σύρος. — Ἀγγ. Σύρος

Σύρος. — Ἀγγ. Σύρος

Θωμᾶς Σ. Γουεζῆς

Η ΤΡΕΛΛΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Δὲν ἐπρόφθασεν ὅμως νὰ εἰπῇ ἄλλο τίποτα κατὰ τὸν Κέντερ. Όταν τοὺς εἶδε ὁ Μπέδερτον ἔβλεπε ἔξω φρεῶν καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς δοῖ μὲ τὰ χεῖρά του λόγια. Ἐπειτα τοὺς εἶπε γὰ νὰ τοὺς τρομοκρατήσῃ.

Δὲν πρόκειται νὰ συνεχισθῇ πολὺ ἀκόμη ἡ κωμωδία αὐτή. Σὲ λίγα θὰ εἶνε ἐδῶ ἡ ἀστυνομία, τὴν ἁλίαν εἰδοποίησα προτοῦ ἔλθῃ ἐδῶ.

Ο γατρός ἐξαγομῆσε. Ἐπειτα ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μὴ σφηνάγα καὶ ἐπλησίασε τὸν Μπέδερτον. Ο νέος ἐγνώριζε πολὺ καλά τὴν ἐσθίαν αὐτὴ καὶ μετένοιθε γιατί δὲν εἶχε τοῦ Ἀλφ νὰ ἐπέμῃ ἀμέσως μὲν θὰ εἶμπα πᾶν στὸ σπῖν. Ἀμέσως ὅμως ὁ γατρός ἐστράφη καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὴν νέαν.

— Πρέπει ν' ἀρχίσωμε ἀπ' ἐδῶ, εἶπε.

— Όχι ! Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ἐπιδέξω ποτὲ !

Ἐπὶ τὸν Κέντερ. Πρέπει πρῶτα νὰ κανονίστῃς τοὺς λογαριασμούς μας.

— Εἰς νὰ σοφίσῃς, ἀγαπητὴ μου, γιατί θὰ πάθῃς τὰ ἴδια, τοῦ ἀπάντησε ὁ γατρός μὲ ἕνα περιφρονητικὸ βλέμμα. Κανείς δὲν μπορεῖ ν' ἀντιτρέψῃ τὰ σχέδιά μου. Τώρα βοσῶ σασε διὰ τὴν διάθεσί μου.

Ο δόκτωρ Βάρλιγκ ἐπροχώρησε πρὸς τὴν νέαν πού εἶχε ἐν τῷ μεταξύ λιποθυμήσῃ, τῆς ἔπασε τὸ κεφάλαιον καὶ ἐταμάσθηκε νὰ τῆς κάμῃ τὴν τρομερὴ ἐνέαν.

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμή ὁ Κέντερ βρέθηκε μὲ ἕνα πῆγμα ἀπάνω του, τὸν ἀνέτρεψε καὶ ἐπροσέειπε νὰ τὸν σταγγυλίω. Ἀλλὰ ὁ γατρός ἦταν πρὸς τὸν Κέντερ καὶ κατέκρυψε νὰ ἀνταλλάξῃ ἀπὸ τὸ σφίξιμο. Ο Μπέδερτον παρρησιόχως τὴν πάλιν, ἀνέκωνος νὰ κινηθῇ.

Ἡ πάλιν μεταξὺ τῶν δύο συνεόχων ἐξερρίβωσεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν. Πότε ὁ Κέντερ ὤρμησεν ἐπάνω στὸν Βάρλιγκ καὶ πότε ὁ γατρός ἐπάνω σ' αὐτόν. Ἐπῆλθεν καὶ οἱ δύο μὲ λύσαν.

Ο γατρός σὲ μὴ στιγμή ἀρπάξε ἕνα κήρυμα καὶ τὸ ἐξεσφενδόνισε κατὰ τοῦ Κέντερ. Ἀλλ' αὐτὸς ἐπρόφθασεν, ἐστράβηθη καὶ ἔβλεπε τὸν Κέντερ πρὸς τὴν νέαν.

— Ἀπῆμ ! ἐβόησε μὲ λύσαν. Καὶ ὥρμησεν ἐπὶ τὸν Κέντερ.

Ἐπῆλθεν ὅμως τὸν ἐπεριέμενε. Καὶ μὲν ἔπασε ἐπάνω του, τὸν ἔπασε ἀπὸ τὸν λαμὸν, τὸν ἐπῆλθε δυνατὰ μὲ τὰ χεῖρά του καὶ τὸν ἀνέβηκε νὰ λυγίσῃ...

Ο Κέντερ ἔπασε χέμω. Καὶ ὁ Βάρλιγκ, μὲ τὰ μάτια ἔξω ἀπὸ τῆς κόγχης, τοῦ ἐσφηνάγε μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τὸν λαμὸν. Καὶ ἔπασε, ὅταν εἶδεν ὅτι ὁ ἀντίπαλός του δὲν ἐκινετο πρὸς αὐτόν, ἔσφηνάσε πρὸς αὐτόν καὶ τὸ ἐξεσφενδόνισεν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ δωματίου.

Ο Κέντερ δὲν ἦταν πλέον παρὰ ἕνα πῆγμα.

Ἐπειτα ὁ Βάρλιγκ ἄρχισε ν

σκάλα αναποδογύρισε και ο Φόν και ο Σπαράκας ευρέθησαν στη θάλασσα.

Κραυγὰ φρίκης και τρομού αντίχησαν, ενώ δε οι λαμβούχοι επεδόθησαν να ανασφύρουν τον αστυνόμενον και τον ακόλουθόν του, οι οποίοι εανδύνευσαν να πνιγούν, το βατόρι ήλλαξε ταχύτητα και εξήλθεν ολτοσώως του λιμένος.

Όπως απέδειχθη κατόπιν, μέλη της συμμορίας, ανήκοντες εις το προσωπικόν του πλοίου και αναμένοντες να διευκολύνουν την δραπέτευσιν του συναδέλφου των, έβυσαν από σκοπού το σχοινί της σκάλας, αδιαφορούντες ότι θα έπαιναν τον δυστυχή Φόν και τον ακόλουθόν του.

Καί έσως μὲν ο Φόν την ζώην του χάρις εις τους δύο λαμβούχους του, άλλ' εανδύνευσεν να χάσῃ την υπώληφίν του, διότι διάλειρος ο Πειραιεύς και ή πρωτεύουσα έβελούσαν άρκετά καιρό με το κοκκινοτραχιζό έκείνο πάθημα.

Τὴν ἴδια ἐκεῖνη νύκτα τοῦ ἐπεισοδίου, ἐνθ' ὃ ἀνιχνύσας ἀστυνόμενος ἐκώθητο εἰς τὸ κρεββατίον του διὰ νὰ στεγνώσῃ καὶ συνέλθῃ ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ τῆς ἀπειλῆς τοῦ αἰκτεροῦ θανάτου τοῦ πνιγμοῦ, ὁ Σπαράκας, ὁ ὁποῖος εἶχε στεγνώσῃ καὶ συνέλθῃ προηγουμένως, τὸν εἰδοποίησε ὅτι κάποια γυναῖκα ζητοῦσε μὲ ἐπιμονὴ νὰ τὸν ἴδῃ.

Ἡ ἀπάντησις τοῦ Φόν ἦτο ἀπάντησις ἀνθρώπου ὀργισμένου καὶ σαστισμένου.

—Νὰ τὴν στειλῇς στὸ διάβολο, τοῦ εἶπε, καὶ αὐτὴ καὶ οἱ τοῦ τοῦ σοῦ.

—Τὴν ἐστεῖλα, ἀπάντησεν ὁ ἰδιόρρυθμος Σπαράκας, ἀλλὰ ξαναγύρισε ὡς τώρα διὸ φρέξ.

Ὁ Φόν γέλασε μὲ τὴν ἀπάντησιν τοῦ ἀκολούθου του, ἀλλὰ ἐσοβαρεύθη ὅταν ἤκουσε νὰ τὸ λέγῃ μὲ ὕψος σοβαρόν.

—Μοῦ εἶπε, κύριε ἀστυνόμε, μιὰ κουβέντα πού μ' ἔδωκε σὲ μεγάλες ὑποψέψεις.

—Τί δηλοῦναι μοῦρε Σπαράκας, τὸν ἠρώτησε ὁ Φόν μὲ ἐνδιαφέρον.

—Μοῦ εἶπε πῶς ἂν δὲν στὸ πῶ καὶ ἂν δὲν τὴν δεχτῇς καὶ δὲν τὴν ἀκούσῃς ἀπόψε αἰσῶ θὰ εἶνε ἀγὰρ καὶ θὰ χτυπάμε, κύριε ἀστυνόμε κα' ἐλόγου σου κα' ἐλόγου μου τὰ κεφάλια μας στὸν τοίχον.

—Τί λές; μονιμώδεις ὁ Φόν.

—Καὶ πῶς τὸ κοῦμα θάσῃ στὸ λαμό σου, συνεληρώσε ὁ ἀκόλουθος.

Τὸν ρώτησε τότε ὁ Φόν τί γυναῖκα ἦταν αὐτή.

—Γιὰ καλοστεκομένην, τὸν διεβεβαίωσεν ὁ Σπαράκας, μὲ μοῦξά καὶ μὲ μαντήλα.

—Νησιώτισσα εἶναι ;

—Ἀπὸ τὴν κρυβέντα τοῦ μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε Σιωνίτσα.

—Τί διάβολο νὰ θέλῃ...

—Ποὺ νὰ ξέρω ἐγώ.

—Ἀς τὴν δεχθῶμε, εἶπε ἔπειτα ἀπὸ διστακτικότητά ὁ Φόν.

Ἐπειτα ἀπὸ ἑνα διὸ λεπτά τῆς ὥρας στὸ πενυχθὸν δωμάτιον τοῦ ἡσαστινόμενου τῆς καταδιώξεως ὁ Σπαράκας εἰσήγαγε μιὰ γυναῖκα τυλιγμένη ἀπὸ τὰ αὐτιά μέσα σένα μοῦξά χρώματος καφέ, πού τὴν νύχτα φάνταζε σάν μαύρος.

Ὁ Φόν χωρὶς νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς ἔρριξε ἑνα μάτι ἀπὸ τὴ μαύρη μαντήλα πού φοροῦσε ἔως κάτω στὴ μακρινὰ τῆς φουστός.

Στὸ φῶς μιὰς λάμπας τοῦ πετρελαίου, ὁ Φόν δὲν μπορούσε νὰ δῇ τὰ μοῖρα τῆς, ἀλλὰ καὶ ἡ μυστηριώδης γυναῖκα δὲν ἄνοιγε τὸ μοῦξά της, καθὼς δὲ φοροῦσε μαντήλα ἴσως τὰ φρύδια τῆς σχεδὸν καὶ εἶχε σηκωμένο τὸ μοῦξά της ὡς τ' αὐτιά, δὲν εἶδεινε παρὰ μόνον τὰ μάτια τῆς.

—Τί θέλεις, κερά, τί μὲ γυρεύεις ; τὴν ρώτησε μὲ ὕψος καὶ ἔκφρασι ἀπότομη. Ἐκεῖνη τοῦ ζήτησε μὲ λίγα λόγια νὰ μείνουν μονάχα.

—Κύτταξε καλὰ τῆς εἶπε ὁ Φόν, μὴ μὲ σκοτίσῃς μὲ καμιά κομποδοιλιὰ γινεῖ θὰ σὲ πετάξω ἔξω με τῆς κλωπίτσες.

Παρ' ὅλην ὅμως αὐτὴν τὴν ὑποδοχὴν, ἡ ἄγνωστος γυναῖκα δὲν ἐταράχθη οὔτε ἐφοδίσθη.

Ὁ Φόν διέταξε τὸν Σπαράκα νὰ βγῇ ἔξω

καὶ νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα, τότε δὲ μόνον ἡ μυστηριώδης γυναῖκα κατέβησε τὸ μοῦξά της καὶ ἐφανέρωσε τὰ μοῖρα τῆς.

Ὁ Φόν τὴν κύτταξε καλὰ.

Ἦταν βέβαιος ὅτι πρώτη φορὰ εἶδλε τὰ μοῖρα τῆς.

Τὸ φάνηκε ἀληθινὰ μεσόκοπη καὶ καλοστεκομένη γυναῖκα, ἀρκετὰ συμπαθητικὰ μὲ μάτια ἀνίσχυα καὶ μὲ ἔκφρασι καλοκάγαθη.

—Λέγε μου τώρα τί θές; τῆς εἶπε μ' ἔκφρασι ἐνθαρρυντικῇ.

Ἄκουσε τότε ἀπὸ τὸ στόμα τῆς ἀγνώστου γυναίκας κάτι πού τὸν κατεπάρξε.

—Κύριε ἀστυνόμε, τοῦ εἶπε, μὲ φωνὴ σταθερῇ, κύριε ἀστυνόμε ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ στὰ χέρια σου...Δὲ θὰ θγῶλῃς ταμουδιά ἀπὸ τὸ στόμα σου, σὲ ὅτι θὰ σοῦ πῶ...ἀπὸψε ἀπόψε κατὰ τὰ μεσάνυχτα θὰ γίνῃ κάποιο φονικό, κάποιο μεγάλο κρῖμα...θὰ σκοτώσινε κάποιο ξένο, δὲν ξέρω ἂν εἶνε φρατζέσκος γιὰ ἱγυλῆς εἶνε ὅμως ξένος, ἑνας ὁμορφος καὶ ψηλὸς ἄντρας γεμιστός ἀπὸ ζωὴ καὶ ἀπὸ κέφι...

...Θὰ τοῦ στήσουν καρτέρι καὶ θὰ τὸν ξεμπερδέψουν...Ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ στὸ χέρι σου... Ἐγὼ θὰ σοῦ πῶ πού θὰ πᾶς καὶ πού θὰ φυλάξῃς γιὰ νὰ μὴ γενθῇ αὐτὸ τὸ ἄδικο φονικό τὸ μεγάλο κρῖμα...

Ὁ Φόν ἐνθ' ὅτῃν ἀρχὴ τοῦ ἤλθε νὰ γελᾷ κατόπιν ἐσοβαρεύτηκε, τὴν ἄκουσε μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ δὲν τὴν διέκοψε διόλου ἔως ὅτου φάνηκε πῶς τελείωσε τὴν ἐξμολόγησιν τῆς.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)



ΒΑΚΧΟΣ

Πόσο σ' ἀλήθεια ψεύταινη εἶνε ἡ πλάσι, καὶ πόσο πρόστιχο τὸ λόγιο γέλασμά της. Μὲ μύρια παρρηθία θὰ μᾶς φτιάσῃ παλάτι τῆς χαράς νὰ μᾶς πλαγιάσῃ, καὶ τὸ πρῶθ θὰ μᾶς ξυγνίσῃ τὸ οὐρλιασμά της

Τὴ λήθη στὸ φαρμάκι τῆς τὸ τόσο, πού θὰ μπορούσῃς νὰ ζήτησῃς, ἀνθρωπτε μου; Κοντὰ μου σάν φάρφης θὰ σὲ γλυτώσω καὶ σὴν ταβέρνα μέσα θὰ σοῦ δώσω τὴ λησιμονία πού δὲν τὴν γνῶριζες, φτωχέ μου.

Καὶ στὴ γωνιά γιὰ κῦττα κάποιο γέρο, ὀλιμπερὶς πίνει κρασί γιὰ νὰ ξεχνιέται, ἐγὼ παρῶναιμι θὰ σὲ σπῶν φέρω. Εἰς ἑνα γινώ... τὸν ἔλασε... τὸ ξέρο, καὶ μόνος κα' ἔρημος πίνει κα' ἀποκοιμείται.

Καὶ σ' ἄλλο τὸ τραπέζι τραγουδᾷ καὶ φαίνοντ' ὅλοι στὴ χαρὰ πλημμυρισμένοι, κα' εἰν' ὅλοι νέοι κα' ὅλοι τους πονᾶνε γιὰ γτώχους, γι' ἀνεργία θὰ μιλᾶνε, καὶ θὰ γλυντοῖν τὴν λησιμονία τους μεθυμένοι.

Πεῖθ' πέρα, βλέπεις, διὸ φτωχοὶ σσημένοι ὁ ἑνας ἔχει ἐπὶ τὰ παιδιὰ, πῶς θὰ τὰ ζήσῃ ; Ὁ ἄλλος μιὰ γυναῖκα χτυσιάζει, δουλειὰ νὰ βρῇ ὁ καθένας περιμένει, καὶ σὴν ἀπελπισία ζήτηνε τὸ μεθύδι.

Μά, νά ! σὴν ἄλλη τὴ γωνιά γλυντᾶνε ἰφοκιστάδες μὲ γυναῖκες πολυμήνες. Ὅλοι τους πίνουν κα' ἡ κοκότες τραγουδᾷ τὴν κατανύειν τους στὸ κρασί ξεχνᾶνε, κα' αὐτοὶ γελῶντες σάν τῆς βλέπουν μεθυμένους.

Βλέπεις ; τὴ λησιμονία θὰ σοῦ χάρισω, ὅπως χαρίζω καὶ σ' αὐτοὺς πού εἶδες τώρα. Φτωχέ μου, πονεμένε, θὰ σοῦ δώσω τὴ θέλησά... γλυκὰ θὰ σὲ μεθύσω καὶ θὰ σὲ πῶ σὺν θεῶν τὴν αὐτὴ χάρα.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ ΡΕΝΤΖΟΥ

(Σφαριανή)

ΠΑΡΑΤΕΝΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΓΓΑ

—Εἰς τὸ Τράνσβαλ ἀνευρέθη ἔσχατος ξένος ἀδάμας ὄγκου 200 καρῶν, θεωρεῖται δὲ ὁ μεγαλύτερος ἀδάμας τοῦ κόσμου.

—Ἐξ ἀφροσύνης τῆς κατὰ τὴν ἐσχάτην ταύτην ἐμφανισθείσης γρίπης οἱ ἱατροὶ τῆς Γαλλίας διεπίστωσαν ὅτι οἱ οὐλοχότερον προσβάλλομενοι ἐκ τῆς γρίπης καὶ τὸν κριτικὸν τῶν εἰνε οἱ καρῶν, ἐνθ' ἐπιστεῖται τὸ ἀντίθετον μέχρι τοῦδε.

—Εἰς τὰς χώρας πού ὀυλεῖται ἡ Ἀγγλικὴ ὁ πλέον ἀναγινωσκόμενος συγγραφεὺς εἶνε ὁ Λίνκεν.

—Ὁ βασιλεὺς τοῦ Σιάμ φέρει τὸν περίεργον τίτλον «Βασιλεὺς τοῦ λευκοῦ ἐλέφαντος».

—Εἰς τὸ Παρίσι ἰδρύθη μιὰ σχολὴ ὅπου αἱ κυρία δύνανται νὰ ἐκμανθάνουν νὰ μαγειροῦνται.

—Κατὰ τελευταίαν στατιστικὴν αἱ μεγαλύτεραι πόλεις τοῦ κόσμου εἶνε αἱ ἑξῆς : Λονδίνον μὲ 7.400.000 κατοίκους, Νέα Ὑόρκη μὲ 6.100.000, Βερολίνον μὲ 4.300.000, Παρίσι μὲ 3.000.000, Σιάγγον μὲ 2.700.000 καὶ Τόκιο μὲ 2.270.000.

—Ἡ πλέον ἐκτεταμένη καὶ ἐκμεταλλουμένη τακτικῶς ἐναέριος γραμμὴ εἶνε ἡ Ν.Ὑόρκης—Μπουένος Ἀϊρες, ἀποστάσεως 9.400 χιλιομέτρων.

—Εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ἀφρικὴν ἐπὶ τρανταχέντῃ μαζίον κατοίκων ἀντιστοιχεῖ ἑνὸς τῆς λευκῆς φυλῆς.

—Στὴ Νέα Ζηλανδία ἐφανέρωθη ἑνα σκαλλόψαρον πού ζυγίζει 500 ὀκάδες.

—Χοροαθηριστικὸν τῆς ἀρηρημίδας τὸν συγγρόνον μᾶς εἶνε καὶ τὸ ὅτι εἰς τοὺς ἀγγλικούς σιδηροδρόμους, τὰ λεωφορεῖα καὶ τὰ πρῶα ἐλθισμωγήθησαν μίαν μόνον βροχεράν ἡμέραν 400 γυναῖκες ὀμβρέλλες.

—Εἰς τὴν Κυνηγολογίαν ἀπεκαλύφθη ὑπὸ τὰ ὡλὼν ἀρχαιολόγων ἑνας θησαυρὸς εἰς μεγαλοπρέπειαν ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος.

—Ἐνα ἀμερικανικὸν ἐργοστάσιον ἔβγαλεν ἑνα αὐτοκίνητον πού στοιχίζει μόνον 15.000 δραχμὰς, ἔπειτα δὲ εἰς ἀσχημὴν καὶ προχειρότητα κάθε ἄλλο αὐτοκίνητον ἀπ' ὅσα ἐγίναν ὡς τώρα.

Ἀπὸ τοὺς 50 ἀνδρακαυώχους πού εὗρισαν πο μέσα στὸ ἀνθρωποκρηγνέον τοῦ Χάιντ βίαν ἔγινε μιὰ ἐκρηξίς, οἱ 19 εὐρέθησαν ζῶντες. Ὅλοι ὅμως ὑποφέρουν ἀπὸ τὰς συνεπείας τῆς ἐκρηξέως. Ἐπίσης ἐξήχθησαν ἀπὸ τὸ ἄνθος κορυμνεῖον καὶ τὰ 26 πτώματα. Ὁ περισσότερὸς ἐξ αὐτῶν ἀπέθανον ἀπὸ ἀσφυξίαν καὶ ὅλοι μόνον ἀπὸ τραύματα.

—Σπαράκτικα σσηνὰ διεδραματίσθησαν παρὰ τὸ στόμιον τῶν φρεάτων, ὅπου ἐξήχθησαν τὰ πτώματα. Σοβαρὸν κίνδυνον διέτρεξαν τὸ σση καὶ οἱ ἐργάται πού ἀνέλαβον τὴν διύσιν αἰν τῶν ζάντων.

—Εἰς τὸ θέατρον τῆς πλατείας Αἰγυλίου, εἰς τὴν Ν. Ὑόρκην, ἐξεράγη πρὸ ἡμερῶν μεγάλῃ πυρκαϊά, ἀπαπεφρόσασα ὀλόκληρον τὸ θέατρον.

—Εὐτυχῶς τὸ πῦρ ἐξεδιπλῆθη μετὰ τὴν παρασπασιν, ὅταν τὸ θέατρον ἦτο κενόν.Διὰ τὴν κατάρθεισιν τοῦ πυρὸς ἐχρησιμοποίηθησαν 20 γιντλίας καὶ 400 πυροσβέστα, 16 τῶν ὁποίων ἐτραυματίσθησαν.

—Ἐπίσης ἀπέστησαν σοβαρὰ τραύματα τρεῖς φωτογράφοι ἐφημερίδων, οἱ ὁποῖοι μεταφέρθησαν αἰσῶς εἰς ἑνα νοσοκομεῖον.

—Εἰς τὸ δάσος Πιλάν τῆς Βοημίας εὐρέθη ὑπὸ κρυφῶν ὁ δόκτωρ Ἰοσήφ Μάιερ τραυματισμένους παρὰ τὸ πτώμα τῆς συζύγου του, πλησίον τοῦ αὐτοκινήτου των.

—Ἀνακριθεὶς ὁ ἱατρὸς ἐδήλωσεν ὅτι αὐτὸς καὶ ἡ συζύγος του ὑπέστησαν ἐπίθεσιν ἐνὸς ἀγνώστου. Ἡ ἀστυνομία ὅμως δὲν ἐπίστευσεν εἰς τὴν ἐκδοχὴν αὐτήν, διότι δὲν εἶχε κλησὶ τίποτε ἀπὸ τὰ θύματα.

—Ἀργότερα ὅμως ἐξηκριβόθη ὅτι ὁ ἱατρὸς ἐφόνευσεν τὴν συζύγον του, διὰ νὰ ἐλαφρύνῃ τὸ πῶσόν των 200 χιλιάδων κορονόν, με τὸ ὅποιον εἶχεν ἀσφαλίσει τὴν ζωὴν τῆς καὶ ἔπειτα ἐσηκηνώθησε τὴν ἐπίθεσιν.



ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΔΙΣΩΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΣΤΟΔΗΜΑ ΤΗΣ CONCORDIA MERREI

κοννόμενοι μέσα σὺν γενικῷ θόρῳ, Σὰς παρὰ ἰδόντες σὺν καλῶς σὺν !...

Παρ' ὅλην ὅμως τὸν θόρῳσιν αὐτόν, ἡ Μὲντ ἐνόμειν ὅτι ποτὲ βρούτερη σιγὴ δὲν εἶχε ἐκρηγῆσει μετὰξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Ντάβιντ.

Ὁ Καὶν διέκοψε πρῶτος τὴν σιωπὴ καὶ τῆς εἶπε μὲ σιγανὴ φωνή !

—Σεῖς !... Σεῖς εἰσθε !

Παρ' ὅλην τὴν συγκίνησιν τῆς, ἡ Μὲντ ἐ-



—Δεσποινεῖς Εὐα, ἐφείλεται νὰ μοῦ ἐξηγήσῃς τί συμβαίνει.

σῆμας τὸ κεφάλι τῆς καὶ μὲ κόπο ἀπάντησε :

—Ναί... Πρέπει νὰ παραδεχθῶ ὅτι ἤμουν ἐγώ...

Ταραχμένος ἐκεῖνος τὴν ἐρώτησε :

—Μὲ εἶχατε ἀναγνωρίσει ;

—Ναί...

—Καὶ θέλησατε νὰ μὲ γελᾶσατε !...

—Ἐταί ἔρηπες !

—Τί πρέπει νὰ σεφθῶ λουτόν ;...

—Δὲν τὸ ξέρω ἐγὼ αὐτό...

—Πῶς ; δὲν ξέρετε, δὲν καταλαβαίνετε,

πῶς μοῦ φαίνεται ἀπίστευτο ὅτι σεῖς, σεῖς πο- ρούσατε νὰ μοῦ φανερώσετε τέτοια πράγματα ἀπὸψε σὺν πάγκῳ ;...

—Δέν... δὲν μπορῶ νὰ σὰς ἐξηγήσω...

—Ὅποτε πρέπει νὰ παραδεχθῶ ὅτι σεῖς μοῦ ἐκάματε αὐτὴν τὴν καταπληκτικὴν ἀποκάλυψιν ;

—Μπορεῖτε νὰ τὸ παραδεχθῆτε, ἂν θέλετε.

Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ τίποτε...

—Τότε πρέπει καὶ νὰ παραδεχθῶ ὅτι εἰσθε ἐταίμν νὰ κάμετε μιὰ πράξιν ἐκρηκτικὴν...Τὰ θημάσατε αὐτὰ τὰ λόγια σας ;...

Ἡ Μὲντ ἔφερε καλὰ τὴν ἐπικρασίαν ὅτι αὐτὴν σὴν γὰ νὰ βγάλῃ τὴν ὑποψία ἀπὸ πάνω της.

Σάν ἀσπρατὴ ὅμως ἐπέραςεν ἀπὸ τὴ σκέψιν τῆς τὸ σκατάδιον πού θὰ ἀνέστασεν τὸ σσην. Ἐ-

σκέφθηκε τὴ λήθη τῆς καὶ Πάρου καὶ σὴν τὰ ραχὴ πού τὴν εἶχε φέρῃ ἡ δύσκολη ἐκεῖνη θέ- σης τῆς ἀπέναντι τοῦ Ντάβιντ, δὲν αἰσῶσε καμ- μιὰ διέξοδο.

Ὁ Ντάβιντ τὴν ἐρώτησε :

—Καί... θὰ τὸ κάμετε αὐτὸ τὸ πράγμα ἐξ ἔρατος ;

—Δέν μπορῶ νὰ σὰς ἐξηγήσω, ἀνέκραξεν ἡ Μὲντ ἀπελπισμένη. Δέν μπορῶ... Καταλαβαί- νω ὅτι ἡ κρίσις σας εἶνε σύμφωνος μὲ ὅσα

βλέπετε... Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σὰς ἐξηγή- σω...

Ἐκαμῆλωσε τὸ κεφάλι τῆς καὶ ἀπεμακρύν- θη. Ἀνέθηκε γρήγορα σὺν δωμάτιό της, ἔ- βγαλε τὸ καταραμένο ἔκτεινο φόρεμα, ἐφόρεσε ἑνα ἄλλο δικό της καὶ ἐδῆγχε εἰς ἀναζήτησιν τῆς Εἰς.

Τὴν συνάντησε διπλὰ σὺν Λέσλιν Γκαράχα καὶ ὡς ἔμπαινε μαζί του σὴν τραπέζια.

Τοὺς ἐσταμάτησε καὶ εἶπε.

—Εὐα, θέλω νὰ σὰς μιλήσω μιὰ στιγμὴ.

Ἡ φωνὴ τῆς ἦταν ἀπορροστικὴ, ὅπως καὶ ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου της.

Ἡ Εὐα ἐκρίξεν ἑνα πλάγιον βλέμμα σὺν Λέ- σλιν, ὁ ὁποῖος ἀπεμακρύνθη, ἀπὸ εἶπε μὲ ἀ- διάφορον ὕψος :

—Πολὴ καλὰ. Θὰ πάω νὰ κρατήσω θέσι καὶ θὰ σὰς περιμένω, Εὐα...

Ἡ Εὐα ἔκαμε μιὰ καταρατικὴν κίνησιν, κα- τὰ βάθος ὅμως ἐσκέπτετο ὅτι μπορούσε ὁ Λέ- σλιν νὰ μὴ τὴν ἀφίσχῃ μόνον τῆς ἐκείνην τὴν σι- γήν. Ἀγνοοῦσε ὅτι ὁ Λέσλιν ἐνδιαφερότο κυ- ρίως νὰ μὴ καταλάβῃ κανεὶς ἐκεῖνον πού εἶχε κάμει γιὰ τὸν Κέντ, διὰ μέσου αὐτῆς. Τώρα πού τὸ τηλεγράφημα ἐφύλασσε σὺν χέρι τοῦ Ἀμερικανοῦ, ὁ Λέσλιν ἐφαντάζετο ὅτι ὁ ὁλόος τοῦ εἶχε λήξει.

Ἡ Εὐα ἀκολούθησε τὴν Μὲντ.

—Τί συμβαίνει ; ἐρώτησε μὲ ὕψος σοβαρὸ ἡ Εὐα, ἔτοιμη γιὰ κάθε ἀπόκτο.

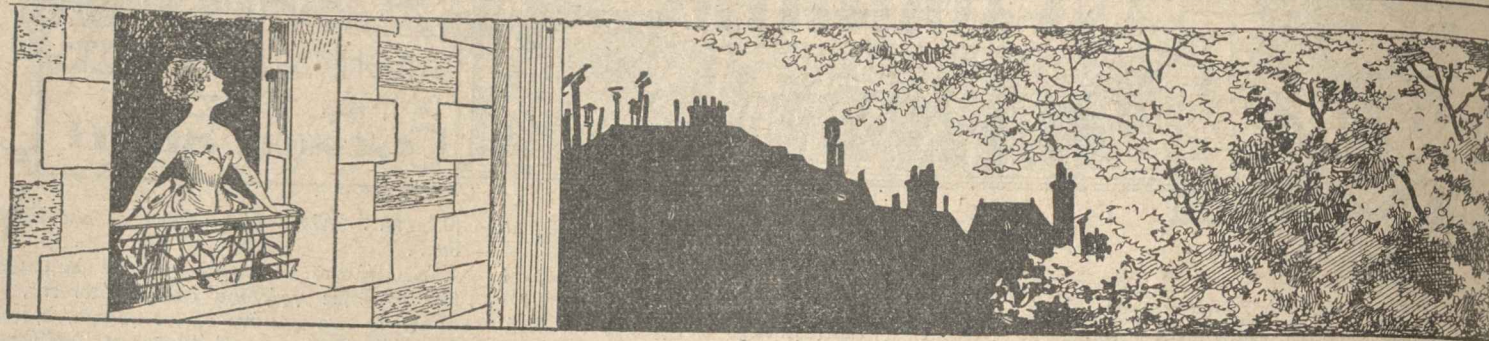
—Ἐλάτε μαζί μου σὺν δωμάτιό μου, ἀπὴν- τησεν ἡ Μὲντ, μὲ τὴν ἴδια σοβαρότητα.

—Γιὰτί αὐτό ;

—Πρέπει νὰ σὰς μιλήσω. Εἶνε ἀπόλυτος ὁ νῆμας νὰ μιλήσωμε.

Ἡ Εὐα ὑπέστη τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ὕψους μὲ τὸ ὅποιον τῆς μιλοῦσε ἡ Μὲντ.

Μόλις ἐμπήκην σὺν δωμάτιον, ἡ Μὲντ ἔκλει- σε τὴν πόρτα καὶ ἐστηριχθεῖς σ' αὐτήν.



ΣΑΒΟΥΡΑ

Περισσότερο από φίλοι, είμαστε αδέρφια. Είχε μείνει όρφανός από έξη χρονών και τόν πήραμε στο σπίτι μας. Έμεγαλώσαμε μαζί. 'Αλλά μετά είκοσι χρόνια ή τύχη μάς έχωρισε. Έν τώ μεταξύν ο Τζιόρτζιο είχε πάρει διπλωμα μηχανικού και έπηγε στο Μεξικό για να έρρασθ ή στην διόρυγα του Παναμά. Έγώ, ύστερα από πολλές περιπέτειες και χωρίς καμμιάν έπιτυχία στην ζωή μου, κατέληξα στην δημοσιογραφία.

Στην άρχ ή έγράφαμε τακτικά ο ένας στον άλλον, αλλά μετά ή άλληλογραφία μας έσταμάτησε. Τό τελευταίο γράμμα ήταν δικό του.

Πέρασαν μερικά χρόνια, όταν μια μέρα ο Τζιόρτζιο ξαναφάνηκε πάλι στο άνήσυχο μονοπάτι της ζωής μου. Τώρα ήταν βοηθός στο αστυνομικό παρατηρητήριο του Έρντινοξ και είχε άποκτησει έν τώ μεταξύν μιάν άρκετά καλή έπισημονική φήμη.

Τήν εποχήν εκείνην είχεν όργανωθή μιá έπισημονική άποστολή στην 'Ανατολικήν 'Αφρική για την μελέτη μερικών μετεωρολογικών φαινομένων. 'Αρχηγός της άποστολής ήταν ο παλιός μου φίλος κ' έτσι κατόρθωσα να είμαι ο μόνος δημοσιογράφος που τούς συνόδευσε. Δέν έγνώριζα πολλά πράγματα από μετεωρολογία, αλλά ήμουν βέβαιος, ότι από τα κατάφερα. Έξ άλλου ήμουν καλός σκοπευτής, πράγμα άπαραίτητο για να λάβη κανείς μέρος σε μιάν αφρικανικήν άποστολήν.

Μιά μέρα, έγώ και ο Τζιόρτζιο, έπρόκειτο ν' άνεβοήμε με άερόστατο για να παρατηρήσουμε κάτι περίεργες άτμοσφαιρικές μεταβολές. Τό άνέοριο ταξίδι άρχισε στής έξη τό πρωί και έπρόκλεισε την μεγαλειότερη περιέγεια των ίθαγενών. Έπρόκειτο να μείνουν στον άέρα πέντε ή τό πολύ έξη ώρες, και κατά τούς ύπολογισμούς μας θα κατεβαίναμε σε άπόστασι δέκα μιλλίων πρός τα βορειοδυτικά, δηλαδή στην άκτή. 'Από εκεί θα έπιστρέφαμε στη βάση μας δια θαλάσσης, χωρίς μεγάλην δυσκολίαν.

'Ακόμη και τώρα, που πέρασε πολλές καιρός, δέν μπορώ να καταλάβω πώς συνέβη τό τρομερό εκείνο. Βρισκόμαστε σε ύψος 955 μέτρων και τό ταξίδι μας έπροχωρούσε κανονικάτα. 'Ο Τζιόρτζιο, σκυμμένος στα έπιστημονικά του όργανα, ήταν άφοσιωμένος στις παρατηρήσεις του, ένφ έγώ έθαύμαζα την άπέραντη θάλασσα και την αφρικανικήν άκτή. Αίφνης, ο Τζιόρτζιο στράφηκε πρός έμέ μ' άρπαξε από τό χέρι, κι' έφώναξε:

— Πέφτουμε! Πέφτουμε! Σαβούρα!

Και προτού καταλάβω καλά περί τίνος πρόκειται, ο Τζιόρτζιο έπέταξε στο κενόν μερικούς σάκους σαβούρα. Με μιá χειρονομία

μέ διάταξε να τόν μιμηθώ. Τέλος, εκατάλαβα κ' έγώ τόν κίνδυνον που μάς άπειλούσε. Τό καλάθι του άερόστατου έταλαντεύετο επικινδύνως και λίγος καπνός έβγαине από τό περικάλυμμα. 'Ο Τζιόρτζιο έφριξε μιá ματιά πρός τά έπάνω και μετά είπε με μιá πνοή:

— Δέν άρκει!

Σάν να είχαμε καταληφθ ή και οι δυό από μανία καταστροφής, έπετάξαμε όλους τούς



'Αρπαξα τό πτώμα του Τζιόρτζιο και τό πέταξα στο κενόν

σάκους της σαβούρας και μετά τά πειδ βαρέα έπιστημονικά εργαλεία.

— Δέν άρκει! Δέν άρκει! Πρέπει να έλαφροθούμε άκόμη!

'Αγωνιώδεις, τρομερές, άλχημονήτες στιγμές! Είχαμε καταληφθ από πανικό. 'Ο Τζιόρτζιο, σε μιá στιγμή μ' έκύτταζε παράξενα με τά γαλανά μάτια του. Τί ήθελε να π ή;

Εκατάλαβα! Έμάντεφα άμέσως τό τρομερό και βουβό δίλημμα: είχαμε πειά θυσία ή άλην την σαβούρα και τά έπιστημονικά εργαλεία. Τώρα δέν έμεναν παρά δύο άνθρωποι στο καλάθι του άερόστατου. Αυτός άνθρωπος και τίποτε πειά. 'Ο Τζιόρτζιο έβγαλε ένα νόμισμα.

— Κορώνα, ή γράμματα; έρώτησε τρέμοντας.

— Γράμματα! άπάντησα.

Τό νόμισμα έλαμποκόπησε για μιá στιγμή, καθώς έστρυφογύρισε ψηλά. Έσκόψαμε να ιδούμε...

Είνε αλήθεια: μερικές στιγμές κλείνουν μέσα τους την άπραντωσύνη μιáς όλόκληρης ζωής. 'Ο χρόνος, τό τρομερό και άκαθόρι-

στο αυτό μέτρο, διαλύεται και εξαφανίζεται. 'Ολη ή ζωή, όλες ή περιπέτειες, άκόμη και ή πειδ λησμονημένη, ή πειδ άσίημαντες, εξαχνονται με κάθε λεπτομέρεια στο νού μας, σ' ένα όνειρο γεμάτο άγωνία. Φαίνεται ότι τό Πεπρωμένο, προτού να μάς εξακοιτίσει στην άνυπαρξία, θέλει να μάς άναγκάσει να ξαναζήσουμε, για μιá στιγμή, την σύντομη, θλακώδη και περιττήν ιστορία της ζωής μας.

Κορώνα ή γράμματα; Γράμματα! Τό νόμισμα είχε την ιδιοτροπία να πέση από την πλευράν αυτήν, και έπομένως θα έπληρωνε έγώ. Έπρεπε να κλείσω τά μάτια και να πέσω στο κενόν για να σώσω τόν άλλον, τόν Τζιόρτζιο, τόν φίλον και αδελφό μου. Αυτό ήθελε ή τύχη.

'Ο Τζιόρτζιο μ' έκύτταζε. Έγώ έσκυψα τό κεφάλι, σε σημείο ύποταγής. 'Ο Τζιόρτζιο, δέν ήθελε, δέν μπορούσε να ιδ ή, κ' έστρεψε τό πρόσωπο.

Είδα έτσι τόν αυχένα και τούς ώμους του, που έτρεμαν τώρα από τό κλάμα. 'Αλλά ποιός ήταν τώρα, ο άνθρωπος του οποίου δέν έβλεπα πειά τό πρόσωπο; Ποιός ήταν; Ένας άνθρωπος, βέβαια, ένας ζωντανός άνθρωπος που θα ζούσεν άκόμη, ένφ έγώ θα πέθαινα λίγο μετά. Έτσι θέλησε ή τύχη.

'Αλλά ή τύχη, στίς τρομερές εκείνες στιγμές, είχε ένα πρόσωπο πολύ τρομερό, παραμορφωμένο σ' ένα μορφασμό προδοσίας, ένα πρόσωπο που έμοιαζε πολύ με τό δικό μου! Τό κρατούσα σφιγμένο στο χέρι: Κάτι τό σκληρό και ψυχρό... ένα μαχαίρι που λαμποκοπούσε κ' έτύφλωνε. Τόν Τζιόρτζιο, τόν φίλο και τόν αδελφό; 'Οχι, έναν άνθρωπον, έναν όποιοδήποτε άνθρωπον που δέν διακρίνεται τό πρόσωπό του. Τό μαχαίρι λαμποκοπάει και κατεβαίνει με όρμη, σჩίζει τά κρέατα...

'Οχι, μη με κυττάξεις, Τζιόρτζιο, μη με κυττάξ! Είσαι σύ, σε άναγνωρίζω. Τά μάτια σου είνε πολύ γαλανά... Πώς μοιάζουν με τά μάτια της Μυρέλλας, του κοριτσιού εκείνου, που έπαίξε μαζί μας, εκεί κάτω, στην αβλή του σπιτιού μας, μαζί μας, σιμά στην μητέρα μου... Θυμάσαι, θυμάσαι Τζιόρτζιο;

'Αλλά δέν ήταν παρά μιá στιγμή. 'Αρπαξα τό πτώμα του Τζιόρτζιο, τό σήκωσα έξω άπ' τό καλάθι του άερόστατου και τό πέταξα στο κενόν. Τό άερόστατο έκαμε ένα τίναγμα πρός τά έπάνω και άρχισε να σηκώνεται: είχα σωθ ή.

PETER MAC MAERLY

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗΣ ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ ΜΟΝΡΟΥΖΗ

12ον

'Ο άρχιφύλαξ σάν άμαθής άνθρωπος ήτο και προληπτικός και δεισιδαίμων. 'Επίστευε και δέν έπίστευε στο φάντασμα, άλλ' ήτο βέβαιος, ότι παρά την ψυχραιμία και την γενναιότητά του, ή δεισιδαιμονία του θα τόν έκαμε να τρεπ ή εις φυχήν μόλις αντίκρυζε τό περίφημο φάντασμα.

— Έρχεσαι μαζί μου; τόν έρώτησε ο Μουρούζης.

— Μαζί σου λείω. μαζί σου έρχομαι και στη κόλασι, μιá πώς να φήσω μεσάνυχτα τη βάρδια μου...

Στή φυλακή ο Μουρούζης είχε συνδεθ ή διαίτηρος με κάποιο άξιωματικό του ίδιου σώματος, έναν νεαρό άνθυπολοχαγό όνόματι Κλείτο.

'Ο Κλείτος ήταν νεώτατο παιδί έξυπνο ζωρό εύχάριστο και γενναίο. Έξέτιε στην 'Ακροναυπλία φυλάκισι τριών μηνών για κάποια μεγάλη φασαρία που είχε γίνει ήρως στη Λάρισα.

'Ο Μουρούζης τόν ήρε εκεί και θα τόν άφινε φεύγοντας.

'Όταν του έξομολογήθ ήν άπόφασίν του τόν όρμη προθυμια να τόν άκολουθήσει.

— Δέν φοβάσαι τά φαντάσματα; τόν έρώτησε.

— Άστεινέσαι.

Τό άλλο βράδυ έφαγαν έκουτσόπιαν και κατέβηκαν στο Ναύπλιο κατά τά μεσάνυχτα χωρίς σταθιά μόνο με τά πιστόλια τους και για να κρύψουν τίς στρατιωτικές τους στολές έφθρεσαν τόν μανθία τους από την άνάποδ.

'Ο Παπαγκέας τούς έξεπρόβαλε κρυφά και με καρδιολογία.

— Για τό Θεό, τούς είπε. μη κάνετε καμμιά φασαρία και ξεσπάση στο κεφάλι μου...

'Ο Μουρούζης έκαμε την σκέψιν να μην έπιτεθούν κατά του φαντάσματος, άλλά να τό κατασκοπεύσουν.

Θά κρυβόντουσαν στο δρόμο που θα πέραγε και κατόπιν άθέατοι θα τό παρακολούσαν.

Έπρεπε να πειθούν, με την πεποίθησιν που είχαν ότι έπρόκειτο περί ανθρώπου, να πειθούν που ήγιναι.

Έάν τό φάντασμα τούς έβλεπε και έκανε να τούς έπιτεθ ή, τότε θα τό άπειλούσαν με τά πιστόλια τους και θα τό συνελάμβανον, έναν άλλως θα τό παρακολουθούσαν κρυφά.

Είδαν ένα ψηλό άσπρο φάντασμα με χέρια μεγάλα μακρύν και κατάμαυρα.

Τό είδαν να προχωρ ή άπάνω τους με γοργά δ ήματα να κινή τά χέρια και στας κινήσεις του να κροτούν ή άλυσσίδες που βέβαια θα είχε κρεμασμένες από τά χέρια του.

Τό φάντασμα ένεφανίσθη.

'Ο Μουρούζης και ο Κλείτος έτρίψωσαν ή μάλλον κόλλησαν στα κουφώματα δύο θυ-

ρών, όχι και οι δύο μαζί άλλ' ο ένας άπέναντι του άλλου.

'Ο δρόμος ήτο έρημος όπως και όλη ή πόλις, λίγο δε προτήτερα είχε κτυπήσει τό μεγάλο ώρολόγι τά μεσάνυχτα.

— Μέρτα νότε... έψιθύρισε κοροϊδεύων ο Μουρούζης.

Δέν έπέρασαν λίγα λεπτά και άκούστηκαν ή άλυσσίδες του φαντάσματος.

'Η άλυσσίδες που έσερνε άπάνω στα καλ-



Τό άλλο βράδυ κατέβηκαν στο Ναύπλιο κατά τά μεσάνυχτα

ντιρίμια των παλιών δρόμων και κροτούσαν μέσα στη γαλήνη της νύχτας.

'Αλλά δέν ήσαν έντελώς σκοτεινή ή νύχτα. Είχε φεγγάρι άλλά και συννεφιά. Της στιγμής που άκούστηκαν ή άλυσσίδες του φαντάσματος ή συννεφιά ήταν εύτυχώς σπυκή και τό σκιδφος βαθύτερο.

'Ο Κλείτος και ο Μουρούζης άπέναντι όλ ήλων κολημένοι στα κουφώματα περιμένα σιωπηλοί.

— Τό νού σου Κλείτο, μουρούρισε ο Μουρούζης.

— Έννοια σου άρχηγέ, του άπήνησεν ο νεαρός άνθυπολοχαγός.

Πέρασαν ένα δυό λεπτά και ξεπρόβαλε από την γωνία του στενού δρόμου τό φάντασμα. Οι δυό ένεδρεβόντες άξιωματικοί έχάρησαν τά μάτια τους άπάνω του.

Είδαν ένα ψηλό άσπρο φάντασμα με χέρια μεγάλα μακρύν και κατάμαυρα.

Τό είδαν να προχωρ ή άπάνω τους με γοργά δ ήματα να κινή τά χέρια και στας κινήσεις του να κροτούν ή άλυσσίδες που βέβαια θα είχε κρεμασμένες από τά χέρια του.

Ψυχραιμοι και οι δύο έμειναν άκίνητοι σάν καρφωμένοι.

Τό φάντασμα προχωρούσε άπάνω τους. Δέν τούς χώριζεν ούτε πέντε δ ήματα.

'Ο Μουρούζης κράτησε την άναπνοή του. Τό ίδιο και ο Κλείτος. 'Όσαν βέβαιοι, ότι τό φάντασμα δέν τούς είχαν αντίληφθ ή και ήθελαν να κρατήσουν έντελή άκίνησιαν δια να μη δώσουν εις τόν παραδόξον εκείνον έχθρον την παραμικράν άφορμήν να ύποπτευθ ή τούς παγιδευτάς του.

'Επέρασαν πέντε δευτερόλεπτα μιáς άληθινά νεκρικής άκινήσιος και μιáς όπως δήποτε αγωνιάδους άναμονής.

Τό φάντασμα έπέρασεν άνύποπτον με την ίδιαν μεγαλοπρέπειαν, τας αυτάς κινήσεις των χειρών και τούς ίδιους έξηούς κρότους της σφυρομένης επί του δρόμου άλυσσίδος.

Είχαν πεισθ ή πλέον και οι δύο ότι έπρόκειτο περί ανθρώπου, ο οποίος τίς είδε τι σκοπούς έξυτηρετών ύπεκρίνετο τό φάντασμα.

Μόλις άπεμακρύνθη πρός τό βάθος της όδου κα' μιá δεκαριά δ ήματα, ο Μουρούζης εις τόν όποιον είχαν έλθει ή έπιθυμία να άρπάξ ή από τό μαυρό χέρι του φαντάσματος, έσκήνωσε τό χέρι του και ένευσε πρός τόν σύντροφόν του, ότι ήτο καιρός να τεθούν επί τά ίχνη του μυστηριώδους εκείνου ανθρώπου, ο οποίος είχε κατωρθώσει να τρομοκρατήση όλόκληρον την πόλιν.

'Ο Κλείτος άνταπεκρίθη και αυτός δια μιá χειρονομία πρός τόν Μουρούζην και χωρίς να άνταλλάξουν λέξιν, ούτε καν ψιθυρισμόν έτέθησαν επί τά ίχνη του φαντάσματος.

Τό παρακολούθησαν με μεγάλα προσοχή έεις και άκροβατούντες και προσέχοντες να μη προχάλουν τόν παραμικρόν ήχον ή φθόνον ειδαν έπειτα από λίγα λεπτά τό φάντασμα να μαζεύ ή τα πανιά του και της άλυσσίδος του να προσκολλάται εις τόν τοίχον και να εξαφανίζεται ως δια μάγείας. 'Ητο τροφάνες, ότι έμπήκε σε κάποιο σπίτι. 'Ότι εις τό σπίτι εκείνο βεβαίως θα έμπήκε από την πόρταν. 'Αλλά δια να εξαφανισθ ή καθ' όν τρόπον έξεφανίσθη, ή πόρτα δέν θα ήτο μόνον έσφιγμένη άλλα και μισοανοιγμένη, και βεβαίως κάποιος άνθρωπος από πίσω θα εύρίσκετο έτοιμος και άναμένων δια να δεχθ ή τό φάντασμα.

'Ο Μουρούζης, προχωρών κατά σύμπτωσιν πρός την πλευράν του τοίχου πρός την όποιαν εξαφανίσθη τό φάντασμα, κατόρθωσε να εξακριβώση την πόρταν όπουθεν της όποιος έπέισθη ότι είχε πράγματι εξαφανισθ ή και ή άνοή του συνέλαβε άσθενή μιν άλλα εύδιάκριτον τόν ήχον της άπάρας, ή όποια άσφαλώς εύρέθη πίσω από τό κλεισθέν θυρόφυλλον.

(Η συνέχεια εις τό προσέχες)

ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΟΙ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΑΙ ΜΑΣ ΠΡΟΟΔΕΥΟΥΝ

ΑΙ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΚΑΙ ΤΩΝ ΠΡΟΠΟΝΗΣΕΙΣ.—ΣΤΟ ΣΤΑΔΙΟ ΚΑΙ ΣΤΟΝ 'ΑΡΔΗΤΗ.—ΤΙ ΡΕΚΟΡ ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΟΥΝ.—ΟΙ ΑΛΤΑΙ ΕΠΙ ΚΟΝΤΩ ΔΕΝ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ.

Οι καλοί μας αθληταί του στίβου καίτοι δέν έχουν τώρα κοντά άγώνες γυμνάζονται συστηματικά με την επιτήρησιν του ειδικού Οδηγού προπονητού κ. Σιμιτζή. Αι προπονήσεις της γίνονται τρεις φορές την εβδομάδα στο Στάδιο και στον γύρω απ' αυτό 'Αρδητό. Καί περνουν πάντα μια όψιν—αι προπονήσεις αυτές—μικρού αθλητικού πανηγυριού. Όλο ξωή, σφρίγος και χαρά τα καλά παιδιά των αθλητικών μας στίβων άναμεσα σε φανατικούς φιλάθλους που με ένθουσιασμό παρακολουθούν τας προόδους των, ζητούν την πρόδο με μια άθροιστη όσο και άξιοθαύμαστη εργασία.

Κάθε Δευτέρα, Τετάρτη και Παρασκευή τρέχουν με όρεξη θανμαστή και τίθενται στη διάθεσι του προπονητού των. Καί με τις όδηγίες του, μια δυο τρεις ακόμη ώρες ασκούν τα γερά, μπροστύντα αθλητικά τους κορμιά σι: κάθε είδους άσκησι που μπορεί να τα κρατά σε μια καλή αθλητική κατάσταση στην νεκράν από αγωνιστικής απόψεως, εποχύν που διατρέχουμε.

Κι' είνε χάμα οφθαλμών, χαρά θεού το θέαμα που παρουσιάζουν. Πρόσωπα γελαστά στα οποία ζωγραφίζεται άδρά το μεγαλείον της ζωής και της ύγείας, κορμιά φειδωλά, σβέλτα, λιγερά σε κάθε κίνησι, σύνολο όλο λεδεντιά και χάρι. Καί το κορμάτι εκείνο του θουνού—του 'Αρδητού—στο όποιο γυμνάζονται πέρνει μια ξεχωριστή όμορφιά που τρανέει σ' αφάνταστο βαθμό τη φυσική του καλλονή.

Ένα άπόγευμα έπεσεφθμεν το κορμάτι αυτό του παραδείσου. Μισόγδυτοι σχεδόν οι αθληταί—το κρύο ήταν τοσυχερό και ή γρίπη κρεβάταναν άράδα τους άποφeyόντας το ύπαιθρο, την άσκησι—έτρεχαν, πηδούσαν, έφριξαν δίσκο, σφαίρα και άκόντιο. 'Ο προπονητής άνωρστος διώθωνε τον παλμόν ένός, έδιδασκε τρόπους προπονήσεως σ' άλλον και ό ίδιος χάρην διδασκαλίας γύμναζε το σφιχτοδεμένο αθλητικό κορμί του.

Ό Φραγκούδης σε μια γωνιά μάθαινε να πετάγεται σάν αϊλουρος στο σύνθημα της εκκινήσεως ένός άγώνος δρόμου.

Πιο κει ό Γεωργακόπουλος άγωνιζότανε να σταθεροποιήση έναν διασκελισμό ξεκουραστικό και παρ' εκεί ό Βεργίνης ρίχνοντας σφαίρα προσπαθούσε να στριβουρίζει την μέση του όσο μπορούσε.

— Παλμός! Δύναμις και παλμός! αυτά χρειάζονται σ' έναν σφαιροβόλο.

Ό πρωταθλητής μας θρηκε το μυστικό. Κι' όταν το εφαρμόζει, άπλουστάτα...καταρρίπτεται ρεκόρ. Το παρελθόν του είνε πλήρες από νέα ρεκόρ.

— Μπορεί να ρίξη και τώρα 15 μέτρα τη σφαίρα, αλλά συγκρατείται, διαδίδει ένός συναθλητής του. Δέν είδατε πως πάντα λίγο καλτερεύει τα ρεκόρ του ;

— Στις προπονήσεις πως προχωρεί ; 'Η περιέργειά μας το παραμικρό ήθελε να κεντηθί.

— Άπλούστατα άλματοειδώς. Τα 15 μέ-

τρα τα περνά. Το σπουδαίο όμως είνε πως ρίχνει και δίσκο επάνω από τα 40 μέτρα.

— Όποτε θα περνά τον Μολυβδόπουλο ;

— Άγνωστον. Κι' αυτός είνε σταθερός. Τώρα περνά στις προπονήσεις του τα 40 μέτρα τακτικώτατα.

Όποτε οι «άσσοι» μας προοδεύουν. Άσφαλώς διά την άνοιξη θα έχουμε θριάμβους των, αφού τώρα με την κακοκαιρία θανατοφυγούν.

Φαντασθήτε πως όλοι σχεδόν σε προπονήσεις, χωρίς καμμιάν πίεσιν και μάλιστα συνγωνισμόν αντίπαλων που δίδει τις πιο τρανές δυνάμεις σ' έναν άγωνιστή, επιτυγχάνουν ό,τι προ έτους απέδιδον σε άγώνας και κα-



τάστασιν πάντοτε λυσσώδους άνταγωνισμού. 'Επ' παραδείγματι οι Λάμπρου, Φραγκούδης και Βαμβακιάς τρέχουν, πετούν μάλλον, δρόμους 100 και 200 μέτρων. Σε 11' τον πρώτον και κάτω των 23 τον δεύτερον. Κοντά τους οι Σταυρινός και Ζωγραφάκης στον δρόμον 400 μέτρων είνε σταθεροί. 'Η άντοχή τους και ή ταχύτης τους επιτρέπει να άποδίδουν χρόνους ζηλευτούς. 'Ετσι είτε ό ένας είτε ό άλλος στους πρώτους προσεχείς άγώνας θα καταρρίψη το 'Ελληνικό ρεκόρ.

Δέν άντελήφθμεν μόνοι τούτο, διότι ή έπισκεψής μας έγινεν εις ήμέραν έλαφράς προπονήσεως. 'Αλλά ό ένας μιλά για τον άλλον με ένθουσιασμό.

— Ό Μπούρλος—μας πληροφορεί κάποιος—περνά πάντα στο άλμα μήκους τα 6 μ. 75. Κι' ό Ροζάκης, καίτοι είνε σχεδόν άπροπονητός επίσης.

Οι άλται επί κοντώ :

— Είνε οι μόνοι που δέν προπονούνται. Καί κάποιος προσθέτει....

— Φοβούνται γιατί εκεί ψηλά, όταν πηδούν, το κρύο είνε κάτω του μηδενός....

— Ό Παπανικολάου ;

— Αυτός είνε το αντίθετον άκρον. 'Υπερπροπονείται, άν επιτρέπεται ή έκφρασις. 'Αλλως τε...παιει για ρεκόρδμαν του κόσμου στο άλμα τριπλούν !!

— Ό Ζαχαρόπουλος ;

— Πρός το παρόν είνε...νειόπαντος !

— Ό Μοιρόπουλος ;

— Όπως πάντα. Σταθερός στις επιδόσεις τακτικώτατος στις προπονήσεις.

Όποτε με δυο λόγια όλοι στέκουν καλά.

Άς έλπίσουμε λοιπόν να τους χειροκροτήσουμε θριαμβευτάς στους μεγάλους άγώνας της άνοιξεως. Μια φορά τους αξίζουν θρίαμβοι και θα είνε μια μικρή άμοιβή στας τσας φιλοτίμους προσπάθειάς των.

ΝΙΚ—ΚΑΜ.

Ο ΝΕΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ ΤΑ ΔΩΡΑ ΠΟΥ ΘΑ ΔΟΘΟΥΝ

Άπό του προηγούμενου φύλλου, ήρχισε νέα σειρά αινιγμάτων, ή όποία θα περιλαμβάνη 10 αινίγματα. Τας λύσεις δέον οι αναγνώσται: μας ν' άποστείλουν ει: το τέλος ή λ α ς μ α ξ ύ, έντός συστημένης επιστολής. Θα διανεμηθούν δε τα έξής δώρα :

Είς τον πρώτον, όστις θα λύση επιτυχώς και τα 10 — ή τα περισσότερα—αινίγματα ένα γεομώφονον αξίας 2.500 δρ.

Κατά σειράν δε εις τους άλλους :

1 ώρολόγιον αξίας 1000 δρ.

2 φωτογραφικά μηχανά.

1 νεοσσαιρ μανικιορ αξίας 700 δρ.

5 στυλογράφοι συνολικής αξίας 1000 δρ.

1 άνθδοχείον αξίας 500 δρ.

5 πλάκες γεομοφώνων αξίας 500 δρ.

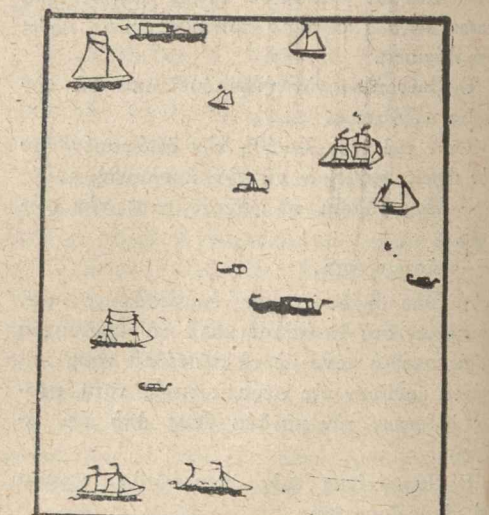
Και 10 συνδρομαί έξάμηνου, εάν οι λύται είνε του έσωτερικού, ή τριμήνου, εάν είνε του έξωτερικού.

Πρώτος επιτυχόν, θα θεωρηθί όστις θα λύση όλα τα αινίγματα.

Έν ή περιπτώσει ύπάρχουν περισσότεροι του ένός λύται, τότε θα γίνη κλήρωσι εις τα γραφεία μας, εις την όποιαν θα κληθούν να παραστούν όσοι των άναγνωστών μας έπιθυμούν. 'Εάν δέν λυθούν όλα τα αινίγματα, πρώτος θα θεωρηθί όστις θα λύση τα περισσότερα και όπω καθ' έξής :

Κυρία: Μ. Πηλικά, Νιότη, Περσάνη, Πελέκη, Καζαντζή, Βελλίνη, Ζήρα, Σφενδόνη, Φαρή, Καρέτσου, Ούρη, Οικονόμου, 'Ωρολογιά, Λούβαρη, Μεσολογγίτου, Χρυσάνθου, Καστρινού, Σακελλαρίου, Κοσμοπούλου, Κουβαλιά, Πουλιάνου, Τσαμαδού, Τσινοπούλου, Δαραβίγκα, Τσιτούρα, Γεωργιάδου, Τριανταφύλλου, Παξιμαδά, Πανέτσου, Ανγουσιτίου, Κ. Λαδοπούλου, Μαρτινιδίτς, Ξανθοπούλου, Μεστογιάννη, Ι. Βαρλαμίδου, Τσεβδαρά, Δημητριάδου, Βαγιανού, 'Αποστολίδου, 'Ανδρεάδου, Δαυκανιδίου, Κύρου, Τάπη, Γρηγοριάδου, Εύαγγελίδου, Βεκερή, Βέρο, Παπακωνσταντίνου, Βαλαούρη, Χαμπούρη, Τριαντάφω, Φραγκούλη, Παρισσοπούλου, και άλλας.

Δεσποινίδες Ν. Παυλίδου, Μίς Θεσσαλονίκη 1931, Α. Ζαχαριάδου, Ν. Χεονταρίδου, Ν. Πολυκαρδιώτου, Μ. Κόλλια, 'Εκ Κερκύρας με ώραιότατην άμφίεσιν, Μ. Τσίτσα, Α. Λεωνίδου, Νάτη, Λεφάνη, Αιμάνη, Κοσμοπούλου, Εδσταθίου, Ν. Κοκκινόε. Πάσσα, Μ. Παξιμαδά, Π. Πανικολοπούλου, 'Αρμενοδμή, Βοντιρά, Δημητριάδου, Θεοδορίδου, Χατζηθαλασίου, Πανέτου, Βογιατζή, Τσιανούλη, 'Αναστασιάδου, Νέδου, Παπαχρηστοπούλου, Ξανθοπούλου, Ζ. Γρηγοριάδου, Χατζηπράμου, 'Ωρολογιά, Κυριακού, Τσιτισοπούλου, 'Ιωαννίδου, Χατζηγεωργίου, Κομνηνού, Μ. Κοκκίνου, Μ. Κουσαντοπούλου, Μ. Σωνίδου και άλλας.



Εικόνα 2α

Να τραβηχθούν τρεις εύθειαι γραμμαι, οι όποιαι να διαχωρίζουν τα άνωτέρω πλοία, ώστε εις κάθε χώρισμα να ύπάρχουν από δυο πλοία.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Υπό του Έκδοτικού Οίκου «Κεραμεικός» έξεδόθη και πωλείται εις άπαντα τα βιβλιοπωλεία της πρωτευούσης το νέον 'Αθηναϊκό μυθιστόρημα του κ. 'Ανδρ. 'Ηλιοπούλου «Οι άνδρες που περνούν»

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΜΑΣΣΟΝΩΝ. — Έξεδόθη υπό του έκδοτικού οίκου «Κεραμεικός» όδδός Πολυλκείτων 18—και πωλείται από όλα τα βιβλιοπωλεία αντί δραχ. 50 το πολυκροτον έργον του Λεο Ταξίλ «Τά Μυστήρια των Μασσόνων» περιέχον όλας τας μυστικές τελετάς των μυσήσεων, τας δοκιμασίας, τα σημεία άναγνωρίσεως, και τα τυπικά όλων των βαθμών, τας διδασκαλίας και τους σκοπούς του Τεκτονισμού.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, 24 Φεβρουαρίου. (Του άναποκριτού μας).—Έξαιρετικήν επιτυχίαν έσημείωσαν ό δοθείς χορός υπό των Συντακτών Θεσσαλονίκης εις τας αίθουσας του Α. Πύργου διακοσμηθείσας με Μίκι-Μάους, ό φωτισμός πολύχρμος παρουσίαζεν κατι το έξαιρετικό.

Περί την 10 μ.μ. ήρχισεν να ήρχεται ό κόσμος των όποιον άποδέχονται οι Συντάκται, προσφέροντες δε δωρεάν λαχνούς του Λαχείου εις του όποιοι έκέρδιζαν άριετοι διάφορα έλκετά πράγματα προσφερόμενα από διάφορα καταστήματα.

Τον χορόν έτίμησεν ό Γενικός Διοικητής κ. Γονατάς μετά της κυρίας του.

Διεκρίνανεν επίσης τας έξής κυρίας και δεσποινίδας φερουσας πολυτελεστάτας και πολυχρόμους άμφίεσεις.

Κυρία: Μ. Πηλικά, Νιότη, Περσάνη, Πελέκη, Καζαντζή, Βελλίνη, Ζήρα, Σφενδόνη, Φαρή, Καρέτσου, Ούρη, Οικονόμου, 'Ωρολογιά, Λούβαρη, Μεσολογγίτου, Χρυσάνθου, Καστρινού, Σακελλαρίου, Κοσμοπούλου, Κουβαλιά, Πουλιάνου, Τσαμαδού, Τσινοπούλου, Δαραβίγκα, Τσιτούρα, Γεωργιάδου, Τριανταφύλλου, Παξιμαδά, Πανέτσου, Ανγουσιτίου, Κ. Λαδοπούλου, Μαρτινιδίτς, Ξανθοπούλου, Μεστογιάννη, Ι. Βαρλαμίδου, Τσεβδαρά, Δημητριάδου, Βαγιανού, 'Αποστολίδου, 'Ανδρεάδου, Δαυκανιδίου, Κύρου, Τάπη, Γρηγοριάδου, Εύαγγελίδου, Βεκερή, Βέρο, Παπακωνσταντίνου, Βαλαούρη, Χαμπούρη, Τριαντάφω, Φραγκούλη, Παρισσοπούλου, και άλλας.

Δεσποινίδες Ν. Παυλίδου, Μίς Θεσσαλονίκη 1931, Α. Ζαχαριάδου, Ν. Χεονταρίδου, Ν. Πολυκαρδιώτου, Μ. Κόλλια, 'Εκ Κερκύρας με ώραιότατην άμφίεσιν, Μ. Τσίτσα, Α. Λεωνίδου, Νάτη, Λεφάνη, Αιμάνη, Κοσμοπούλου, Εδσταθίου, Ν. Κοκκινόε. Πάσσα, Μ. Παξιμαδά, Π. Πανικολοπούλου, 'Αρμενοδμή, Βοντιρά, Δημητριάδου, Θεοδορίδου, Χατζηθαλασίου, Πανέτου, Βογιατζή, Τσιανούλη, 'Αναστασιάδου, Νέδου, Παπαχρηστοπούλου, Ξανθοπούλου, Ζ. Γρηγοριάδου, Χατζηπράμου, 'Ωρολογιά, Κυριακού, Τσιτισοπούλου, 'Ιωαννίδου, Χατζηγεωργίου, Κομνηνού, Μ. Κοκκίνου, Μ. Κουσαντοπούλου, Μ. Σωνίδου και άλλας.

Μ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

—Ζωή και κινήσις.

ΚΑΡΑΙΤΣΑ (Θεσσαλίας), Φεβρουάριος. (Του άναποκριτού μας).—'Η πόλις μας, άν και άπομειονομένη από τα λοιπά πνευματικά και αθλητικά κέντρα της 'Ελλάδος, δέν ύστερεί διόλου εις την θεραπείαν των Μουσών και την λατρείαν του αθλητισμού. 'Ο από πολλών δρών ένταθα Μουσικοίς 'Ομιλος «Αθηνά», πό Α. Συμβούλιον του όποιου ελαξίως απτελούν οι κ. κ. 'Απ. Βογιατζής ως πρόεδρος, Α. Τσαγατοπούλης, Δημ. Χατζηγεωργίου, Ιωάν. Μπίτσος, Κων. Ζήσης και Π. 'Αδελειδής, έχει έτελέσει θανάται πνευματικά, συντηρών Λαϊκήν Βιβλιοθήκην και Νικητήριον Σ.ολών. Οι έκάστοτε φ.α.λογικοί διαγωνισμοί του, απέδειξαν λαμπρούς φιλολόγους, χρημένους στην έπαρχία Θεσσαλίας, μεταξύ των όποιων και ό Γιώργος Βαλταδόρος, ό πρό πνος άποθανών συγγραφέας του «Όσοι έζήσαν», και άνεγνωρισμένος νεοέλληνας ζωγράφος της εποχής μας.

—'Η καλλιτεχνία ήρ. και αι' ή τους μύστας της. 'Από του 1931, συνεστήθη «Όμιλος Μανδολινάτας» και θεατρικός τοίντος, ύποσόμενοι άμφοτεροι σολά.

Εμφοράσθησαν επίσης διάφορα κοτιγιόν εις τους παρευθέντας καθώς και διάφορα δώρα του λαχείου.

Άκολούθως έκκολοφόρησε ή σατυρική έφημερίς «Μάσκα» γεμάτη σάτυρα και σπιτάδα.

Ό χορός έν διαπλώττω εύθυμία έσυνεχίσθη μέχρι των πρωϊνων ώρών άνεχώρησιν

Μίλης Χαμηλός

Έλεύθεροι γνώμαι

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ κ. ΛΩΡΟΥ ΦΑΝΤΑΖΗ

Του κ. Γιώργου Φιέρου

Μέσα από τη σωρεία των ποιητικών βιβλίων που έξεδόθησαν έφ'ετος, ξεχωρίζω ένα, τους «Λιθωράμβους της μελοδοπλάντατης άρας» του μοντέρνου ποιητή κ. Λώρου Φαντάζη, για το όποιο κρίνω σκόπιμο ν' ασχοληθώ έδω ιδιαιτέρως, γιατί πραγματικώς δημιουργεί μια νέα τάσι στη μοντέρνα ποιησι μας, την όποια κι' όλας την εύρίσκει σιμπαθητική. 'Ο ποιητής λοιπόν δέν μεταχειρίζεται όμα. 'Εδώ θα συμφωνήσουμε άπολύτως μαζί του. Γιατί φαντασθήτε πως ή όμοιοκαταλήξια περιορίζει τη φαντασία να κλίση ελεύθερη, την δεσμεύει, την κλείνει μέσα σε δυο-τρεις άναγκασιές λέξεις. Παραδείγματος χάριν, έχει μεταχειρισθί στο τέλος του πρώτου στίχου σου την λέξη «ρόδος», θα προσπαθήσης να συμμορφώσης και χρησιμοποιήσης στο τέλος πά-λι του τρίτου ή τετάρτου στίχου σου την λέξη «ρόδος» ή «ρόδο» κ' εγώ ποιάν άλλη. Δέν περιορίζεται τότε στενά ή έμπνευσή σου κ' άν δέν είσαι καλός στιχουργός θα γράψης στίχο που ούτε λίγο ούτε πολύ θ' άσφικτι, θα πνίγεται. Μά και το άλλο. Τόσο έχει καταντήσει τετρωμένη και κοινή πιά ή όμα, που διαβά-ζοντας κάποτε ένα στίχο, ξέρεις ή μάλλον είσαι βέβαιος και πούδς άλλος θ' άκολουθήσει για να μιμήση ό ποιητής. Στο σημείο λοιπόν αυτό έχει άναμφισβήτητα έπιτύχη ό κ. Λώρος Φαντάζης. 'Αλλα παρατήρησι τώρα. Μεταχειρίζεται πλύντο κοσμητικόν έπιθέτω. νέα τα περισσότερα, άποφεύγοντας κάποτε έπιμε-λως το γλίσσοιπαμένο. Το κοσμητικό έπιθέτω «γλίσσο» π.χ. δέν μας το 'έειν μας λέει σε ο μύλος» ή «χορδόχορς» κλπ. Καί πάλι μιάς βράσκει σύμφωνους ό ποιητής. Γιατί όμοιοσίνος ή έπιτυχημένη χρήση του κοσμητικού έπιθέτου είνε ένα σοβαρό κεφάλαιο για την έπιτυχία ένός ποιηματος. Δέν μας ένθουσιάζουν άξια τα πρωτότακιστα μισοδιά, ή «πα-κρός Ισκιος» κλπ. Το λεκτικό όμιος του ποιη-τού—πλοίο, πλοισώτα, δέν το άνοηταί—θα μας κάνει να αι' συμφωνήσουμε μαζί του. 'Ο κ. Λώρος Φαντάζης λοιπόν μεταχειρίζεται στο στίχο του και τη δημοτική, τη βλαβή δημοτική μάλιστα—άιστάσιμα, Πήντρος, ύποπτος, άσπιδινός—και την καθαρεύουσα—τη βλαβή καθαρεύουσα—άνδαμώ, κλειός, η φάλλος, θάλλος, έγναός.—'Αλλά που είνε ή γλίσσοιξη όμοιοσφία, ή άσφαίτητος, άσφαίτητος, για ένα ποίημα ; Που το λαγαρό κελόσσιμα της δημοτικής ; το άπληγμένον από τον όπνοδμήποτε καθαρεύουσινά σφάλα σφισσιό ; Κι' αυτόν τον μεσοκαθαρεύουσινά σφάλα σφισσιό, τον εκατάπυστον, δέν τον έσπερνάμεται μόνο ό κ. Λώρος Φαντάζης.

Όχι. Κι' όλοι σχεδόν οι νέοι. 'Από μεσοφύλλημα των τελευταίων βιβλίων τους θα σάς πείσω. Μά μήπως έχει χρεωκοπήση ή δημοτική μας ; Λοιπόν ; Ηρόν κ' άποδομασιν για τους φειτοδμητιστές ! 'Η πρωτοτυπία όμιος είνε το καταρτίκός, βάσις λέει κ' ό ποιητής, σφάλλο των «Λιθωράμβων». Μία έξύμνησι της ποιήσεως—σφιχτοδεμένη, χωρίς χασμωδίες, γομάτη καλοσυνθεμένες μεταφο-ρές, άουσιαι και μεγάλαφραση—άλλα και των ποικίλων τσέων της και των μεγάλων κατά καιρούς άναπροσώπων της. Κι' άς μη ξεχνάμε πως με πρωτοτυπία δέν μας έχουν και πολύ συνήθεια οι έκκολοπτιόμενοι νεοσοί της νεοελληνικής ποιήσεως, δυο τρεις των όποιων άντιγράφοι θρασυτάτα τους παλούς ποιητές μας ! Μά θέλετε κ' όνόματα ; 'Επιφύλασσομα. IN FUTURE... Αυτό είνε το βιβλίο του μοντέρνου κ. Λώρου Φαντάζη, το όποιο, άλλο μενεξένημα κ' αυτό, είνε δια-δύλον άπορίστο για εκείνον που δέν άσφικτι-ται, έπτα και μη συστηματικά, με την μελω-δοπλάντη άρας, με την πύληση.

Γιώργος Φιέρους

ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ

ΤΑ ΠΙΑΝΑ

BECHSTEIN (ΜΠΕΧΣΤΑΪΝ)



Από της εποχής του LISZT, του BULOW, του TAUSIG, του RUBINSTEIN και του WAGNER
έως σήμερα, όλοι οι μεγάλοι καλλιτέχναι έπροτίμησαν τὸ Πιάνο BECHSTEIN διὰ νὰ ἐρμηνεύσουν τὴν
τέχνην των.

Ἐξ αἰτίας τῆς πανηγυρικῆς καὶ παγκοσμίου ταύτης προτιμήσεως, τὸ Πιάνο BECHSTEIN ἔθεωρεῖτο
ἕνα ἀπὸ τὰ θαυμασιώτερα ἔργα Τέχνης, τὸ ὁποῖον μόνον οἱ μεγάλοι Διδάσκαλοι ἢ αἱ μυθώδους πλούτου
οἰκογένειαι ἐδικαιούγτο νὰ κατέχουν καὶ ἀπολαμβάνουν προνομιακῶς.

Σήμερα ὅμως μπορείτε καὶ σεῖς νὰ χαρίσετε εἰς τὰ τέκνα σας τὴν ἀπέραντον εὐτυχίαν ποὺ σκορπᾷ
τὸ Πιάνο BECHSTEIN στοὺς προνομιούχους κατόχους του, προμηθευόμενοι ἕνα Πιάνο BECHSTEIN μὲ
εὐκολίας πληρωμῆς ἀπὸ τοὺς νέους ἀντιπροσώπους

ΕΤΑΙΡΙΑΝ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α.Ε.

ΑΘΗΝΑΙ, Στολ. Ἀρσακίου ἀριθ. 12.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, ὁδὸς Φίλωνος 48.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ὁδὸς Βενιζέλου 22.

ΠΑΤΡΑΙ, ὁδὸς Ρήγα Φεραίου 84.

ΒΟΛΟΣ, ὁδὸς Ἑρμοῦ 111.